MARY HIGGINS CLARK

MESAJE MISTERIOASE

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

În acest ultim roman al său, maestra genului thriller MARY HIGGINS CLARK, împleteşte misterul capacităților paranormale de comunicare a două fetițe gemene, răpite chiar în ziua când împlineau vârsta de trei ani, cu căutările disperate ale părinților, confruntați cu personaje care nu se dau în lături de la orice, inclusiv crimă.

Una dintre ele, Kelly, este recuperată, despre cealaltă, Kathy, se afirmă că a fost ucisă şi apoi aruncată în mare.

În mod ciudat, la slujba comemorativă, Kelly îi spune mamei sale: *„Mami, lui Kathy îi e frică de acea doamnă şi vrea să vină acasă!"* Nimeni înafară de mamă nu crede că între cele două poate exista o asemenea legătură. Cum Kelly primeşte indicii concrete asupra locului unde se află sora sa, agenți FBI pornesc în căutarea ei. Momente de adevărată incandescență se înregistrează atunci când aceştia se apropie de ascunzătoare, viața micuței Kathy atârnând de un fir de păr...

O poveste emoționantă ce ne poartă pe cele mai înalte culmi ale suspansului.

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-144-5

Preț 33,9 LEI (30,5 + 2,79 TVA + 0,61 T.L.)

MARY HIGGINS CLARK

MESAJE MISTERIOASE

Traducere: MIHNEA COLUMBEANU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CLARK, MARY HIGGINS
Mesaje misterioase / Mary Higgins Clark;
trad.: Mihnea Columbeanu.- Bucureşti: Lider, 2007
ISBN 978-973-629-144-9

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: EUGENIA VIŞINOIU
Tehnoredactare: PUIU ENACHE
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

TWO LITTLE GIRLS IN BLUE
Copyright © 2006 by Mary Higgins Clark
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
fedprint
tipografie
Tel.: 411.08.55; 411.47.76 fed@printeo.ro

Mulţumiri

Dintotdeauna m-a fascinat telepatia care există între unele persoane. Încă din fragedă copilărie, îmi amintesc că mama mea, cu o expresie încruntată de îngrijorare pe faţă, spunea: „Presimt că..." Şi, la fel de sigur ca faptul că după noapte vine zi, persoana respectivă avea, sau urma să aibă în scurt timp, o problemă.

În unele dintre cărţile mele, am folosit telepatia în mai mică sau mare măsură, dar legătura care există între gemeni, şi mai ales între gemenii identici, este de-a dreptul fascinantă. De multă vreme, acest subiect se dezvolta în mintea mea ca intrigă a unui nou roman.

Le sunt recunoscătoare autorilor de cărţi pe această temă, şi mai cu seamă lui Guy Lyon Playfair pentru *Twin Telepathy: the Psychic Connection* – Telepatia gemenilor: Conexiunea metapsihică –, Dr. Nancy L. Segal, pentru *Entwined Lives* – Vieţi împletite –, Donna M. Jackson, pentru

Twin Tales: The Magic and Mystery of Multiple Births – Poveşti gemene – Magia şi misterul naşterilor multiple, Shannon Baker, pentru articolul ei *On Being a Twin* – Despre a fi geamăn –, şi lui Jill Neimark, pentru editorialul ei *Nature's Clones* – Clonele naturii –, din revista *Psychology Today.* Exemplele despre legătura metapsihică dintre gemeni pe care le prezintă ei mi-au fost de cel mai mare ajutor pentru elaborarea acestei povestiri.

Alţii, ca întotdeauna, au parcurs drumul împreună cu mine. Îmi exprim gratitudinea faţă de eternul meu redactor, Michael V. Korda, şi redactorul senior Chuck Adams, pentru competenţa cu care m-au îndrumat.

Lisl Cade, scumpa mea prietenă şi agentă publicitară, m-a susţinut îndeaproape. Cercul meu de cititori rămâne constant. Le mulţumesc lor, ca şi copiilor şi nepoţilor noştri, care m-au încurajat pe parcurs şi mi-au asigurat o viaţă dinamică şi amuzantă.

Am dorit ca această carte să fie un omagiu adus Biroului Federal de Investigaţii implicat într-un caz de răpire. Doresc în mod special să onorez memoria regretatului Leo McGillicuddy, o legendă printre agenţii federali.

Agentul în retragere Joseph Conley mi-a fost de un enorm ajutor în urmărirea pas cu pas a activităţilor din culisele Biroului. Am simplificat unele dintre proceduri, în interesul naraţiunii, dar sper că am reuşit să redau devotamentul şi profunda compasiune care le sunt proprii agenţilor.

Iar acum, când o nouă povestire începe să prindă contur în mintea mea, a sosit momentul să mă despart de asta, să stau jos lângă foc cu Domnia Sa, mai mult decât perfectul John Conheeney, şi să vă doresc tuturor celor care vă aplecaţi asupra acestor pagini o lectură cât mai plăcută.

Pentru Michael V. Korda,
redactor şi prieten
cu drag

1

Stai o clipă, Rob, cred că una dintre gemene plânge. Aşteaptă că te sun eu.

Trish Logan îşi lăsă jos telefonul celular, se ridică de pe canapea şi traversă grăbită livingul. Avea nouăsprezece ani şi era pentru prima oară când lucra ca babysitter la familia Frawley, oamenii aceia cumsecade care se mutaseră în oraş cu câteva luni în urmă. Trish îi simpatizase din primul moment. Doamna Frawley îi spusese că, în copilărie, familia ei se dusese adeseori în vizită la nişte prieteni care locuiau în Connecticut, iar ei îi plăcuse atât de mult, încât îşi dorise întotdeauna să locuiască acolo. „Anul trecut, când am început să ne căutăm o casă şi am trecut întâmplător prin Ridgefield, am ştiut că aici doream să locuiesc", îi mărturisise ea lui Trish.

Soţii Frawley cumpăraseră vechea casă a fermei Cunningham, o coşmelie pe care tatăl lui Trish o considera mai degrabă o „maghernită cu ştaif". Iar azi, în ziua de marţi, 24 martie, cele două gemene identice ale soţilor Frawley împlineau trei ani, şi Trish fusese angajată pentru a contribui la pregătirea petrecerii, urmând să rămână şi seara, când părinţii erau invitaţi la un dineu simandicos la New York.

„După toată agitaţia petrecerii, aş fi putut să jur că puştoaicele vor dormi buştean", îşi spuse Trish în timp ce pornea în sus pe scară, spre camera lor. Soţii Frawley

scoseseră mocheta roasă pe care o găsiseră în casă, iar treptele de lemn din secolul al XIX-lea scârţâiau sub picioarele ei.

Lângă treapta de sus, se opri. Lumina pe care o lăsase aprinsă în hol nu mai ardea. Probabil iar sărise o siguranţă. Instalaţiile electrice din vechea casă erau făcute praf. Şi la bucătărie, după-amiază, se întâmplase acelaşi lucru.

Camera gemenelor se afla în capătul culoarului. Acum, de acolo nu se mai auzea niciun sunet. Probabil că una dintre fetiţe plânsese în somn, îşi spuse Trish, în timp ce pornea înainte, prin întuneric.

Dintr-odată, se opri. „Nu doar lumina s-a stins. Am lăsat deschisă uşa de la camera lor, ca să le-aud dacă se trezesc. Ar trebui să se vadă lumina veiozei din cameră. Iar uşa e închisă. Dar n-aş fi putut s-o aud pe una dintre ele plângând, adineaori, dacă uşa ar fi fost închisă."

Dintr-odată, cuprinsă de spaimă, Trish ascultă atentă. Ce se auzea? Într-o clipă de luciditate înnebunitoare, identifică sunetul: paşi lenţi. Şi aburul unei respiraţii, la fel de slabe. Mirosul acrişor al transpiraţiei. *Cineva era în spatele ei.*

Trish încercă să ţipe, dar de pe buze nu i se desprinse decât un geamăt. Vru s-o ia la fugă, însă picioarele refuzau s-o asculte. Simţi o mână apucând-o de păr şi smucindu-i capul înapoi. Ultimul lucru pe care şi-l mai aminti fu o senzaţie de apăsare pe gât.

Intrusul slăbi strânsoarea şi o lăsă pe Trish să cadă inertă pe podea. Felicitându-se pentru dibăcia cu care o făcuse să-şi piardă cunoştinţa, eficient şi fără durere, aprinse lanterna şi-i legă mâinile, picioarele, ochii şi gura. Apoi, cu raza lanternei îndreptată spre podea, o ocoli, parcurse

grăbit holul pe toată lungimea şi deschise uşa de la dormitorul gemenelor.

Kathy şi Kelly zăceau în patul lor dublu, cu ochii somnoroşi şi înspăimântaţi. Mâna dreaptă a lui Kathy şi cea stângă a lui Kelly erau înlănţuite una de alta. Cu cealaltă mână, fiecare dintre ele încerca să-şi scoată căluşul din gură.

Omul care stabilise toate detaliile răpirii stătea lângă pat.

– Eşti sigur că nu te-a văzut, *Harry?* întrebă el răstit.

– Sunt sigur. Vreau să zic, cât se poate de sigur, *Bert,* răspunse celălalt.

Amândoi aveau grijă să folosească numele pe care le împrumutaseră cu acea ocazie: „Bert" şi „Harry", după personajele de desen animat dintr-o reclamă la bere din anii şaizeci.

Bert o luă în braţe pe Kathy şi spuse răstit:

– Ia-o pe cealaltă. Şi înveleşte-o cu o pătură. E frig afară.

Cu paşi grăbiţi, cei doi coborâră în goană scara din spate, străbătură în fugă bucătăria şi ieşiră pe alee, fără a se mai deranja să închidă uşa în spatele lor. Odată ajunşi în furgonetă, Harry se aşeză pe podea, în faţa banchetei din spate, ţinând strâns gemenele cu braţele lui musculoase. Bert porni maşina, ieşind din umbra verandei.

Peste douăzeci de minute, ajunseră la casa unde-i aştepta Angie Ames.

– Sunt adorabile, gânguri ea, în timp ce bărbaţii duceau fetiţele în casă şi le culcau în leagănul spitalicesc care fusese pregătit anume pentru ele. Cu o mişcare agilă şi rapidă a mâinilor, scoase căluşele care le împiedicau pe gemene să scoată vreun sunet.

Fetiţele se agăţară una de alta şi începură să se văicărească.

– Mami... mami...! ţipară ele, la unison.

– Şşş, şşş, nu vă speriaţi, încercă să le liniştească Angie, în timp ce ridica marginea leagănului; era prea înaltă ca să poată ajunge la ele pe deasupra, aşa că-şi strecură braţele printre gratii şi începu să le mângâie buclele de un blond-închis. E-n regulă, murmură ea, dormiţi acum. Kathy, Kelly, culcaţi-vă şi dormiţi. Mona o să aibă grijă de voi. Mona vă iubeşte.

„Mona" era numele pe care trebuia să-l folosească de faţă cu gemenele. „Nu-mi place numele ăsta", se plânsese ea, când îl auzise prima oară. „De ce trebuie să mă cheme Mona?"

„Fiindcă sună asemănător cu «Mama». Fiindcă, atunci când vom lua banii şi vom trimite fetiţele înapoi, n-ar fi de dorit să spună: «A avut grijă de noi o tanti pe care o chema Angie». Şi-n plus, mai e un motiv – faptul că tot timpul gemi de parc-ar mugi o vacă", se răstise omul ce-şi spunea Bert.

– Fă-le să tacă, îi ordonă el acum. Fac prea multă gălăgie.

– Calmează-te, Bert. Nu le-aude nimeni, îl linişti Harry.

„Are dreptate", îşi spuse Lucas Wohl, cum se numea în realitate cel ce-şi zicea „Bert". Unul dintre motivele pentru care, după ce chibzuise temeinic, îl invitase pe Clint Downes – adevăratul nume al lui „Harry" – să i se alăture în răpire era acela că, timp de nouă luni pe an, Clint lucra ca îngrijitor în casa din incinta Clubului Country Danbury. De la Ziua Muncii până în 31 mai, clubul era închis, iar porţile, încuiate. Casa nici măcar nu se vedea de pe drumul de serviciu pe unde intra şi ieşea Clint, şi trebuise să folosească un cod pentru a deschide poarta de serviciu.

Era un loc ideal pentru a le ascunde pe gemene, iar faptul că iubita lui Clint, Angie, lucra adesea ca babysitter, reprezenta un avantaj în plus.

– N-au să mai plângă mult, spuse Angie. Mă pricep eu la copii. Au să adoarmă la loc.

Începu să le maseze pe spate, cântându-le fals:

– „Două fete în albastru, măi băiete, două fete în albastru..."

Lucas înjură printre dinți, își croi drum prin spațiul îngust dintre leagăn și patul dublu, și ieși din dormitor, prin salon, ajungând în bucătăria casei. Abia acolo, el și Clint își scoaseră canadienele cu glugă și mănușile. Aveau în față sticla de scotch plină și cele două pahare goale pe care le puseseră deoparte ca să sărbătorească succesul acțiunii.

Se așezară la capetele opuse ale mesei, privindu-se unul pe altul în tăcere. În timp ce se uita cu dispreț la celălalt răpitor, Lucas remarcă din nou că nici nu s-ar fi putut să fie mai diferiți ca înfățișare și temperament. Fără să-și facă iluzii în legătură cu propriul său aspect, îi plăcea uneori să se joace de-a martorul ocular, descriindu-se pe sine însuși în minte: în jur de cincizeci de ani, slăbănog, statură medie, început de chelie, chip îngust, ochi apropiați. Șofer de limuzină liber-profesionist, reușea să treacă drept un salariat servil și dornic să mulțumească, personalitate pe care și-o asuma ori de câte ori îmbrăca uniforma neagră de șofer.

Îl cunoscuse pe Clint pe vremea când fuseseră închiși împreună și, de-a lungul anilor, colaborase cu el la o serie de spargeri. Nu fuseseră prinși niciodată, fiindcă Lucas era foarte atent. Nici nu comiseseră vreodată infracțiuni în Connecticut, pentru că lui Lucas nu-i plăcea să-și murdărească propriul

bârlog. Dar această ocazie, deşi teribil de riscantă, fusese prea tentantă ca s-o lase să-i scape, şi încălcase regula.

Acum îl privea pe Clint, care destupa sticla de scotch şi umplea paharele până sus.

– Pentru săptămâna viitoare, să fim într-un iaht la St. Kitts, cu buzunarele pline, spuse el, cercetând chipul lui Lucas cu un zâmbet încrezător.

Lucas îi susţinu privirea, măsurându-şi iar din ochi partenerul. Abia trecut de patruzeci de ani, Clint era îngrozitor de diform. Mai gras cu douăzeci şi cinci de kilograme decât ar fi fost normal în raport cu trupul său scund, transpira uşor, chiar şi într-o noapte rece de martie ca aceea, care devenise dintr-o dată friguroasă. Pieptul său ca un butoi şi braţele groase arătau disproporţionat pe lângă chipul angelic şi coada-de-cal lungă, pe care şi-o lăsase să crească fiindcă şi Angie, prietena lui de multă vreme, avea una.

Angie. Femeia şnur, fără ţâţe, fără cur, îşi spuse Lucas cu dispreţ. Un ten groaznic. Asemenea lui Clint, întotdeauna era şleampătă, îmbrăcată cu un tricou uzat şi nişte blugi jerpeliţi. Singura ei calitate, după părerea lui Lucas, era experienţa ca babysitter. Celor două fetiţe nu trebuia să li se întâmple nimic înainte de a-şi primi răscumpărarea şi a le trimite înapoi acasă. Acum, Lucas îşi reaminti că Angie mai avea o particularitate: lăcomia. Voia banii. Voia să trăiască la bordul unui iaht, în Caraibe.

Lucas duse paharul la buze. Scotch-ul Chivas Regal îl ungea pe limbă, iar tăria lui era caldă şi calmantă, în timp ce îi aluneca pe beregată.

– Până aici, toate bune, spuse el sec. Eu mă duc acasă. Ai la îndemână telefonul celular pe care ţi l-am dat?

– Mda.

– Dacă sună şeful, spune-i că trebuie să iau pe cineva la cinci dimineaţa, şi mi-am închis mobilul. Am şi eu nevoie de somn.

– Când am să-l cunosc şi eu, Lucas?

– N-ai să-l cunoşti.

Lucas îşi bău restul de scotch şi-şi împinse înapoi scaunul. Din dormitor o auzeau pe Angie cum continua să cânte.

„Ele au fost surori, noi am fost fraţi, şi am învăţat să iubim..."

2

Scrâşnetul de frâne pe stradă, în faţa casei, îl anunţă pe căpitanul Robert „Marty" Martinson de la poliţia din Ridgefield că părinţii gemenelor răpite sosiseră acasă.

Telefonaseră la secţia de poliţie după numai câteva minute de la primirea apelului la 911. „Sunt Margaret Frawley", se prezentase femeia, cu vocea tremurând de spaimă. „Locuim la numărul zece, pe Old Woods Road. Nu reuşim să luăm legătura cu guvernanta. Nu răspunde nici la telefonul din casă, nici la mobilul ei. Are grijă de fetiţele noastre de trei ani. Ne temem să nu se fi întâmplat ceva. Acum ne întoarcem din oraş, suntem în drum spre casă."

„Mergem direct acolo, să verificăm", îi promisese Marty.

Întrucât părinţii erau, fără îndoială, agitaţi, n-avea niciun rost să le spună că ştia deja că se întâmplase ceva

foarte grav. Tatăl guvernantei tocmai sunase din casa de pe Old Woods Road. „Fiica mea e legată şi cu un căluş. Gemenele pe care le îngrijea au dispărut. În camera lor a mai rămas doar o notă de răscumpărare."

Iar acum, o oră mai târziu, proprietatea din jurul casei şi aleea fuseseră deja îngrădite, în aşteptarea echipei criminalistice. Marty ar fi preferat ca presa să nu afle de răpire, dar ştia că era puţin probabil. Ştia deja că părinţii guvernantei le spuseseră tuturor celor din camera de urgenţă a spitalului unde era tratată Trish Logan că gemenele lipseau. Reporterii puteau să apară din moment în moment. FBI-ul fusese anunţat, iar agenţii federali erau pe drum.

Marty se pregăti să-i întâmpine pe părinţi, când uşa bucătăriei se dădu de perete şi cei doi năvăliră în casă. Începând din prima lui zi de activitate, când era un poliţist începător de numai douăzeci şi unu de ani, se antrenase să reţină prima impresie pe care i-o făceau orice persoane implicate într-o crimă, indiferent dacă era victime, autori sau martori. Mai târziu, avea să-şi noteze aceste impresii pe hârtie. În cercurile poliţiei era cunoscut ca „Observatorul"

Abia trecuţi de treizeci de ani, îşi spuse el, în timp ce Margaret şi Steve Frawley se apropiau grăbiţi. Un cuplu arătos, amândoi în haine de seară. Părul castaniu al mamei cădea liber pe spate. Era o femeie zveltă, dar mâinile ei încleştate păreau puternice. Avea unghii scurte, cu lac incolor. Probabil, o bună sportivă, îşi spuse Marty. Ochii ei intenşi aveau o nuanţă de albastru-închis care părea aproape neagră, când îl privea.

Steve Frawley, tatăl, era înalt cam de un metru şi optzeci şi şapte de centimetri, cu păr blond-închis şi ochi de un

albastru-deschis. Umerii lui laţi şi braţele puternice făceau ca smokingul prea strâmt să se întindă la cusături. Nu i-ar fi stricat unul nou, reflectă Marty.

– Li s-a întâmplat ceva fiicelor noastre? întrebă Frawley.

Marty îl privi cum îşi punea mâinile pe braţele soţiei lui, ca şi cum ar fi vrut s-o sprijine la primirea unei posibile veşti proaste.

Nu exista niciun mod de a le spune cu menajamente unor părinţi că le fuseseră răpiţi copiii, iar pe patul acestora fusese lăsat un bilet prin care se cerea o răscumpărare de opt milioane de dolari. Stupoarea întipărită pe chipurile celor doi tineri părea sinceră, îşi spuse Marty, o reacţie pe care avea s-o consemneze în caietul cazului, dar nu fără a-i adăuga şi un semn de întrebare.

– Opt *milioane* de dolari! *Opt milioane de dolari!* De ce nu *optzeci* de milioane? întrebă Steve Frawley, cu chipul cenuşiu. Casa asta ne-a înghiţit toţi banii. În momentul de faţă, mai avem în cont la bancă doar o mie cinci sute de dolari amărâţi, nu mai mult!

– Aveţi în familie vreo rudă bogată? se interesă Marty.

Soţii Frawley izbucniră într-un râs isteric. Apoi, sub ochii lui Marty, Steve îşi răsuci nevasta în loc. Se îmbrăţişară, râsetele fiind înlocuite de sunetele aspre ale suspinelor lui gâtuite şi tânguielile ei jalnice.

– Le vreau pe fetiţele mele... Le vreau pe fetiţele mele...

3

La ora unsprezece, telefonul celular special sună. Clint răspunse.

– Bună ziua, domnule, spuse el.

– Aici Pied Piper.

„Tipul ăsta, oricine-o fi, încearcă să-şi prefacă glasul", îşi spuse Clint, în timp ce străbătea micul living ca să se îndepărteze cât mai mult de Angie, care le gângurea gemenelor. „Pentru numele lui Dumnezeu, puştoaicele dorm!", reflectă el nervos. „Mai tacă-ţi gura odată!"

– Ce se-aude acolo? întrebă tăios Pied Piper.

– Prietena mea le cântă copiilor de care are grijă.

Clint ştia că-i dădea lui Pied Piper informaţiile dorite. Acţiunea sa şi a lui Lucas fusese încununată de succes.

– Nu reuşesc să-l prind pe Bert.

– Mi-a zis să vă spun că are de luat pe cineva la cinci dimineaţa, de la Aeroportul Kennedy. S-a dus acasă să se culce, şi şi-a închis telefonul. Sper că...

– Harry, dă drumul la televizor, îl întrerupse Pied Piper. Se transmite un reportaj despre răpire. Am să mai revin mâine-dimineaţă.

Clint luă telecomanda şi deschise televizorul, după care văzu apărând pe ecran casa de pe Old Woods Road. Deşi filmarea fusese făcută noaptea, în lumina de pe verandă se distingea clar zugrăveala cojită a casei şi obloanele vechi de la ferestre. Panglica galbenă pentru delimitarea câmpului infracţional se întindea până la stradă, pentru a ţine reporterii şi curioşii la distanţă.

„Noii proprietari, Stephen şi Margaret Frawley, s-au mutat la această adresă cu doar câteva luni în urmă, spunea reporterul. Vecinii se aşteptaseră să vadă casa demolată, dar au aflat că soţii Frawley intenţionau s-o renoveze treptat. Azi, după-amiază, câţiva dintre copiii vecinilor au venit la ziua de naştere a gemenelor, care au împlinit trei ani. Avem o fotografie care a fost făcută la petrecere, cu doar câteva ore în urmă."

Pe ecran apărură dintr-odată feţele identice ale gemenelor, cu ochii dilataţi de emoţie în timp ce-şi priveau tortul de ziua lor. Pe fiecare latură a prăjiturii festive erau înfipte câte trei lumânări, iar în mijloc se afla una singură, mult mai mare.

„Vecina ne spune că lumânarea din centru simbolizează creşterea. Fetiţele seamănă atât de mult una cu alta, încât mama lor a spus, în glumă, că n-are niciun rost să pună acolo încă o lumânare a creşterii."

Clint mută pe alt canal. Apăru o fotografie diferită a gemenelor, în rochiile lor sărbătoreşti de catifea albastră. Se ţineau de mână.

– Clint, uită-te ce dulci sunt. Nişte adevărate frumuseţi, declară Angie, luându-l prin surprindere. Până şi când dorm, încă se mai ţin de mână. Ai mai văzut ceva atât de drăgălaş?

N-o auzise venind în spatele lui. Acum, Angie îl cuprinse cu braţele pe după gât.

– Întotdeauna mi-am dorit un copil, dar mi s-a spus că nu pot avea, zise ea, în timp ce-şi freca nasul de gâtul lui.

– Ştiu, Angie, iubito, răspunse Clint cu răbdare. Mai auzise de nenumărate ori aceeaşi poveste.

– Şi pe urmă, multă vreme, nu te-am mai avut alături.

– A trebuit să stai internată în spitalul acela special, scumpo. Ai rănit foarte grav pe cineva.

– Dar acum o să avem o mulțime de bani și vom trăi pe un iaht în Caraibe.

– Întotdeauna am vorbit despre asta. Foarte curând o să trecem la fapte.

– Am o idee extraordinară! Hai să luăm și fetițele cu noi!

Clint închise brusc televizorul și se răsuci spre ea, nervos, apucând-o de încheieturile mâinilor.

– Angie, de ce avem noi copiii ăștia?

Femeia îl privi fix, înghițind nervoasă în sec.

– I-am răpit.

– De ce?

– Ca să primim mulți bani și să putem trăi pe un iaht.

– În loc de a mai trăi ca niște țigani nenorociți, dați afară de-aici în fiecare vară, când vin să se instaleze jucătorii de golf profesioniști. Și ce-o să se întâmple cu noi dacă ne prinde poliția?

– O să intrăm la pușcărie, pentru mult, mult timp.

– Și ce mi-ai promis tu să faci?

– Să am grijă de fetițe, să mă joc cu ele, să le dau de mâncare, să le îmbrac.

– Și nu asta ai să faci?

– Ba da. Ba da. Iartă-mă, Clint. Te iubesc. Poți să-mi spui Mona. Nu-mi place numele ăsta, dar dacă tu vrei să-mi spui așa, foarte bine.

– Nu trebuie să folosim niciodată numele adevărate în fața gemenelor. Peste două zile, o să le dăm înapoi și ne luăm banii.

– Clint, poate dacă am...

Angie se întrerupse. Ştia că s-ar fi înfuriat dacă-i propunea s-o păstreze pe una dintre gemene. „Dar o s-o *facem*", îşi jură ea în gând, cu şiretenie. „Ştiu eu cum să fac ca să se întâmple aşa. Lucas se crede nemaipomenit de deştept, da' nu-i la fel de deştept ca mine."

4

Margaret Frawley îşi împreună mâinile în jurul ceştii cu ceai aburind. Îi era atât de frig... Steve luase pledul afgan de pe canapeaua din living şi-i acoperise umerii, dar ea continua să tremure din tot corpul.

Gemenele dispăruseră. Kathy şi Kelly dispăruseră. Cineva le furase şi lăsase un bilet de răscumpărare. Nu avea niciun sens. Ca o litanie, cuvintele i se repetau în cap, în aceeaşi cadenţă: *Gemenele au dispărut. Kathy şi Kelly au dispărut.*

Poliţiştii nu le dăduseră voie să intre în camera fetelor. „Sarcina noastră e să le aducem înapoi", le explicase căpitanul Martinson. „Nu putem risca să pierdem amprente sau probe ADN prin contaminarea zonei."

Regiunea interzisă mai includea şi culoarul de la etaj, unde cineva o atacase pe babysitter. Trish avea să-şi revină. Era internată în spital şi le povestise poliţiştilor tot ce-şi mai amintea. Spusese că vorbea la telefonul celular cu prietenul ei, când i se păruse c-o auzise pe una dintre gemene plângând. Urcase scara şi imediat îşi dăduse seama că era ceva în neregulă, fiindcă nu mai putea să vadă lumina din camera

gemenelor, iar atunci simţise că în spatele ei se afla cineva. Mai departe, nu-şi mai amintea nimic.

Oare mai fusese un om, se întrebă Margaret, cineva care intrase dinainte în cameră, la fete? Kelly avea somnul foarte uşor, iar al lui Kathy era destul de agitat. S-ar fi putut să fie în pragul unei răceli.

Dacă una dintre fete începuse să plângă, acel cineva o făcuse să se oprească?

Margaret scăpă din mână ceaşca pe care o ţinea şi se strâmbă când ceaiul fierbinte i se vărsă pe bluza şi fusta pe care le cumpărase de la un magazin cu preţuri reduse pentru dineul simandicos din acea seară, la Waldorf.

Deşi plătise o treime din preţul pe care ar fi trebuit să-l achite pe Fifth Avenue, tot costase prea scump pentru bugetul lor.

„Steve a insistat să mi le cumpăr", îşi spuse ea ca prin ceaţă. „Era un dineu important pentru firmă. Oricum, şi eu voiam să mă îmbrac elegant astă-seară. N-am mai fost la o petrecere cu pretenţii de peste un an."

Steve încerca să-i şteargă hainele cu un prosop.

– Marg, te simţi bine? Nu te-ai opărit cu ceaiul?

„Trebuie să mă duc sus", îşi spuse Margaret. „Poate că gemenele se ascund în debara. Ţin minte că au făcut asta, odată. Mă prefăceam că le căutam. Şi le auzeam chicotind, când le strigam pe nume.

«Kathy... Kelly... Kathy... Kelly... unde sunteţi?...»

Chiar atunci a venit acasă Steve. Şi l-am strigat: «Steve... Steve... Fetiţele noastre gemene au dispărut!»

Alte chicoteli din debara.

Steve şi-a dat seama că glumeam. A urcat în camera

lor. Eu i-am arătat debaraua. S-a apropiat de uşă şi a strigat: «Poate că au fugit. Poate că nu le mai place de noi. Ei, n-are niciun rost să le căutăm. Hai să stingem toate luminile şi să mergem în oraş, la un restaurant.»

În clipa următoare, uşa debaralei s-a dat de perete. «Ne place de voi, ne place de voi!», au început ele să se tânguiască, la unison."

Margaret îşi amintea cât de speriate păreau. „Trebuie să se fi speriat şi când le-au prins răpitorii", îşi spuse ea. „Şi acum, când le ţin ascunse. Nu e adevărat ce se întâmplă. E doar un coşmar, şi am să mă trezesc. *Le vreau pe fetiţele mele.* De ce mă arde braţul? De ce-mi pune Steve ceva rece pe braţ?"

Margaret închise ochii. Auzea ca prin ceaţă glasul căpitanului Martinson, care vorbea cu cineva.

– Doamnă Frawley.

Ridică privirea. În cameră intrase încă un bărbat.

– Doamnă Frawley, sunt agentul FBI Walter Carlson. Şi eu am trei copii şi-mi dau seama ce simţiţi. Mă aflu aici ca să vă ajut să vă primiţi copiii înapoi, dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Îmi puteţi răspunde la câteva întrebări?

Walter Carlson avea ochi blânzi. Părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani, deci copiii lui erau, probabil, cel mult adolescenţi.

– De ce-ar fi vrut cineva să le ia pe fetiţele mele? îl întrebă Margaret.

– Asta vrem şi noi să aflăm, doamnă Frawley.

Cu o mişcare rapidă, Carlson o prinse pe Margaret, care era pe punctul să cadă de pe scaun.

5

Clientul de la ora cinci dimineaţa al lui Lucas era Franklin Bailey, directorul financiar al unei reţele de băcănii particulare. Călător frecvent pe timpul nopţii de-a lungul şi de-a latul Coastei de Est, era un client regulat al limuzinei. În unele zile, ca azi de pildă, Lucas îl ducea la câte o întâlnire în Manhattan, unde îl aştepta pentru a-l aduce înapoi acasă.

Niciun moment nu-i trecuse prin minte să spună că-n dimineaţa aceea nu era disponibil. Ştia că poliţiştii aveau să verifice în primul rând ce lucrători circulaseră prin apropierea casei lui Frawley. Avea mari şanse să apară şi el pe listă, fiindcă Bailey locuia pe High Ridge, la doar două străzi distanţă de Old Woods.

„Acuma, normal, n-ar avea niciun motiv să mă ia la descusut", îşi spuse el. „De douăzeci de ani tot iau oameni şi-i duc cu maşina prin oraşul ăsta, şi niciodată n-am călcat în strâchini." Ştia că vecinii săi din Danbury, unde locuia, îl considerau un individ singuratic şi liniştit, al cărui hobby era acela de a zbura cu un avion mic, de pe Aeroportul Danbury. Îl mai amuza şi să le spună oamenilor cât de mult îi plăceau excursiile pe jos, explicaţie care îi servea drept alibi în ocaziile când punea câte un şofer de rezervă să-l înlocuiască. Destinaţiile excursiilor, desigur, erau de obicei case pe care le luase la ochi ca să le prade.

În dimineaţa aceea, rezistă ispitei de a trece prin faţa casei Frawley în timp ce se ducea să-l ia pe Bailey. Ar fi fost o nebunie. Îşi putea imagina forfota dinăuntru. Se întreba dacă venise deja şi FBI-ul. Oare ce-şi spuneau? se întrebă el,

amuzat. Că uşa din spate putea fi forţată cu o carte de credit? Că, în timp ce stătea ascuns printre buruienile netăiate din curte, i-ar fi fost foarte uşor s-o vadă pe babysitter cum vorbea la telefon, tolănită pe canapea? Că, privind prin fereastra de la bucătărie, ar fi văzut clar că orice intrus putea ajunge la etaj pe scara din dos, fără ca guvernanta să aibă nici cea mai vagă idee? Că era clar că fuseseră cel puţin doi răpitori, unul care să scape de babysitter, iar celălalt să aibă grijă ca puştoaicele să nu facă gălăgie?

La cinci fără cinci, intră pe aleea casei lui Franklin Bailey, unde menţinu motorul în relanti, ca să se asigure că rămânea cald şi plăcut pentru marele mahăr de finanţist, în timp ce visa la banii pe care urma să-i primească din răscumpărare.

Uşa din faţă a frumoasei case în stil Tudor se deschise. Lucas sări din maşină şi-i deschise clientului portiera din spate. Unul dintre micile sale gesturi de curtoazie era acela ca fotoliul din faţă să fie tras înainte cât mai mult posibil, spre a lăsa maximum de spaţiu pentru picioare, în spate.

Bailey, un bărbat de aproape şaptezeci de ani, cu păr argintiu, murmură o formulă de salut, pe un ton distrat. Dar, când maşina se puse în mişcare, spuse:

– Lucas, coteşte pe Old Woods Road. Vreau să văd dacă mai e poliţia acolo.

Lucas simţi că i se contracta gâtlejul. Ce-i venise lui Bailey să vrea să treacă tocmai pe-acolo? se întrebă el. Nu era genul de gură-cască. Trebuia să aibă un motiv. Desigur, Bailey era mare ştab în oraş, îşi reaminti Lucas. Într-o vreme, fusese chiar şi primar. Faptul că apărea acolo n-o să atragă atenţia asupra limuzinei cu care circula. Pe de altă parte, Lucas avea întotdeauna încredere în senzaţia de furnicături

pe care o resimțea ori de câte ori se apropia de limita legalității – ceea ce i se întâmpla și acum.

– Cum doriți, domnule Bailey. Dar ce să caute poliția pe Old Woods Road?

– E clar că nu te-ai uitat la știri, Lucas. Azi-noapte au fost răpite fetițele gemene, în vârstă de trei ani, ale cuplului care s-a mutat recent în vechea casă Cunningham.

– Răpite! Cred că vă arde de glumă, domnule.

– Aș vrea și eu să fie o glumă, replică mohorât Franklin Bailey. În Ridgefield nu s-a întâmplat niciodată așa ceva. I-am întâlnit de câteva ori pe soții Frawley și i-am îndrăgit foarte mult.

Lucas parcurse cele două străzi care-i despărțeau de locul faptei, apoi coti pe Old Woods Road. Baricadele poliției încă se mai înălțau în fața casei unde, cu opt ore în urmă, pătrunsese prin efracție și răpise fetițele. În pofida stânjenelii și a senzației că ar fi fost mult mai în siguranță dacă nu trecea pe-acolo, nu se putu stăpâni să nu spună în sinea lui, îngâmfat: „De-ați ști numai, ageamiilor!"

Vizavi de casa Frawley erau parcate carele de reportaj ale posturilor de televiziune. Doi polițiști stăteau în fața barajelor rutiere, pentru a împiedica alte mașini să intre pe aleea casei. Lucas văzu că aveau în mâini carnete.

Franklin Bailey deschise fereastra din spate și fu recunoscut imediat de sergentul de serviciu, care începu să se scuze că nu-i putea permite să parcheze.

– Ned, nu vreau să mă opresc, îl întrerupse Bailey. Dar poate reușesc să fiu și eu de folos cu ceva. La șapte am o întâlnire în New York, la micul dejun, și pe la unsprezece am să fiu înapoi. Cine-i înăuntru, Marty Martinson?

– Da, domnule. Și FBI-ul.

– Ştiu cum merg treburile astea. Dă-i lui Marty cartea mea de vizită. Jumătate din noapte am stat treaz, să ascult ştirile. Soţii Frawley abia au sosit în oraş, şi nu par să aibă rude apropiate pe care să se bazeze. Spune-i lui Marty că dacă-l pot ajuta cu ceva, ca persoană de legătură cu răpitorii, îi stau la dispoziţie. Spune-i că-mi amintesc că, în timpul răpirii copilului lui Lindbergh, un profesor care s-a oferit să fie om de legătură a fost cel care a primit veşti de la răpitori.

– Am să-i transmit, domnule.

Sergentul Ned Barker luă cartea de vizită şi făcu o însemnare în carnet. Apoi, pe un ton spăşit, adăugă:

– Trebuie să-i identific pe toţi cei care trec cu maşina pe-aici, domnule. Sunt sigur că înţelegeţi.

– Bineînţeles.

Barker îl privi pe Lucas.

– Pot să vă văd permisul, domnule?

Lucas îi adresă obişnuitul său zâmbet serviabil.

– Desigur, domnule ofiţer, desigur.

– Pot să garantez eu pentru Lucas, spuse Franklin Bailey. E şoferul meu de ani de zile.

– Nu fac decât să urmez cu stricteţe ordinele, domnule Bailey. Sunt sigur că înţelegeţi.

Examină permisul şoferului, apoi îi aruncă o privire lui Lucas. Fără niciun comentariu, notă ceva în carnet.

Franklin Bailey ridică geamul şi se rezemă de spătar.

– În regulă, Lucas. Hai să mergem. Cred că mi-am pierdut timpul de pomană, dar am simţit că trebuia să fac gestul ăsta.

– A fost un gest admirabil din partea dumneavoastră, domnule. N-am avut niciodată copii, dar nu e nevoie de prea multă imaginaţie ca să-ţi închipui ce simt acum bieţii părinţi.

„Sper numai să fie destul de afectat ca să iasă pe interval cu opt milioane de dolari", adăugă el în gând, reprimându-şi un zâmbet.

6

Clint se trezi din somnul adânc, indus şi de Chivas Regal, auzind două voci persistente de copii strigând: „Mami, mami!" Când nu primiră niciun răspuns, încercară să se cațăre peste marginile înalte ale leagănului în care dormiseră.

Angie zăcea lângă el, sforăind, fără să audă vocile fetiţelor, nici scârţâitul leagănului. Clint se întrebă cât băuse înainte de culcare. Lui Angie îi plăcea să stea trează jumătate din noapte şi să se uite la filme vechi, cu o sticlă de vin lângă ea. Charlie Chaplin, Greer Garson, Marilyn Monroe, Clark Gable – toţi erau favoriţii ei. „Ăia erau *actori*", îi spunea, cu vocea îngroşată de băutură. „Azi, toţi arată la fel. Blonzi. Sexy. Botox. Liftinguri. Liposucţiune. Da' de jucat, joacă? Nnţ."

Abia mult mai târziu, după ce trăise cu ea atâția ani, Clint îşi dăduse seama că Angie era invidioasă. Ar fi vrut să fie frumoasă. Aşa că el se folosise şi de acest lucru pentru a o convinge să aibă grijă de copii. „O s-avem atâția bani, că dac-ai să vrei să te duci la băi sau să-ţi schimbi culoarea părului, ori să mergi la cel mai mare chirurg plastician ca să te facă mai frumoasă, n-o să te împiedice nimeni să-ţi îndeplineşti dorinţele. Nu e nevoie decât să ai mare grijă de ele câteva zile poate, sau o săptămână."

Acum, îi dădu un cot în coaste.

– Scoală!

Angie îşi îngropă faţa şi mai adânc în pernă.

O scutură de umăr.

– Scoală, am zis, mârâi el.

Fără tragere de inimă, femeia înălţă capul şi se uită spre leagăn.

– Măi, ia dormiţi acolo! se răsti ea. Culcaţi-vă la loc, imediat!

Kathy şi Kelly văzură expresia furioasă întipărită pe faţa ei şi izbucniră în plâns.

– Mami... tati...!

– Gura, am zis! Linişte!

Scâncind, gemenele se culcară din nou, agăţându-se una de alta. Din leagăn nu se mai auziră decât suspinele lor înăbuşite.

– O vorbă să n-aud!

Suspinele deveniră sughiţuri.

Angie îl înghionti pe Clint.

– La ora nouă, Mona va începe să le iubească. Niciun minut mai devreme.

7

Margaret şi Steve stătuseră treji toată noaptea, împreună cu Marty Martinson şi agentul Carlson. După ce-şi revenise din leşin, Margaret refuzase cu îndărătnicie să se ducă la spital.

„Aţi spus că aveţi nevoie de ajutorul meu", insistase ea.

Împreună cu Steve, răspunsese la toate întrebările lui Carlson. Încă o dată, negaseră amândoi cu tărie că aveau acces la vreo sumă de bani semnificativă, necum la milioane de dolari.

– Tatăl meu a murit când aveam cincisprezece ani, îi spuse Margaret lui Carlson. Mama locuieşte în Florida, cu sora ei. E secretară la un cabinet medical. Eu mai am de plătit încă zece ani ratele împrumuturilor pentru colegiu şi Facultatea de Drept.

– Tatăl meu e căpitan de pompieri în retragere, spuse şi Steve. El şi mama mea locuiesc într-un imobil din Carolina de Nord. L-au cumpărat înainte ca preţurile s-o ia razna.

Când fură chestionaţi în legătură cu alte rude, Steve recunoscu că nu era în termeni buni cu fratele său după mamă, Richie.

– Are treizeci şi cinci de ani, cu cinci mai mult decât mine. Mama mea tocmai rămăsese văduvă, când l-a cunoscut pe tata. Richie a fost întotdeauna mai zvăpăiat. Niciodată nu ne-am înţeles prea bine. Şi pe urmă, ca să le pună capac la toate, a cunoscut-o pe Margaret înaintea mea.

– N-a fost nimic între noi, se grăbi Margaret să precizeze. Întâmplător, am fost la aceeaşi nuntă şi am dansat împreună de câteva ori. Mi-a lăsat un mesaj, dar nu i-am răspuns la apel. Printr-o coincidenţă, l-am cunoscut pe Steve peste vreo lună, la Facultatea de Drept.

– Unde e Richie acum? îl întrebă Carlson pe Steve.

– E mânuitor de bagaje la Newark Airport. A divorţat de două ori. S-a lăsat de şcoală şi-mi poartă pică fiindcă am terminat colegiul şi mi-am luat diploma în drept.

Ezită.

– Mai bine să vă spun. A avut cazier ca minor şi a fost închis cinci ani, pentru complicitate la spălare de bani. Dar una ca asta, să ne răpească fetele... n-ar face niciodată.

– Poate că nu, însă o să-l verificăm, totuşi, răspunse Carlson. Şi acum, să vedem cine ar mai fi putut să vă duşmănească, sau să intre în contact cu gemenele şi să se decidă să le răpească. Aţi primit lucrători în casă, de când v-aţi mutat?

– Nu. Tatăl meu era în stare să repare orice, şi m-a învăţat şi pe mine, îi explică Steve, răpus de oboseală. Îmi petrec serile şi weekendurile făcând reparaţii simple. Cred că sunt cel mai bun client al firmei Home Depot.

– Şi compania de mutări la care aţi apelat? se interesă Carlson în continuare.

– Sunt poliţişti în timpul liber, răspunse Steve, cu un zâmbet fugar. Cu toţii au copii. Mi-au arătat până şi pozele lor. Vreo doi au aceeaşi vârstă cu gemenele noastre.

– Dar persoanele cu care lucraţi?

– M-am angajat la firmă doar de trei luni. C.F.G.&Y. e o companie de investiţii specializată în fondurile de pensionare.

Carlson se referi apoi la faptul că, până la naşterea gemenelor, Margaret lucrase ca apărător public în Manhattan.

– Doamnă Frawley, ar fi posibil ca vreunul dintre oamenii pe care i-aţi apărat să vă poarte ranchiună?

– N-aş crede...

Apoi, ezitând, continuă:

– Am avut un client care a fost condamnat pe viaţă. L-am implorat să pledeze vinovat, pentru o reducere de pedeapsă, dar a refuzat, iar când a fost găsit vinovat, judecătorul i-a dat

pedeapsa maximă. În timp ce-l scoteau din sală, familia lui a început să profereze înjurături la adresa mea.

„Ce ciudat", îşi spuse ea, în timp ce-l privea pe Carlson care nota numele acuzatului condamnat. „În clipa asta, mă simt doar amorţită. Nimic altceva, numai o amorţeală..."

La ora şapte, când printre jaluzele începu să pătrundă lumina, Carlson se ridică.

– V-aş recomanda să dormiţi puţin. Cu cât veţi avea capul mai limpede, cu atât ne puteţi ajuta mai mult. Eu rămân aici. Vă promit că vă vom anunţa imediat ce răpitorii iau legătura cu noi, şi s-ar putea să vă cerem să daţi şi o declaraţie pentru presă, mai târziu, în cursul zilei de azi. Vă puteţi duce sus, în dormitorul dumneavoastră, dar *nu* vă apropiaţi de camera fetelor. Echipa criminalistică încă mai lucrează.

Steve şi Margaret dădură din cap, fără o vorbă. Frânţi de oboseală, se ridicară şi trecură prin living, îndreptându-se spre scară.

– Sunt sinceri, îi spuse sec Carlson lui Martinson. N-au niciun ban, pot să-mi pun capul. Ceea ce mă face să mă întreb dacă toată cererea asta de răscumpărare nu-i o farsă. Poate că cineva care voia pur şi simplu să ia copiii încearcă să ne orienteze pe-o pistă greşită.

– M-am gândit şi eu la asta, conveni Martinson. Nu-i aşa că majoritatea cererilor de răscumpărare îi avertizează pe părinţi să nu anunţe poliţia?

– Exact. Mă rog doar ca fetiţele astea să nu fie chiar acum la bordul unui avion, în drum spre America de Sud.

8

Vineri dimineaţa, ştirea despre răpirea gemenelor Frawley apăru pe prima pagină a tuturor ziarelor de pe Coasta de Est, şi până după-amiază deveni subiect de interes naţional. Fotografia de la ziua de naştere a frumoaselor surori de trei ani, cu feţele lor angelice şi părul lung şi blond, îmbrăcate în rochiile festive de catifea albastră, fu arătată de canalele de ştiri şi publicată în ziarele din toată ţara.

În sufrageria casei de la numărul 10, Old Woods Road, fusese organizat un centru de comandă. La ora cinci după-amiaza, Steve şi Margaret apărură la televizor, în faţa casei, implorându-i pe răpitori să aibă mare grijă de fetiţe şi să le aducă înapoi nevătămate.

– Nu avem bani, spuse Margaret, pe un ton rugător. Dar prietenii noştri ne-au dat telefoane toată ziua. Fac o chetă. Până acum, s-au adunat aproape două sute de mii de dolari. Vă rog, probabil ne-aţi confundat cu nişte persoane care pot obţine opt milioane de dolari. Noi nu avem de unde. Dar, vă rog, nu le faceţi niciun rău fetiţelor noastre. Daţi-ni-le înapoi. Vă promit că vom avea pentru dumneavoastră două sute de mii de dolari, bani gheaţă.

Steve, ţinându-şi braţul în jurul lui Margaret, adăugă:

– Vă mai rugăm să luaţi legătura cu noi. Vrem să ne asigurăm că fetele noastre sunt în viaţă.

După ei, pe micul ecran apăru căpitanul Martinson.

– Comunicăm numărul de telefon şi de fax al lui Franklin Bailey, care a fost cândva primarul acestui oraş.

Dacă vă temeți să contactați direct familia Frawley, vă rugăm să luați legătura cu el.

Dar seara de vineri trecu, apoi și zilele de sâmbătă și duminică, fără să sosească nicio veste de la răpitori.

Luni dimineața, Katie Couric fu întreruptă pe parcursul emisiunii *Today* în timp ce-i lua un interviu unui agent FBI pensionat, în legătură cu răpirea. Brusc, se opri înainte de a termina de formulat o întrebare, își apăsă cu mâna casca din ureche, ascultă cu atenție, apoi spuse:

– S-ar putea să fie o farsă, dar la fel de posibil e ca acest lucru să fie ceva extrem de important. La telefon e cineva care susține că ar fi răpitorul gemenelor Frawley. La cererea persoanei, inginerul nostru de sunet transmite acum apelul în emisie.

Un glas răgușit, în mod clar distorsionat, spuse pe un ton furios:

– Amintiți-le soților Frawley că timpul trece. Am spus opt milioane, și opt milioane trebuie să fie. Ascultați fetele.

Două voci subțiri spuseră la unison:

– Mami, te iubesc, tati, te iubesc.

Apoi, una dintre fete țipă:

– Vrem să ne întoarcem acasă!

Secvența fu reluată peste cinci minute, cu Steve și Margaret ascultând. Nu fu nevoie ca Martinson și Carlson să-i întrebe pe soții Frawley dacă apelul era autentic. Expresiile întipărite pe fețele lor le întăreau convingerea că în sfârșit se stabilise contactul cu răpitorii.

9

Tot mai nervos, Lucas trecuse pe la casa îngrijitorului atât sâmbătă, cât şi duminică seara. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să stea în preajma gemenelor, aşa că avusese grijă să sosească la ora nouă, când spera să le găsească adormite.

Sâmbătă seara, îşi alungă temerile bizuindu-se pe asigurările lui Clint că Angie era extrem de pricepută la copii.

– Au mâncat foarte bine. A jucat jocuri cu ele. După-amiaza le-a pus să se culce. Le-a îndrăgit foarte mult. Întotdeauna şi-a dorit copii. Dar, îţi spun eu, când te uiţi, parcă te trec fiorii. Zici că-s două părţi ale aceleiaşi persoane.

– Le-ai înregistrat vocile pe bandă? întrebă Lucas pe un ton repezit.

– A, sigur. Le-am pus pe amândouă să zică: „Mami, te iubesc. Tati, te iubesc." A ieşit foarte bine. Pe urmă, una din ele a început să zbiere: „Vrem să ne întoarcem acasă!", şi Angie s-a supărat. A ridicat mâna de parc-ar fi vrut să-i dea una, şi le-a buşit plânsul pe amândouă. Am tras şi faza asta pe bandă.

„Ăsta-i primul lucru cu cap pe care l-aţi făcut", spuse Lucas în sinea lui, în timp ce băga banda în buzunar. Conform înţelegerii prealabile cu şeful, porni pe Route 7 spre Clancy's Pub, unde ajunse la zece şi jumătate. Aşa cum fusese instruit, lăsă limuzina în parcarea aglomerată, cu portiera neîncuiată şi caseta audio pe fotoliu, şi intră să bea o bere. Când reveni la limuzină, caseta dispăruse.

Asta se întâmplase sâmbătă-seara. Duminică, îşi dădu seama că Angie ajunsese la capătul răbdării.

– S-a stricat afurisitul ăla de uscător, şi normal că nu putem chema pe nimeni să-l repare. Ce zici, oare „Harry" ştie ce-ar trebui să-i facă?

În timp ce scuipa aceste cuvinte, scoase din maşina de spălat două tricouri identice cu mâneci lungi şi salopetele aferente şi le agăţă pe umeraşe de sârmă.

– Ai zis că n-o să ţină decât vreo două zile. Cât să mai continui tot aşa? S-au făcut deja trei zile.

– Pied Piper o să ne spună când şi unde să ducem fetiţele, îi reaminti Lucas, reprimându-şi cu greu dorinţa de a o înjura.

– Şi de unde ştim noi că n-o să se sperie şi o să dispară, lăsându-ne cu ele pe cap?

Lucas nu voise să le spună lui Angie şi Clint despre planul lui Pied Piper, dar acum consideră necesar s-o liniştească.

– Ştim, fiindcă va cere răscumpărarea mâine-dimineaţă, între opt şi nouă, la emisiunea *Today*.

Cu asta îi închisese gura. Şeful merita toate laudele, îşi spusese Lucas a doua zi dimineaţa, în timp ce urmărea emisiunea şi vedea reacţia dramatică stârnită de telefonul lui Pied Piper. Întreaga lume avea să dorească să trimită bani, pentru răscumpărarea fetiţelor.

„Dar noi suntem cei care ne asumăm toate riscurile", îşi spuse el peste câteva ore, după ce-i ascultă pe comentatorii de la toate posturile de radio şi televiziune turuind despre răpire. „Noi am pus mâna pe puştoaice. Noi le ţinem ascunse. Noi suntem cei care vor lua banii, când au să-i adune. Ştiu cine-i şeful, dar nu există nimic care să-l pună-n legătură cu mine. Dacă ne prind, ar putea să spună că-s nebun, dacă eu voi susţine că el a pus totul la cale."

Lucas nu-şi programase nicio treabă până a doua zi dimineaţa, marţi, iar la ora două ajunse la concluzia că nu mai putea să stea în apartament, fierbând în suc propriu. Pied Piper îi spusese să se uite neapărat la ştirile de seară de la CBS, când urma să se stabilească din nou legătura.

Hotărî că avea timp pentru un zbor cu avionul. Se duse până la Aeroportul Danbury, unde se afla clubul aviatic al cărui membru era. Acolo, închirie unul dintre avioanele cu o singură elice şi decolă. Traseul lui favorit era în susul coastelor statului Connecticut, până în Rhode Island, de unde pleca pentru a survola un timp Atlanticul. Zborul la şapte sute de metri altitudine îi dădea o senzaţia de control total, pe care în acel moment avea mare nevoie s-o simtă.

Era o zi rece, doar cu o briză uşoară şi câţiva nori spre vest: o vreme ideală pentru zbor. Dar, în timp ce încerca să se relaxeze în carlingă şi să savureze senzaţia de libertate pe care i-o conferea zborul, Lucas nu reuşea să alunge grija care-l sâcâia.

Era convins că-i scăpase ceva, dar nu izbutea să se decidă ce anume – asta era problema. Răpirea copiilor mersese uşor. Guvernanta nu-şi amintea decât că persoana care o atacase de la spate mirosea a transpiraţie.

De astă dată o nimerise, îşi spuse Lucas rânjind un moment, în timp ce zbura peste Newport. Angie ar fi trebuit să bage fiecare cămaşă a lui Clint în maşina aia de spălat imediat ce-o scotea de pe el.

Maşina de spălat.

Asta era! Hainele alea pe care le spălase. Două seturi de tricouri şi salopete identice. De unde le avea? Când le răpiseră, fetele purtau pijamale. Ce făcuse tâmpita aia, se

dusese să cumpere hăinuțe pentru gemeni care să li se potrivească unor fetițe de trei ani?

Asta făcuse. Era sigur. Și, în scurt timp, o vânzătoare avea să-și dea seama cum stau lucrurile.

Clocotind de furie, Lucas smuci involuntar de manșă, silind botul avionului să se ridice aproape perpendicular spre cer. Furia îi crescu când își dădu seama ce făcuse, și încercă imediat să redreseze aparatul. Dar întârziase prea mult, iar avionul începea deja să piardă din viteză. Cu inima bătându-i mai repede, coborî botul aparatului, regăsi viteza portantă și evită căderea. Nu mai lipsea decât ca boarfa aia idioată să ducă puștoaicele la McDonald's, și să le dea niște hamburgeri, își spuse el, furibund.

10

Nu exista nicio modalitate de a transmite cu menajamente ultima comunicare din partea răpitorului. Luni seara, Walter Carlson primi un telefon și intră în livingul unde Margaret și Steve Frawley stăteau unul lângă altul, pe canapea.

– Acum cincisprezece minute, răpitorul a sunat la studio, în timpul emisiunii *CBS Evening News,* spuse el posomorât. Chiar acum se reia secvența. E aceeași bandă cu vocile gemenelor pe care au pus-o azi-dimineață, la Katie Couric, dar cu o adăugire.

Parcă s-ar fi uitat la niște oameni aruncați într-un cazan cu ulei clocotit, își spuse el, în timp ce vedea chinul de pe

feţele părinţilor, la auzul unei voci de copil care protesta:

– Vrem să ne întoarcem acasă...

– Kelly, şopti Margaret.

O pauză...

După care, începură plânsetele.

Margaret îşi îngropă faţa în mâini.

– Nu pot să... nu pot... nu pot...

Se auzi apoi un glas aspru, modificat perceptibil, care mârâi:

– Am spus *opt milioane. Vreau banii acum. Asta-i ultima voastră şansă.*

– Margaret, interveni Walter Carlson, pe un ton insistent, există şi un aspect pozitiv. Răpitorul dialoghează cu noi. Aveţi dovada că fetele trăiesc. O să le găsim.

– Şi-o să ne găsiţi şi opt milioane de dolari pentru răscumpărare? întrebă amărât Steve.

Carlson nu ştia dacă era cazul să le dea speranţe sau dacă trebuia să mai aştepte. Agentul Dom Picella, aflat la comanda unei echipe, îşi petrecuse toată ziua la C.F.G.&Y., firma de investiţii globale unde Steve se angajase recent, interogându-i pe colegii lui pentru a afla dacă ştia vreunul dintre ei despre cineva care l-ar fi duşmănit, sau care râvnea, poate, la postul lui. În ultima vreme firmei i se făcuse o publicitate negativă, din caza unor acuzaţii de tranzacţii interne, iar Picella aflase că se convocase în grabă o şedinţă a consiliului de administraţie, pus în legătură prin teleconferinţă cu directorii din întreaga lume. Se zvonea că firma ar putea avansa banii de răscumpărare pentru gemenele Frawley.

„Una dintre secretare e o mare bârfitoare", îi spusese Picella lui Carlson, în aceeaşi după-amiază. „Zice că firma

s-a compromis ca urmare a matrapazlâcurilor făcute data trecută. Tocmai a plătit o amendă de cinci sute de milioane de dolari, impusă de Comisia de Securităţi şi Schimburi şi a fost luată în colimator de presă. Bănuieşte că plata răscumpărării de opt milioane ar reprezenta o publicitate mai bună pentru C.F.G.&Y. decât dacă ar angaja un batalion întreg de agenţii de PR ca să-i spele imaginea. Şedinţa consiliului de administraţie e programată pentru diseară, la opt."

Carlson îi studia pe soţii Frawley care, în cele trei zile de când dispăruseră gemenele, păreau să fi îmbătrânit cu zece ani. Amândoi erau palizi, cu ochii încercănaţi şi umerii căzuţi. Ştia că niciunul dintre ei nu se atinsese de mâncare, toată ziua. Mai ştia, din experienţă, şi că aceea era o perioadă când, de obicei, rudele strângeau rândurile, dar o auzise pe Margaret rugându-şi mama să rămână în Florida. „Mamă, ne poţi fi de mai mult folos rugându-te pentru noi", îi spusese ea la telefon, cu o voce gâtuită de emoţie. „O să te ţinem la curent, dar dacă ai fi aici, să plângi şi tu cu mine, nu cred c-aş mai rezista."

Mama lui Steve îşi făcuse recent o operaţie la genunchi şi nu putea nici să călătorească, nici să rămână singură. Prietenii asaltaseră casa cu apeluri, dar li se ceruse să nu vorbească mult, în eventualitatea că răpitorii i-ar fi sunat direct pe soţii Frawley.

Fără a fi deloc sigur că proceda bine, Walter Carlson ezită, apoi vorbi.

– Margaret, Steve, nu vreau să vă dau speranţe deşarte, dar preşedintele companiei unde lucrezi tu, Steve, a convocat o şedinţă de urgenţă a consiliului de administraţie. Din câte am înţeles, sunt şanse să voteze plata răscumpărării.

„Numai să nu se răzgândească", se rugă el, când le văzu chipurile luminându-se de speranţă.

– Nu ştiu ce părere aveţi voi doi, da' mie mi-e foame, continuă el. Vecina de-alături i-a dat unuia dintre poliţişti un bilet. V-a gătit ceva pentru cină şi vă trimite mâncarea oricând vreţi.

– O să mâncăm câte ceva, spuse ferm Steve, privindu-l pe Carlson. Ştiu că pare o nebunie. Sunt angajat doar de scurt timp la C.F.G.&Y., dar un moment mi-a trecut prin minte că, poate, s-ar oferi să dea ei banii. Pentru o companie ca asta, opt milioane de dolari e un fleac.

„O, Doamne", îşi spuse Carlson. „S-ar putea ca fratele după mamă să nu fie singura oaie neagră a familiei. Ar fi posibil ca toate firele să ducă la Steve Frawley?"

11

Kathy şi Kelly, aşezate pe canapea, ridicară capul. Se uitaseră la nişte casete video cu Barney, dar Mona pusese televizorul pe un canal de ştiri şi ascultase actualităţile. Amândouă se temeau de Mona. Nu demult, după ce primise un telefon, Harry începuse să strige la ea. Se supărase pe ea pentru că le cumpărase haine.

Mona ţipase şi ea: „Şi ce, să fi stat cu pijamalele pe ele trei zile, asta voiai? *Sigur* că le-am cumpărat haine, şi nişte jucării, şi ceva benzi cu Barney, şi-n caz c-ai uitat, am cumpărat şi leagănul, de la un magazin cu profil medical. Şi că tot veni vorba, am mai cumpărat şi cereale, şi suc de

portocale, şi fructe. Şi-acuma, tacă-ţi gura şi du-te de adu nişte hamburgeri pentru toată lumea. M-am săturat să tot gătesc. Ai înţeles?"

Apoi, tocmai când Harry se întorcea cu hamburgerii, îl auziră pe crainicul de la televizor spunând:

„S-ar putea să primim un telefon de la răpitorul gemenelor Frawley".

– De noi vorbesc, şopti Kathy.

Ascultară, şi în scurt timp auziră din televizor vocea lui Kelly, spunând:

– Vrem să ne întoarcem acasă.

Kathy încercă să-şi stăpânească lacrimile.

– Da' eu chiar *vreau* să mă duc acasă, spuse ea. O vreau pe mămica. Mi-e rău.

– Nu înţeleg o vorbă din ce zice puştoaica, se plânse Harry.

– Câteodată, când vorbesc una cu alta, nici eu nu înţeleg, se răsti Angie. Vorbesc în limba gemenilor. Am citit despre asta.

Apoi, cu nepăsare, trecu la alt subiect:

– De ce nu le-a spus Pied Piper unde să lase banii? Ce mai aşteaptă? De ce-a zis doar: „O să mai auziţi de mine!"

– Bert zice că ăsta-i modul lui de a-i ţine în şah. Mâine o să mai ia o dată legătura cu ei.

Clint/Harry încă mai ţinea în mână punga de la McDonald's.

– Hai să-i mâncăm pe-ăştia cât sunt calzi. Veniţi la masă, fetelor.

Kelly sări de pe canapea, dar Kathy se culcă la loc.

– Eu nu vreau să mănânc. Mi-e rău.

Angie se apropie grăbită şi-i atinse fruntea.

– Fata asta are febră.

Îl privi pe Clint.

– Termină-ţi mai repede hamburgerul ăla şi du-te să cumperi nişte aspirină pentru copii. Numai asta ne mai lipseşte, să facă acum o pneumonie.

Se aplecă peste Kathy.

– Hai, scumpo, nu plânge. Mona o să aibă grijă de tine. Mona te iubeşte.

Apoi privi furioasă spre masă, unde Kelly începuse să-şi mănânce hamburgerul, şi o sărută pe Kathy pe obraz.

– Pe tine te iubeşte Mona cel mai mult, Kathy. Tu eşti mai cuminte decât sora ta. Tu eşti fetiţa lui Mona, nu-i aşa?

12

În sala de consiliu de pe Park Avenue a C.F.G.&Y., Robinson Alan Geisler, preşedintele şi directorul general executiv, aştepta nerăbdător ca directorii plecaţi din oraş să-şi confirme prezenţa la teleconferinţă. Postul său era deja în pericol, ca urmare a amenzii impuse de CSS, iar Geisler ştia că poziţia pe care avea s-o adopte în spinosul caz Frawley putea fi o greşeală fatală. De douăzeci de ani în cadrul companiei, dar de numai unsprezece luni în funcţia supremă, ştia că încă mai era considerat compromis din cauza legăturilor sale apropiate cu fostul director general executiv.

Întrebarea era simplă: dacă firma C.F.G.&Y. se oferea să achite răscumpărarea de opt milioane de dolari, oare rezultatul avea să fie un superb gest cu impact asupra

publicului, sau o invitație ca, așa cum știa că se așteptau unii dintre directori, și alți răpitori să înceapă să-și facă de cap?

Gregg Stanford, directorul financiar, era și el de aceeași părere.

– Este o tragedie, dar dacă plătim pentru ca fetițele lui Frawley să fie aduse înapoi, ce-o să ne facem când va fi răpit copilul sau nevasta altui salariat? Suntem o companie globală, și o duzină dintre localitățile unde avem sedii sunt deja posibile puncte fierbinți.

Geisler știa că cel puțin o treime dintre cei cincisprezece directori împărtășeau aceeași opinie. Pe de altă parte, își spunea, ce impresie ar fi făcut o companie care tocmai plătise o amendă de cinci sute de milioane de dolari, iar acum refuza să plătească o fracțiune din acea sumă pentru a salva viețile a două fetițe? Era întrebarea pe care plănuia s-o pună pe tapet. „Și dacă mă înșel și plătim, iar săptămâna viitoare va fi răpit copilul altui salariat, eu sunt cel care-o să fie ars pe rug", își spuse el abătut.

La vârsta de cincizeci și șase de ani, Rob Geisler obținuse în sfârșit slujba pe care și-o dorise. Era un om scund și slab, care fusese nevoit să învingă inevitabilele prejudecăți ale lumii afacerilor la adresa oamenilor mici de statură. Ajunsese în vârf fiindcă era recunoscut ca un geniu financiar și dovedise că știa cum să consolideze și să controleze puterea. Dar, în timpul ascensiunii, își făcuse nenumărați dușmani, și cel puțin trei dintre aceștia stăteau acum așezați la aceeași masă cu el.

Ultimul director din afara sediului își anunță prezența, și toți ochii se întoarseră spre Geisler.

– Știm cu toții de ce ne aflăm aici, începu el, fără niciun preambul, și sunt pe deplin conștient de sentimentele pe care

le împărtăşiţi unii dintre dumneavoastră, în sensul că ar însemna că cedăm în faţa răpitorilor, dacă ne oferim să achităm răscumpărarea cerută.

– *Exact* aşa gândim unii dintre noi, Rob, spuse încet Gregg Stanford. Compania asta a avut deja destulă publicitate negativă. N-ar trebui nici măcar să luăm în discuţie o cooperare cu nişte infractori.

Geisler îşi privi cu dispreţ colegul, fără a se osteni să-şi ascundă antipatia faţă de acesta. În aparenţă, Stanford era versiunea de televiziune a unui director corporatist. Avea patruzeci şi şase de ani, un metru nouăzeci înălţime, un chip frapant de atrăgător, cu păr blond decolorat de soare, şi o dantură perfectă care lucea ori de câte ori zâmbea – adică mai tot timpul. Stanford era îmbrăcat întotdeauna impecabil, şi avea maniere de o eleganţă desăvârşită, chiar şi atunci când îşi înjunghia un prieten pe la spate. Îşi croise drum în lumea corporatistă prin însurătoare – actuala lui soţie, a treia, era o moştenitoare a cărei familie deţinea zece la sută din acţiunile companiei.

Geisler ştia că Stanford îi râvnea postul şi, dacă avea câştig de cauză în poziţia sa împotriva plăţii răscumpărării, asupra lui avea să se îndrepte atenţia presei, în momentul când compania va refuza public să achite suma.

Dădu din cap spre secretara care consemna minuta şedinţei, iar aceasta se ridică şi deschise televizorul.

– Doresc să priviţi cu toţii următoarea înregistrare, le spuse răstit Geisler, înainte de a vă transpune în situaţia soţilor Frawley.

La ordinul lui, departamentul mediatic montase o bandă video acoperind succesiunea de evenimente ale răpirii: exteriorul casei Frawley, rugăminţile disperate ale părinţilor

la televizor, apelul din emisiunea lui Katie Couric şi cel ulterior, de la CBS. Banda de termina cu o voce subţire care spunea: „Vrem să ne întoarcem acasă", urmată de plânsetul înspăimântător al gemenelor şi cererile ameninţătoare ale răpitorului.

– Cei mai mulţi dintre dumneavoastră, cei prezenţi în jurul acestei mese, sunteţi părinţi, spuse el. Putem măcar încerca să salvăm aceşti copii. E posibil să nu reuşim. S-ar putea să recuperăm banii, sau nu. Dar nu văd cum ar putea oricare dintre dumneavoastră să stea aici şi să voteze împotriva plăţii răscumpărării.

Toate capetele se întoarseră ca să observe reacţia lui Gregg Stanford.

– Dacă te amesteci în tărâţe, te mănâncă porcii. Eu susţin că nu trebuie să cooperăm niciodată cu infractorii, declară Stanford, cu privirea în jos, spre masa de conferinţă, învârtind un pix între degete.

Următorul director care-şi exprimă părerea fu Norman Bond:

– Eu am fost răspunzător de angajarea lui Steve Frawley, şi am făcut o alegere foarte bună. Nu e relevant pentru această discuţie, dar Steve o să ajungă departe. Votez pentru achitarea sumei de răscumpărare, şi insist ca acesta să fie un vot unanim al consiliului nostru de administraţie. Aş mai dori să-i amintesc lui Gregg că, în urmă cu ani de zile, J. Paul Getty a refuzat să plătească răscumpărarea pentru unul dintre nepoţii lui, dar s-a răzgândit când i s-a trimis prin poştă urechea copilului. Aceste fetiţe sunt în pericol, şi cu cât ne mişcăm mai repede pentru a le salva, cu atât cresc şansele ca răpitorii să nu intre în panică şi să le facă vreun rău.

Acest sprijin era neaşteptat. Geisler şi Bond aveau adeseori poziţii contrare la şedinţele consiliului de administraţie. Bond îl angajase pe Frawley într-un post la care jinduiau alţi trei din companie. Pentru omul potrivit, era o scurtătură spre administraţia superioară. Geisler îl prevenise pe Bond să nu aducă un om din afara firmei, dar Bond pledase în favoarea lui Frawley. „Are masteratul şi o diplomă în drept", spusese el. „E deştept şi cinstit."

Geisler aproape că se aşteptase ca Bond, un om de circa cincizeci de ani, divorţat şi fără copii, să voteze şi el împotriva achitării răscumpărării, în ideea că, dacă el nu-l angaja pe Frawley, compania n-ar fi ajuns într-o asemenea situaţie.

– Îţi mulţmesc, Norman, spuse el. Şi, pentru oricine altcineva care se îndoieşte că e recomandabil ca firma să răspundă la nevoia disperată a unuia dintre angajaţii săi, propun să mai vedem o dată banda, apoi să supunem la vot.

La ora nouă fără un sfert, se înregistră un vot de paisprezece la unu pentru plata răscumpărării. Geisler se întoarse spre Stanford.

– Vreau ca votul să fie unanim, spuse el, pe un ton glacial. După care, ca de obicei, te poţi considera liber să anunţi mass-media, printr-un intermediar anonim, că după părerea ta efectuarea plăţii ar putea pune în pericol fetiţele, mai degrabă decât să le salveze. Însă, atâta vreme cât în fotoliul ăsta stau eu, nu tu, vreau un vot unanim.

Zâmbetul lui Gregg Stanford cedă locul unui rânjet. Dădu din cap.

– Votul va fi unanim, spuse el. Iar mâine-dimineaţă, când ai să pozezi pentru presă în faţa maghernitei ăleia dărăpănate unde locuieşte familia Frawley, sunt sigur că vor

apărea în fotografie toţi membrii consiliului de administraţie care sunt disponibili.

– Inclusiv tu, nu-i aşa? întrebă sarcastic Geisler.

– *Exclusiv eu,* replică Stanford, ridicându-se. O să-mi rezerv pentru altă zi plăcerea de a-mi face apariţia în faţa camerelor de luat vederi.

13

Margaret reuşi să înghită câteva îmbucături din puiul fript pe care i-l trimisese Rena Chapman, vecina ei. Apoi, în timp ce Steve aştepta cu agentul FBI Carlson să afle rezultatul şedinţei consiliului de administraţie de la C.F.G.&Y., urcă pe furiş la etaj, în camera gemenelor.

Era singura cameră pe care o decoraseră complet înainte de a se muta în casă. Steve zugrăvise pereţii într-un bleu-pal şi acoperise podelele vechi cu resturile unei mochete albe. Mai adăugaseră un pat dublu cu baldachin, antic, şi un scrin din aceeaşi garnitură.

„Ştiam că ar fi fost o prostie să cumpărăm două paturi de o singură persoană", îşi spuse Margaret, în timp ce se aşeza pe scăunelul care se aflase şi în propria ei cameră, când fusese mică. „Oricum ar fi dormit în acelaşi pat, şi era o cale de a mai economisi şi noi un ban în plus."

Agenţii FBI luaseră cearşafurile, pătura, plapuma şi feţele de pernă ca să le testeze, în căutare de eşantioane ADN. Pudraseră mobila pentru amprente şi luaseră hainele purtate de gemene după petrecere, ca să fie adulmecate de

câinii pe care dresorii de la poliția statului Connecticut îi plimbau de trei zile prin toate parcurile din apropiere. Margaret știa ce însemna o asemenea căutare: exista oricând posibilitatea ca indivizii care răpiseră gemenele să le fi omorât imediat, îngropându-le undeva în apropiere. „Dar eu nu cred așa ceva", își spunea ea. *„N-au murit.* Dacă erau moarte, aș fi știut."

Sâmbătă, după ce echipa criminalistică își terminase treaba, iar Steve și cu ea apăruseră pentru prima oară la televizor, Margaret se descărcase emoțional venind la etaj să aranjeze camera, făcând din nou patul cu celălalt set de așternuturi Cenușăreasa. „Vor fi obosite și speriate, când se vor întoarce acasă", judecase ea. „După ce vin, am să stau culcată lângă ele până când se liniștesc."

Se înfioră. „Nu reușesc să mă încălzesc", și spuse ea, „deși mi-am pus un pulover pe sub trening, tot frig mi-e. Cred că la fel s-a simțit și Anne Morrow Lindbergh, când i-a fost răpit copilul. A scris despre asta o carte pe care am citit-o când eram în liceu. Se intitula *Ora de aur, ora de plumb.* Plumb. Sunt grea ca plumbul. Îmi vreau copilașii înapoi."

Margaret se ridică și traversă camera, spre canapeaua de sub fereastră. Acolo, se aplecă și ridică unul, apoi și pe celălalt ursuleț de pluș, jucăriile favorite ale gemenelor, strângându-i cu fervoare la piept.

Se uită pe fereastră și fu surprinsă să vadă că începuse să plouă. Toată ziua fusese soare – o zi friguroasă, dar însorită. Kathy era puțin răcită. Margaret simți cum începeau s-o înece suspinele. Și le înghiți cu greu, încercând să-și reamintească ceea ce-i spusese agentul FBI Carlson.

Zeci de agenţi FBI caută gemenele – zeci şi zeci. Alţii cercetează dosarele de la sediul Biroului din Quantico şi-i anchetează pe toţi cei care au antecedente de abuz la adresa copiilor. Îi interoghează pe toţi infractorii sexuali care locuiesc în zonă.

„Dumnezeule mare, numai asta nu!", îşi spuse ea, cutremurându-se. „Numai să nu le molesteze cineva."

Căpitanul Martinson trimisese poliţişti în toate casele din oraş, ca să întrebe dacă nu văzuse nimeni pe cineva care putea să pară suspect. Vorbiseră chiar şi cu agentul imobiliar care le vânduse soţilor Frawley casa. Martinson şi Carlson susţineau că se vor face progrese. Cineva trebuia să fi văzut ceva. Multiplicaseră fotografiile fetiţelor şi le trimiseseră prin toată ţara. Erau publicate şi pe internet, şi tipărite pe primele pagini ale ziarelor.

Cu ursuleţii în braţe, Margaret se duse la debara şi o deschise. Îşi trecu mâna peste rochiţele de catifea pe care le purtaseră gemenele de ziua lor, apoi le privi lung. În momentul răpirii, fetele fuseseră în pijamale. Oare şi acum aveau tot pijamalele pe ele?

Uşa dormitorului se deschise. Margaret se întoarse, privi faţa lui Steve şi-şi dădu seama, la vederea expresiei de imensă uşurare din ochii lui, că firma se oferise să plătească banii de răscumpărare.

– Imediat se va face şi anunţul, se grăbi el s-o asigure. Apoi, mâine-dimineaţă, preşedintele şi câţiva dintre directori vor veni aici, ca să apară în faţa camerelor alături de noi. Vom cere instrucţiuni despre modul de livrare a banilor, şi dovezi că fetiţele mai sunt în viaţă.

Apoi ezită.

– Margaret, cei de la FBI vor să ne supunem amândoi testelor cu detectorul de minciuni.

14

La ora nouă şi un sfert, în seara de luni, aşezat în apartamentul său de deasupra unui magazin de scule şi unelte cam dărăpănat, în apropierea Străzii Principale din Danbury, Lucas se uita la televizor, când un buletin de ştiri întrerupse emisiunea programată. Firma C.F.G.&Y. acceptase să plătească răscumpărarea pentru gemenele Frawley. O clipă mai târziu, telefonul celular începu să sune. Lucas puse în funcţiune dispozitivul de înregistrare pe care-l cumpărase în drum spre casă, la întoarcerea de la aeroport.

– Hai că-ncepe, şopti glasul cel răguşit.

„Deep Throat", îşi spuse Lucas sarcastic. „Poliţia are nişte echipamente sofisticate pentru amprentele vocale. În caz că intervine ceva, am cu ce să negociez ca să ajungem la o înţelegere. Te predau pe tine, la pachet."

– Tocmai mă uitam la anunţ, spuse el.

– L-am sunat pe Harry acum o oră, continuă Pied Piper. Am auzit că una dintre fete plângea. Te-ai uitat să vezi ce fac?

– Le-am văzut aseară. Aş zice că făceau bine.

– Mona are grijă de ele cum trebuie? Nu vreau să avem vreo surpriză.

Această ocazie era prea grozavă pentru ca Lucas s-o rateze.

– Ştoarfa aia tâmpită are aşa de mare grijă de ele, că le-a cumpărat şi costumaşe asortate.

De astă dată, nu-şi mai schimbă glasul.

– De unde?

– Nu ştiu.

– Ce-are de gând, să le îmbrace elegant când ne vom debarasa de ele? Vrea ca sticleţii să ia urma hainelor, şi pe urmă să se găsească cine ştie ce vânzătoare care să zică: „Sigur, o ţin minte pe femeia care-a cumpărat costumele astea pentru nişte copii de trei ani"?

Lui Lucas îi plăcea cum începea să se agite Pied Piper. Îi mai alunga şi lui teama. Se putea întâmpla orice, o ştia prea bine. Şi simţea nevoia să-şi împărtăşească această îngrijorare.

– I-am spus lui Harry să n-o mai lase să iasă afară din casă, zise el.

– În patruzeci şi opt de ore totul se va termina, şi-am scăpat, continuă Pied Piper. Mâine, voi lua legătura ca să dau instrucţiuni în legătură cu banii. Miercuri, te duci şi-i iei. Miercuri seara, îţi spun unde să laşi fetele. Ai grijă să fie îmbrăcate exact cu ceea ce purtau când le-aţi răpit.

Convorbirea se întrerupse.

Lucas apăsă pe butonul de oprire al aparatului de înregistrare. „Şapte milioane pentru tine; câte o juma' de milion pentru mine şi Clint", reflectă el. „N-aş prea crede, domnule Pied Piper."

15

Se stabilise ca Robinson Geisler să apară alături de Margaret şi Steve Frawley, pentru a vorbi în faţa camerelor de luat vederi, marţi dimineaţa, la ora zece. Niciunul dintre ceilalţi directori nu voia să participe la eveniment. Unul dintre ei îi spusese lui Geisler: „Am votat pentru plata răscumpărării, dar şi eu am trei copii mici. N-am chef să-i dau nimănui idei să mi-i răpească."

Neputând dormi aproape toată noaptea, la ora şase Margaret se trezi. Făcu un duş prelungit, ridicându-şi faţa sub torentul de apă pentru a simţi înţepăturile fierbinţi ale stropilor pe piele, în încercarea de a-şi risipi fiorii îngheţaţi care-i scuturau corpul. Apoi, înfăşurată în halatul gros al lui Steve, reveni în pat. Steve se sculase înaintea ei şi ieşise la jogging, strecurându-se pe uşa din spate pentru a evita ziariştii. Epuizată pe neaşteptate după noaptea nedormită, Margaret simţi că încep să i se închidă ochii.

Era ora nouă când Steve o trezi şi-i puse pe noptieră o tavă cu pâine prăjită, suc şi cafea.

– Domnul Geisler tocmai a venit, îi spuse el. Ar trebui să te îmbraci, iubito. Mă bucur atât de mult că ai reuşit să dormi puţin! Când va sosi vremea să mergem afară, voi veni eu să te iau.

Margaret făcu un efort să bea sucul de portocale şi să ronţăie puţină pâine prăjită. Apoi, sorbind din cafea, se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace. Dar, în timp ce-şi punea o pereche de jeanşi negri, se opri.

„Cu o săptămână în urmă, pe vremea asta, mă duceam

să cumpăr rochiţele pentru ziua gemenelor, de la mall-ul de pe Route 7", îşi spuse ea. „În timp ce mă aflam acolo, m-am repezit în magazinul de articole sportive şi mi-am luat un trening nou, unul roşu, pentru că gemenelor le plăceau vechile mele tricouri roşii. Poate că cei care le ţin prizoniere le lasă să se uite la televizor. Poate că în mai puţin de-o jumătate de oră au să ne vadă."

– Îmi place roşu, fiindcă e o culoare veselă, îi spusese Kelly, pe un ton solemn.

„Azi am să mă-mbrac în roşu", hotărî Margaret, smuci de pe umeraş bluza şi pantalonii noi de trening. Se îmbrăcă repede, în timp ce încerca să se concentreze asupra lucrurilor pe care i le spusese Steve. După emisiune, aveau să treacă testele cu detectorul de minciuni. „Cum îşi pot imagina unii că Steve şi cu mine am putea avea ceva de-a face cu treaba asta?", se întrebă ea.

După ce-şi legă şireturile, făcu patul, apoi se aşeză pe marginea acestuia, cu mâinile împreunate şi capul în piept. *Doamne, Dumnezeule mare, numai să se întoarcă acasă nevătămate. Te rog. Te rog...*

Îşi dădu seama că Steve intrase în cameră, abia când îl auzi întrebând-o:

– Eşti gata, iubito?

Veni spre ea, îi luă faţa în mâini şi o sărută. Apoi îşi plimbă degetele prin părul ei.

Margaret ştia că fusese la un pas de leşin, înainte de a afla că răscumpărarea avea să fie plătită. În timpul nopţii, crezuse că Steve dormea, dar la un moment dat el îi spusese încet: „Marg, singurul motiv pentru care FBI-ul vrea să ne supună testelor cu detectorul de minciuni e neisprăvitul ăla de frate-meu. Ştiu la ce se gândesc agenţii. Faptul că Richie

a plecat vineri spre Carolina de Nord, ca s-o viziteze pe mama, le pare o tentativă de a-şi crea un alibi. N-a mai vizitat-o de un an. Apoi, în clipa când i-am spus lui Carlson că aveam dubii dacă firma se va oferi să plătească răscumpărarea, mi-am dat seama că devenisem suspect. Dar asta e. Şi *eu* vreau să suspecteze pe toată lumea."

„Datoria lui Carlson e să le găsească pe fetiţele mele", îşi spuse Margaret, în timp ce cobora scara împreună cu Steve. În antreu, se apropie de Robinson Geisler.

– Vă sunt profund recunoscătoare, dumneavoastră şi companiei, spuse ea.

Steve deschise uşa şi o luă de mână, în timp ce bliţurile aparatelor foto imortalizau momentul. Însoţiţi de Geisler, coborâră spre masa şi scaunele care fuseseră pregătite pentru interviu. Margaret se bucură să vadă că Franklin Bailey, care se oferise să joace rolul de intermediar, era prezent şi el. Îl cunoscuse pentru prima oară la oficiul poştal, când cumpăra timbre. Kelly se repezise pe uşă afară, iar ea o prinsese chiar lângă bordură, înainte de a alerga în faţa maşinilor.

Ploaia din timpul nopţii se oprise. În dimineaţa de sfârşit de martie se simţea un iz de primăvară. Margaret privi în gol spre reporterii adunaţi, spre ofiţerii de poliţie care ţineau pe loc curioşii, spre şirul de maşini ale presei parcate de-a lungul străzii. Auzise că, uneori, oamenii ajunşi la un pas de moarte au senzaţia că plutesc pe deasupra scenei, mai degrabă observând evenimentele prin care trec decât participând la ele. Îl ascultă pe Robinson Geisler declarând că urma să plătească răscumpărarea, apoi pe Steve spunând că aveau nevoie de o dovadă că fetele mai erau în viaţă, şi pe Franklin Bailey, care îşi oferea serviciile ca persoană de contact şi, vorbind rar, îşi dădea numărul de telefon.

– Doamnă Frawley, acum când ştiţi că doleanţele răpitorilor vor fi satisfăcute, care e lucrul de care vă temeţi cel mai mult?

„Ce întrebare prostească", îşi spuse Margaret, înainte de a răspunde:

– Desigur, cel mai tare mă tem că s-ar putea să survină vreo neconcordanţă între plata răscumpărării şi întoarcerea fiicelor noastre. Cu cât durează mai mult, cu atât creşte riscul să se întâmple ceva. Cred că una dintre fetiţe, Kathy, avea un început de răceală. Se îmbolnăveşte uşor de bronşită. Când era mică, a fost cât pe ce s-o pierdem.

Privind în obiectivul camerei de televiziune, continuă:

– Vă rog, vă implor, dacă e bolnavă, duceţi-o la un doctor, sau cel puţin daţi-i nişte medicamente. Când le-aţi luat din casă, fetele n-aveau pe ele decât pijamalele...

Nu mai putu continua. „Nu ştiam că aveam să spun asta", îşi zise ea. „De ce-am făcut-o?" Toate aveau un motiv, dar nu reuşea să-şi amintească. Era ceva în legătură cu pijamalele...

Domnul Geisler, Steve şi Franklin Bailey răspundeau la întrebări. Atât de multe întrebări... Dacă fetele vedeau emisiunea? „Trebuie să le vorbesc", îşi spuse Margaret. Întrerupând un reporter, declară brusc:

– Te iubesc, Kelly. Te iubesc, Kathy. Foarte curând, vă promit, vom găsi o cale de a vă aduce acasă.

În timp ce camerele erau fixate asupra ei, Margaret rămase tăcută, reprimându-şi cuvintele care fuseseră cât pe ce să-i scape: *Există o legătură pe care trebuie să o fac! Este un lucru pe care trebuie să mi-l amintesc!*

16

La ora cinci, în aceeaşi după-amiază, vecinul lui Franklin Bailey, judecătorul pensionar Benedict Sylvan, bătu în uşă. Când Bailey îi deschise, Sylvan izbucni, cu sufletul la gură:

– Franklin, tocmai am primit un telefon. Cred că era răpitorul. O să te sune din nou la mine acasă, peste trei minute fix. A spus că are instrucţiuni pentru tine.

– Probabil ştie că telefonul meu e pus sub urmărire, replică Bailey. De-asta a sunat la tine.

Cei doi străbătură în grabă peluzele largi dintre casele lor. Abia ajunseseră la uşa deschisă a locuinţei judecătorului, când telefonul din birou începu să sune. Judecătorul se grăbi să răspundă. Gâfâind sufocat, abia apucă să spună, înainte de a-i preda receptorul lui Bailey:

– Franklin Bailey e aici, lângă mine...

Apelantul se prezentă cu numele de „Pied Piper" Instrucţiunile lui erau scurte şi clare; a doua zi dimineaţa, la ora zece, firma C.F.G.&Y. trebuia să fie pregătită să transfere şapte milioane de dolari într-un cont din străinătate. Al optulea milion de dolari al răscumpărării urma să fie gata pentru predare, în bancnote de cincizeci şi douăzeci de dolari uzate, cu serii nesuccesive.

– După ce se face transferul telegrafic, se vor primi noi instrucţiuni pentru predarea banilor gheaţă.

Bailey nota grăbit într-un blocnotes de pe biroul judecătorului.

– Avem nevoie de o dovadă că fetele mai trăiesc, spuse el, cu glasul încordat şi nesigur.

– Închideţi acum. Într-un minut, veţi auzi vocile Celor Două Fetiţe în Albastru.

Franklin Bailey şi judecătorul Sylvan se priviră, în timp ce Bailey punea receptorul la loc în furcă. Peste câteva momente, îl auziră sunând. Când ridică, Bailey auzi o voce de copil spunând:

– Bună ziua, domnule Bailey. V-am văzut la televizor azi-dimineaţă, cu mami şi tati.

O a doua voce şopti:

– Bună ziua, domnule...

Dar se întrerupse şi începu să tuşească, o tuse răguşită, convulsivă, care continuă să răsune în mintea lui Bailey şi după ce telefonul amuţi.

17

În timp ce Pied Piper îi dădea instrucţiuni lui Franklin Bailey, Angie împingea un cărucior prin culoarele farmaciei CVS, cumpărând tot ce credea că ar fi împiedicat ca starea lui Kathy să se agraveze, respectiv aspirină pentru copii, picături de pus în nas, alcool pentru frecţii şi un vaporizator.

„Când eram eu mică, bunica punea Vick's în vaporizator", îşi spuse ea. „Mă întreb dacă şi acum se procedează la fel. Poate n-ar strica să-l întreb pe Julio. El e un farmacist bun. Când Clint şi-a scrântit umărul, tot ceea ce-mi dădea pentru el avea efect."

Ştia că Lucas ar fi făcut încă o criză, dacă ar fi aflat că lua produse pentru copii. „Da' ce vrea să fac, s-o las să moară?", se întrebă ea.

Împreună cu Clint, privise interviurile la televizor, în cursul dimineţii, când tipul care era şeful companiei lui Steve Frawley se oferise să plătească banii de răscumpărare. Ţinuseră fetiţele în dormitor în timpul emisiunii, fiindcă nu voiau să se agite dacă-şi vedeau mama şi tatăl la televizor.

A reieşit că fusese o greşeală, căci după program Pied Piper telefonase, insistând să înregistreze vocile fetiţelor adresându-i-se acelui Bailey ca şi cum ar fi văzut emisiunea. Dar, când au încercat să le convingă să vorbească în celular, Kelly, cea mai obraznică, a început să facă mofturi.

„Nu l-am văzut şi nici pe mami şi pe tati nu i-am văzut la televizor şi vrem să ne ducem acasă", spusese ea.

În continuare, Kathy începuse să tuşească ori de câte ori încerca să spună: „Bună ziua, domnule Bailey."

Până la urmă, o convinseseră pe Kelly să spună ce voia Pied Piper, promiţându-i că aveau s-o ducă acasă. Când Clint îi pusese banda, Pied Piper răspunsese că era foarte bine că vocea lui Kathy nu se auzea decât rostind câteva cuvinte. Îi plăcea cum suna tusea ei groasă. O înregistrase prin telefon.

Angie împingea căruciorul prin farmacie, când îşi simţi gura uscându-se. Lângă tejghea era expusă o fotografie în mărime naturală a gemenelor. Inscripţia de deasupra ei anunţa cu litere groase: COPII DISPĂRUŢI. RECOMPENSĂ PENTRU ORICINE ŞTIE UNDE POT FI GĂSIŢI.

La tejghea nu aştepta nimeni, iar Julio îi făcu semn să se apropie.

– Bună, Angie, o salută el, apoi arătă spre fotografie.

Ce lucru îngrozitor, răpirea asta. Nu poţi să nu te întrebi cine-ar fi în stare să facă aşa ceva.

– Mda, e îngrozitor, îi dădu Angie dreptate.

– Mă face să mă bucur că-n Connecticut încă mai e valabilă pedeapsa cu moartea. Dacă li se întâmplă ceva fetiţelor, m-aş oferi să prepar personal injecţia letală pentru şobolanii care le-au răpit.

Clătină din cap.

– Cred că nu putem decât să ne rugăm s-ajungă cu bine acasă. Angie, ce pot să fac pentru tine?

Conştientă de transpiraţia care-i îmbrobonase fruntea, Angie căută de zor prin agendă, apoi ridică din umeri.

– Mare lucru nu cred. Cred că am uitat reţeta acasă.

Până şi în propriile ei urechi, explicaţia suna ridicol.

– Pot să-l sun pe medicul tău.

– A, îţi mulţumesc, dar e la New York. Ştiu că nu-l putem găsi acum. O să mă întorc mai târziu.

Se gândi iar la ocazia când luase compresele pentru umărul lui Clint. Stătuse de vorbă două minute cu Julio şi menţionase întâmplător că locuia împreună cu Clint în casa îngrijitorilor de la clubul country. De-atunci trecuseră cel puţin şase luni, şi totuşi Julio îşi amintise numele ei în clipa când o văzuse. Oare avea să-şi amintească şi unde locuia? Cu siguranţă!

Julio era un bărbat înalt, brunet, cam de vârsta ei. Purta ochelari cu nişte rame foarte sexy, care-i scoteau în evidenţă ochii. Îi urmări privirea care se plimba peste conţinutul căruciorului.

Toate erau acolo, în văzul lui. Aspirina pentru copii. Picăturile de pus în nas. Alcoolul de frecţii. Vaporizatorul.

„Oare-o să se întrebe de ce cumpăr lucruri pentru un

copil bolnav?", se întrebă Angie, în timp ce se chinuia să-şi alunge din minte această posibilitate înspăimântătoare. Nici nu voia să se gândească la aşa ceva. Venise acolo cu o misiune. „Am să cumpăr un borcan de Vick's şi am să pun puţin din el în vaporizator", se hotărî ea. „Când eram mică, îşi făcea efectul."

Reveni grăbită pe culoarul numărul 3, înhăţă borcanul de Vick's şi alergă să plătească. Una dintre case era închisă, iar la cealaltă aşteptau deja şase persoane. Trei terminară destul de repede, dar apoi casierul anunţă:

– Eu am ieşit din schimb! Un minut, să predau casa...

„Ce prostie", se enervă Angie, în timp ce noul casier lua gestiunea în primire, fără să se grăbească.

„Mai repede", îl zori ea în gând, împingând nerăbătoare căruciorul de cumpărături.

Clientul din faţa ei, un bărbat masiv, cu un cărucior plin, se întoarse. Expresia lui nemulţumită fu înlocuită de un zâmbet larg.

– Bună, Angie, ce vrei să faci, să-mi tai picioarele?

– Bună, Gus, răspunse Angie, încercând să zâmbească.

Gus Svenson era un pisălog cu care ea şi Clint se întâlneau uneori când mâncau la Danbury Pub, genul de nesimţit care mereu încerca să intre în vorbă cu ceilalţi de la bar. Era un instalator cu firmă proprie, care lucra adesea la clubul de golf, în timpul sezonului. Prin urmare, faptul că ea şi Clint locuiau în casa îngrijitorului când clubul era închis îl făcea pe Gus să se poarte ca şi cum ar fi fost aproape rude. Rude de sânge, fiindcă şi unii şi alţii făceau munca de jos pentru oamenii cu bani, îşi spuse ea cu dispreţ.

– Ce mai face băiatul meu, Clint? se interesă Gus.

Tipul avea din naştere un amplificator în corzile vocale,

îşi spuse Angie, în timp ce oamenii se întorceau să-i privească.

– Mai bine ca oricând, Gus. Cred că mototolul de la casă e gata să-şi ia banii.

– Sigur, sigur.

Gus îşi descărcă pe tejghea cumpărăturile şi se întoarse iar să arunce o privire în coşul căruciorului lui Angie.

– Aspirină pentru copii. Picături de pus în nas – tot pentru copii. I-auzi, nu cumva voi doi aveţi să-mi daţi o veste...?

Îngrijorarea lui Angie în legătură cu farmacistul deveni frică în toată regula. „Lucas a avut dreptate", îşi spuse ea. „Nu trebuia să cumpăr nimic pentru copii, sau măcar nu dintr-un loc unde lumea mă cunoaşte..."

– Nu fi prost, Gus, se răsti ea. Am grijă de copilul unei prietene, care a răcit.

– Face o sută douăzeci şi doi de dolari şi optsprezece cenţi, îi spuse casierul lui Gus.

Gus îşi deschise portofelul şi-şi scoase cartea de credit.

– Ieftin, la juma' de preţ.

Apoi se întoarse iar spre Angie.

– Auzi, dacă tu eşti ocupată cu plodu' ăla, poate că vechiul meu prieten Clint ar avea chef să ne-ntâlnim la nişte beri. O să trec să-l iau. Aşa, nu vei avea de ce să te temi c-o să se-mbete. Doar mă cunoşti. Ştiu când e timpul să nu mai torn în mine. Am să-l sun.

Înainte ca Angie să-i răspundă, Gus îşi mâzgăli semnătura pe chitanţă, îşi luă cumpărăturile şi porni spre ieşire.

Angie îşi trânti pe tejghea conţinutul căruciorului. Făcea patruzeci şi trei de dolari. Ştia că n-avea în portofel mai mult de douăzeci şi cinci de dolari, aşa că trebuia să-şi

folosească şi ea cartea de credit. Nu se gândise la asta când luase vaporizatorul de pe raft.

Lucas le dăduse bani să cumpere leagănul. „Aşa, n-o să lăsăm urme de hârtie", spusese el. Dar nu puteau evita urma de hârtie. Angie fusese nevoită să plătească de pe card când cumpărase costumaşele pentru gemene, de la magazinul de copii, iar acum trebuia să facă acelaşi lucru.

„Totul o să se termine curând", îşi spuse ea, în timp ce se îndrepta spre ieşire.

Lângă uşă stătea un paznic. Angie abandonă căruciorul şi luă pachetele. „Acum nu mai trebuie decât să sune alarma", îşi spuse ea, când trecu pe lângă paznic. „Aşa se-ntâmplă, când proştii de casieri nu scanează produsele."

„Două zile cel mult, şi vom avea banii, ca să plecăm de-aici", îşi reaminti ea, în timp ce traversa parcarea şi intra în furgoneta Chevy a lui Clint, veche de doisprezece ani. Un Mercedes-Benz parcat alături tocmai pleca. Farurile Chevroletului luminară în treacăt caroseria maşinii, model SL500.

„Asta o fi costând peste-o sută de mii", îşi spuse Angie. „Poate n-ar strica să ne cumpărăm şi noi una. În două zile, vom avea de cinci ori pe-atâta, bani în mână."

În timpul scurtului drum spre casă, revăzu în minte planul de acţiune. Lucas le spusese că a doua zi Pied Piper urma să-şi primească banii prin transfer telegrafic. Seara aveau să-şi ia şi ei milionul de dolari cash. După ce se vor asigura că primiseră suma completă, în zorii zilei de joi aveau să lase fetiţele într-un loc şi să-i anunţe pe părinţii lor unde să le găsească.

Ăsta era planul de acţiune, stabilit de Lucas. Dar Angie vedea lucrurile cu totul altfel.

18

Miercuri dimineaţa, imprevizibila vreme de martie devenise din nou friguroasă. Un vânt tăios zgâlţâia ferestrele sufrageriei unde Steve şi Margaret stăteau cu Walter Carlson şi colegul lui, agentul Tony Realto. O a doua cafetieră stătea neatinsă pe masă.

Carlson considerase că nu avea dreptul să minimalizeze ceea ce-i spusese Franklin Bailey, şi anume că una dintre gemene tuşea.

– Steve şi Margaret, ştiu că e înspăimântător să vă gândiţi că fetiţa e bolnavă, le spuse el. Pe de altă parte, asta dovedeşte că Bailey le-a auzit cu adevărat. Eraţi îngrijoraţi ca nu cumva Kathy să răcească.

– Nu credeţi că Pied Piper va avea atâta minte încât să nu-l mai sune pe vecinul lui Bailey? întrebă Steve. Trebuie să-şi fi dat seama că de-acum postul e pus sub observaţie.

– Steve, toţi criminalii fac greşeli. Îşi închipuie că s-au gândit la toate, dar *fac* totuşi greşeli.

– Mă întreb dacă cei care le ţin prizoniere îi dau lui Kathy vreun medicament ca să nu facă pneumonie, spuse Margaret, cu vocea frântă.

Carlson se uită peste masă. Pielea lui Margaret Frawley era albă ca hârtia. În jurul ochilor de un albstru-închis avea cearcăne vinete. De fiecare dată când spunea câte ceva, îşi strângea buzele, de parcă s-ar fi temut de ceea ce-ar fi putut adăuga în continuare.

– Cred că oamenii la care sunt fetele vor în primul rând să le trimită înapoi nevătămate.

Era zece fără un sfert. Pied Piper spusese că urma să-i caute la ora zece. Rămaseră toți trei tăcuți. Nu mai puteau decât să aștepte.

La ora zece punct, Rena Chapman, vecina care le pregătise cina soților Frawley, veni în fugă de la ea de-acasă.

– A dat cineva telefon la mine și a zis că are informații importante despre gemene, pentru FBI, îi spuse ea cu sufletul la gură ofițerului de poliție care făcea de gardă în fața casei.

Cu Steve și Margaret pe urme, Realto și Carlson alergară în casa Chapman. Carlson înhăță receptorul și se prezentă.

– Ai hârtie și creion? întrebă glasul de la celălalt capăt al firului.

Carlson își scoase carnetul și pixul din buzunarul de la piept.

– Vreau ca șapte milioane de dolari să fie transferate în contul 507964 din Banca Nemidonam, în Hong Kong, îi spuse Pied Piper. Aveți trei minute ca să efectuați transferul. Când voi vedea că s-a făcut, am să revin.

– Se va efectua imediat, răspunse răstit Carlson.

Înainte de a apuca să termine fraza, auzi declicul telefonului.

– E răpitorul? întrebă Margaret. Fetele sunt cu el?

– Răpitorul a fost. N-a spus nimic despre fete. S-a referit doar la răscumpărare.

Formă numărul privat al lui Robinson Geisler, la direcția firmei C.F.G.&Y. Geisler promisese să aștepte acolo instrucțiuni în legătură cu transferul de bani. Vorbind precis

şi sacadat, repetă numele băncii din Hong Kong şi numărul de cont.

– Transferul se va face în şaizeci de secunde, iar valizele cu banii cash vor aştepta să fie predate, îl asigură el pe agentul FBI.

Margaret ascultă în timp ce Carlson dădea instrucţiuni unităţii de comunicaţii a FBI, pentru a încerca să intercepteze telefonul casei Chapman, în speranţa că puteau repera locul de unde vorbea Pied Piper, când avea să revină.

„E prea isteţ ca să facă o asemenea greşeală", îşi spuse Margaret. „Acum are cele şapte milioane de dolari. Oare cum mai auzi de el?"

Carlson le explicase, ei şi lui Steve, că unele bănci din străinătate, contra unui comision, acceptă transferuri telegrafice, după care dau dispoziţie ca banii să fie transferaţi din nou, imediat. „Dacă e mulţumit cu atâta?", se întreba Margaret. „Dacă nu vom mai primi nicio veste? Dar, ieri, Franklin Bailey a auzit vocile fetelor. I-au spus că ne văzuseră la televizor. Ieri-dimineaţă trăiau."

– Domnule Carlson, veniţi repede! Iar vă caută la telefon. Cu trei case mai încolo.

Un poliţist din Ridgefield, care făcea de gardă în faţa casei Frawley, alergase la uşa bucătăriei Renei Chapman şi o deschisese fără să ciocănească.

Vântul îi sufla lui Margaret părul în ochi, în timp ce ea şi Steve, ţinându-se de mână, alergau în urma lui Carlson şi a lui Realto, spre casa unde o vecină pe care n-o cunoştea îi făcea semne disperate să intre.

Pied Piper întrerupsese legătura, dar reveni în mai puţin de un minut.

– Aţi fost foarte înţelepţi, îi spuse el lui Carlson. Vă

mulţumesc pentru transferul telegrafic. Acum, să ne înţelegem. Îndatoritorul dumneavoastră prieten, Franklin Bailey, trebuie să aştepte în Manhattan, în faţa clădirii Time Warner din Columbus Circle, diseară la ora opt. Trebuie să aibă valizele cu banii şi un telefon celular. Ce număr de mobil ai, domnule agent FBI?

– 917-555-3291, răspunse Carlson.

– Am să-l repet: 917-555-3291. Dă-i telefonul dumitale lui Franklin Bailey. Reţine că-l vom supraveghea. Orice încercare de a-l urmări sau de a-l reţine pe mesagerul care va prelua valizele se va solda cu dispariţia definitivă a gemenelor. Alternativa este că, după confirmarea sumei şi stabilirea autenticităţii banilor, la un moment dat după miezul nopţii, cineva va primi un telefon prin care vi se va spune de unde să luaţi gemenele. Le este foarte dor de casă, iar una dintre ele are febră. Vă sugerez să nu faceţi nicio greşeală.

19

În timp ce se întorcea din casa vecinilor, cu mâinile încleştate de braţul lui Steve, Margaret se credea îndreptăţită să spere că, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, gemenele aveau să fie cu adevărat acasă. „*Trebuie* să cred", îşi tot spunea ea. „Kathy, te iubesc. Kelly, te iubesc."

În graba de a ajunge mai întâi acasă la Rena Chapman, şi apoi la cealaltă vecină, pentru al doilea telefon, nici măcar nu remarcase carele de reportaj media parcate pe stradă. Acum, însă, reporterii din faţa casei se înghesuiau să-i ceară o declaraţie.

– Răpitorii au luat legătura cu dumneavoastră?

– S-a plătit răscumpărarea?

– Aveți confirmarea că gemenele sunt în viață?

– Acum nu se va face nicio declarație, răspunse repezit Carlson.

Fără să ia în seamă întrebările care le erau adresate, Margaret și Steve porniră grăbiți pe alee. Căpitanul Martinson îi aștepta pe verandă. Tot timpul, începând de vineri-noapte, fusese în casă sau în apropiere, uneori sfătuindu-se în particular cu agenții FBI, alteori impunându-se doar ca o prezență încurajatoare. Margaret știa că ofițerii din subordinea lui, de la departamentul de poliție Ridgefield și poliția statului Connecticut, distribuiseră sute de afișe cu fotografia fetițelor stând lângă tortul de ziua lor. Unul dintre posterele pe care-l văzuse Margaret avea imprimată pe el o întrebare: CUNOAȘTEȚI PE CINEVA CARE ARE, SAU A AVUT, O MAȘINĂ DE SCRIS ROYAL MANUALĂ?

Era mașina de scris la care fusese bătută nota de răscumpărare pentru gemene.

În ajun, Martinson le spusese că oamenii din oraș promiseseră o recompensă de zece mii de dolari pentru orice informație menită să înlesnească revenirea cu bine a gemenelor. Era posibil să fi răspuns cineva? Se prezentase vreo persoană cu informații? „Pare supărat, dar, cu siguranță, *nu poate fi* o veste proastă", își spuse Margaret, în timp ce intrau în antreu. „Încă nu știe că s-a stabilit deja unde să se lase răscumpărarea."

Ca și cum s-ar fi temut ca nu cumva reporterii să-i audă, Martinson așteptă să ajungă cu toții în living înainte de a vorbi.

– A survenit o problemă, spuse el. Franklin Bailey și-a

pierdut cunoştinţa, în dimineaţa asta, devreme. Menajera lui a sunat la 911 şi a fost dus la spital. Cardiograma i-a ieşit bine. Medicul lui presupune că a avut un atac de anxietate, pe bază de stres.

– Răpitorul tocmai ne-a spus că Bailey trebuie să aştepte în faţa clădirii Time Warner din Columbus Circle, diseară la ora opt, spuse răstit Carlson. Dacă nu apare, cei care au copiii vor crede că încercăm să-i păcălim.

– Păi, *trebuie* să fie acolo!

Margaret percepu tonul isteric al propriei voci şi-şi muşcă buzele atât de tare încât simţi gustul sângelui.

– *Trebuie* să se ducă acolo! repetă ea, de astă dată în şoaptă.

Se uită prin cameră, la fotografiile de pe pian ale gemenelor. „Cele două fetiţe ale mele în albastru", îşi spuse ea. „O, Doamne, te rog, adu-mi-le acasă."

– Are de gând să se ducă, spuse Martinson. N-a vrut să stea în spital.

El şi agenţii schimbară o privire.

Steve, însă, fu acela care exprimă prin viu grai temerile tuturor:

– Şi dacă leşină din nou sau se zăpăceşte în timp ce aplică instrucţiunile pentru predarea banilor? Atunci ce-o să se întâmple? Dacă Bailey nu stabileşte contactul, Pied Piper a spus că n-o să ne mai vedem niciodată copiii.

Agentul Tony Realto nu le dezvălui gândul care, în mintea lui, căpătase proporţiile unei virtuale certitudini. „N-ar fi trebuit niciodată să-l lăsăm pe Bailey să se amestece. Şi de ce a insistat să «ajute»?"

20

Miercuri dimineaţa, la ora zece şi douăzeci, Lucas se uita pe fereastra din faţă a apartamentului, pufăind nervos din a cincea ţigară a zilei. „Dacă Pied Piper primeşte cele şapte milioane de dolari transferate telegrafic şi se hotărăşte să ne lase baltă? Am înregistrarea vocii lui, dar poate că acest lucru nu e suficient. Dacă ne trage-n piept, ce facem cu fetele? Şi chiar dacă Pied Piper joacă cinstit şi aranjează predarea milionului cash, va fi nevoie atât de mine cât şi de Clint pentru a încerca să luăm banii şi să scăpăm fără să fim prinşi." Ceva o să iasă prost. Lucas o ştia, în sinea sa, şi dădea crezare presimţirilor de acel soi. Se dovediseră corecte în copilărie, când îl prindea poliţia. Ignorarea lor la maturitate îl costase şase ani de puşcărie. Cu acea ocazie, când pătrunsese într-o casă, simţise că nu trebuia să pună piciorul acolo, deşi trecuse cu succes de sistemul de alarmă.

Şi avusese dreptate. Camerele video ale unui sistem separat îi înregistraseră fiecare mişcare. În seara asta, dacă el şi Clint erau prinşi, îl aştepta închisoarea pe viaţă.

Şi cât de bolnavă era puştoaica aia! Dacă murea, o putea păţi mult mai rău.

Telefonul sună. Era Pied Piper. Lucas dădu drumul magnetofonului.

– Merge bine, Bert, îl anunţă Pied Piper. Transferul telegrafic s-a făcut. Mi-e foarte clar că FBI-ul n-o să rişte siguranţa copiilor, urmărindu-vă prea îndeaproape.

Folosea mârâitul fals despre care credea că-i putea masca vocea. Lucas îşi strivi chiştocul de ţigară pe pervazul ferestrei. „Continuă, amice", îl îndemnă el în gând.

– Acum mingea e în terenul vostru, adăugă Pied Piper. Dacă vreţi să vă număraţi banii diseară, ascultă foarte atent ce plan am făcut. După cum ştii, veţi avea nevoie de un autovehicul furat. M-ai asigurat că Harry e capabil să obţină uşor unul.

– Mda... E singurul lucru la care se pricepe.

– Vom stabili contactul cu Franklin Bailey la ora opt, astă-seară, în faţa clădirii Time Warner de pe Columbus Circle. La ora aceea, tu şi Harry trebuie să fiţi cu maşina parcată pe West Fifty-sixth Street, lângă pasajul spre Fifty-seventh Street care-i chiar la est de Sixth Avenue. Şi veţi folosi autovehiculul furat. Îi veţi înlocui numerele de înmatriculare cu plăci luate de la un alt autovehicul.

– Nicio problemă.

– Iată cum vom proceda...

În timp ce asculta, Lucas recunoscu fără tragere de inimă că planul avea mari şanse de reuşită. În sfârşit, după ce-l asigură fără rost pe Pied Piper că urma să aibă asupra lui telefonul celular special, auzi declicul care însemna că legătura se întrerupsese.

„OK", îşi spuse el. „Ştiu ce facem. Poate o să meargă." În timp ce-şi aprindea încă o ţigară, începu să sune propriul lui telefon mobil.

Aparatul era pe scrinul din dormitor. Se grăbi să răspundă.

– Lucas, începu un glas slab şi încordat, sunt Franklin Bailey. Am nevoie de tine diseară. Dacă eşti ocupat, te rog,

apelează la înlocuitorul tău să-ți preia angajamentul. Am de făcut un comision extrem de important în Manhattan și trebuie să fiu în Columbus Circle la ora opt.

Cu creierul la turație maximă, Lucas își propti telefonul lângă ureche și în același timp scoase din buzunar pachetul de țigări pe jumătate gol.

– Am o comandă, într-adevăr, dar poate reușim să ne descurcăm cumva. Cât vă așteptați să dureze, domnule Bailey?

– Nu știu...

Lucas se gândi la expresia ciudată cu care-l privise acel polițist vineri, când îl dusese pe Bailey până la casa Frawley, ca să-și ofere serviciile de intermediar. Dacă agenții federali hotărau că era mai bine ca Bailey să aibă un șofer propriu, și descopereau că el avea un alt angajament, se puteau întreba ce era așa de important încât nu putea servi un vechi client.

„Nu-l pot refuza", își zise el.

– Domnule Bailey, spuse, încercând să-și folosească timbrul vocal obișnuit și serviabil, voi găsi pe cineva pentru cealaltă comandă. La ce oră doriți să vin să vă iau, domnule?

– La șase. Probabil vom ajunge mai devreme, dar nu pot risca să întârzii.

– La șase fix, domnule.

Lucas își aruncă telefonul celular pe pat, parcurse distanța scurtă până-n livingul sordid al apartamentului și-și luă telefonul celular special. Când Pied Piper răspunse, își șterse nervos sudoarea de pe frunte și-i povesti ce se întâmplase.

– N-am putut refuza, așa că acum planul inițial nu mai stă în picioare.

Deși Pied Piper încă mai încerca să-și prefacă vocea, i se putea deslușI amuzamentul din glas.

– Ai dreptate, dar şi greşeşti în acelaşi timp, Bert. N-ai putut refuza, dar *vom aplica* planul aşa cum am stabilit. De fapt, s-ar putea ca această mică întorsătură să fie convenabilă pentru noi. Plănuiai să faci un zbor cu avionul, nu-i aşa?

– Mda, după ce luam marfa de la Harry.

– Ai grijă să iei cu tine maşina de scris folosită pentru întocmirea biletului de răscumpărare, ca şi hainele şi jucăriile care au fost cumpărate pentru copii. Nu trebuie să rămână nicio urmă a prezenţei copiilor în casa lui Harry.

– Ştiu, ştiu...

Discutaseră deja în amănunt partea aceea a planului.

– Pune-l pe Harry să mă sune după ce face rost de maşină. Tu să-mi telefonezi imediat ce-l laşi pe Bailey în faţa clădirii Time Warner. Am să-ţi spun atunci ce să faci în continuare.

21

La zece şi jumătate, Angie lua micul dejun, cu gemenele. Ajunsese la a treia ceaşcă de cafea neagră şi capul începea să i se limpezească. Dormise prost în timpul nopţii. O privi pe Kathy. Îşi dădea seama că vaporizatorul şi aspirina îi făcuseră bine. Deşi dormitorul trăsnea a Vick's, cel puţin vaporii îi mai atenuaseră tusea. Încă mai era destul de grav bolnavă, totuşi, şi stătuse trează o bună parte din noapte, plângând după mama ei. „Sunt frântă de oboseală", îşi spuse Angie. Cel puţin cealaltă dormise destul de bine – deşi uneori, când Kathy tuşea foarte tare, Kelly începea să tuşească la rândul ei.

– O să se îmbolnăvească şi ea? întrebase Clint de cel puţin şase ori.

– Nu, ea nu. Culcă-te la loc, îi ordonase Angie. N-am chef ca diseară să fii pe jumate mort.

Se uită la Kelly, care-i susţinu privirea. Abia se stăpânea să n-o plesnească. „Vrem acasă", repeta fata din minut în minut.

– Kathy şi cu mine vrem acasă. Ne-ai promis că ne duci acasă.

„Abia *aştept* să te ştiu acasă", spuse Angie în sinea ei.

Se vedea clar că amărâtul de Clint era cu nervii la pământ. Îşi băuse cafeaua pe canapea, în faţa televizorului, şi tot bătea cu degetele în aşa-zisa măsuţă de cafea. Urmărise ştirile ca să vadă dacă se mai spunea ceva despre răpirea fetelor, dar avea atâta minte să ţină sonorul închis. Fetele stăteau cu spatele spre televizor.

Kelly mâncase câte ceva din fulgii de cereale pe care îi pregătise Angie, iar Kathy luase câteva înghiţituri. Amândouă era palide, recunoscu Angie în sinea ei, şi cu părul cam ciufulit. Poate-ar fi fost bine să-ncerce să le pieptene, dar pe de altă parte n-avea niciun chef să le audă zbierând din cauza părului lor încâlcit. „Las-o baltă", hotărî ea.

Îşi împinse scaunul înapoi.

– Gata, fetelor. E timpul să tragem un pui de somn.

Se obişnuiseră să fie culcate la loc în leagăn după micul dejun. Kathy ridică braţele, chiar, să fie luată. „Ştie că o iubesc", îşi spuse Angie, apoi înjură în surdină, când cotul lui Kathy lovi farfuria cu cereale, vărsând-o pe pijama.

Fetiţa începu să plângă, cu un vaiet bolnăvicios care se termină printr-un acces de tuse.

– Nu-i nimic, nu-i nimic, se răsti Angie.

„Acum ce mă fac?“ se întrebă ea. „Dobitocul ăla de Lucas o s-ajungă aici în scurt timp, şi mi s-a spus să las fetele în pijama toată ziua. Poate că dacă-i pun un prosop sub locul unde s-a udat, o să se usuce.“

– Şşş, făcu ea nervoasă, în timp ce o lua pe Kathy în braţe. De la bluza de pijama se udă şi propriul ei tricou, în timp ce o ducea pe Kathy în dormitor. Kelly coborî de pe scaun şi porni pe lângă ele, ridicând mâna să-şi bată uşor sora pe laba piciorului.

Angie o aşeză pe Kathy în leagăn şi luă un prosop de pe scrin. Până termină să-l vâre sub bluza de pijama, Kathy se strânsese ghem şi începuse să-şi sugă degetul mare. Ăsta era un gest nou, îşi spuse Angie, în timp ce o lua în braţe şi pe Kelly şi o punea în leagăn.

Imediat, Kelly se chinui să se ridice în picioare şi apucă strâns marginea leagănului în mâini.

– Vrem să mergem acasă acum, spuse ea. Ne-ai promis.

– O să mergeţi acasă diseară, spuse Angie. Aşa că, ţine-ţi gura.

Jaluzelele de la ferestrele dormitorului erau trase până jos. Angie dădu s-o ridice pe una dintre ele, dar apoi se răzgândi. Dacă menţinea întunericul în cameră, era posibil ca fetele să adoarmă. Reveni la bucătărie, trântind uşa în urma sa ca un avertisment pentru Kelly să fie cuminte. În seara trecută, când fata începuse să clatine leagănul, o ciupitură puternică de braţ o lămurise că nu era o idee prea bună.

Clint continua să se uite la televizor. Angie începu să strângă masa.

– Ia benzile alea cu Barney, îi ordonă ea, în timp ce

aşeza vasele în chiuvetă. Pune-le în aceeaşi cutie cu maşina de scris.

Pied Piper, cine-o mai fi fost şi ăla, îi ordonase lui Lucas să arunce în ocean toate obiectele care puteau fi puse în legătură cu răpirea. „Se referă la maşina de scris pe care am folosit-o pentru mesajul de răscumpărare, şi orice haine, jucării, cearşafuri sau pături care ar putea avea pe ele ADN-ul lor", precizase Lucas atunci când vorbise cu Clint.

„Nici unul dintre ei nu ştie ce bine se potrivesc toate astea cu planurile *mele*", îşi spuse Angie.

– Angie, cutia asta e prea mare, protestă Clint. Lui Lucas îi va fi greu s-o arunce.

– Nu e prea mare, se răsti ea. Pun înăuntru vaporizatorul. E bine aşa? Da?

– Păcat că nu putem pune în ea leagănul.

– După ce lăsăm fetele, poţi să te întorci aici şi să-l demontezi. Mâine ai să scapi de el.

Două ore mai târziu, era pregătită pentru reacţia explozivă a lui Lucas când văzu cutia.

– Una mai mică n-aţi găsit? se răsti el.

– Ba sigur că aş fi putut găsi. Puteam chiar să mă duc la băcănie şi să explic de ce am nevoie de ea şi ce vreau să pun înăuntru. Pe-asta o aveam în pivniţă.

– Angie, cred că există şi cutii mai mici jos, interveni Clint.

– Pe asta am legat-o şi am lipit-o! strigă Angie. Aşa că asta rămâne!

Un minut mai târziu, îl privi cu o satisfacţie intensă pe Lucas cum căra cutia grea şi voluminoasă la maşină.

22

Lila Jackson, vânzătoare la magazinul Abby's Quality Discount de pe Route 7, devenise aproape o celebritate pentru familie şi prieteni. Era cea care-i vânduse lui Margaret Frawley cele două rochii de catifea albastră ale gemenelor, cu două zile înainte de răpire.

La cei treizeci şi patru de ani ai săi, mică de statură şi debordând de energie, Lila demisionase recent din slujba ei de secretară bine plătită din Manhattan, se mutase cu mama ei văduvă şi se angajase la Abby's. După cum le explica prietenilor uimiţi: „Mi-am dat seama că detestam statul la birou, şi niciodată nu mă distrasem mai bine lucrând decât când eram angajată cu jumătate de normă la Bloomingdale's. Îmi plac la nebunie hainele, şi-mi place şi mai mult să le vând. Imediat ce va fi posibil, îmi voi deschide magazinul meu propriu." În acest scop, urma cursuri de afaceri la colegiul comunitar.

În ziua când se răspândise vestea despre răpire, Lila o recunoscuse atât pe Margaret, cât şi rochiile pe care le purtau gemenele răpite, în fotografia difuzată la televiziune.

– Era o persoană foarte drăguţă, spuse Lila, cu răsuflarea tăiată, în faţa unui grup tot mai numeros de persoane fascinate de faptul că, doar cu două zile înainte de răpirea fetelor, ea fusese în contact cu mama lor. Doamna Frawley are cu adevărat clasă. Şi apreciază calitatea. I-am spus că aceleaşi rochii costă câte patru sute de dolari fiecare în magazinul Bergdorf's pentru toate anotimpurile, şi că la patruzeci şi doi de dolari erau un adevărat chilipir. Mi-a

răspuns că n-ar fi vrut să cheltuiască nici măcar atâta, aşa că i-am arătat multe dintre celelalte articole, dar ea tot revenea la astea. Până la urmă, le-a cumpărat. A cam râs ea când le-a plătit, şi a zis că spera doar să le poată face gemenelor o poză cât mai bună cu rochiile, înainte de a vărsa ceva pe ele.

Dornică să relateze întâlnirea până în cele mai mici amănunte, Lila continuă:

– Am avut o conversaţie foarte plăcută. I-am spus doamnei Frawley că tocmai fusese aici altă femeie, care căuta nişte costumaşe asortate pentru gemeni. Totuşi, nu puteau fi pentru copiii ei, fiindcă nu era sigură ce mărime să ia. Mi-a cerut părerea. A zis că erau nişte fetiţe de trei ani, cu măsuri medii.

Miercuri dimineaţă, în timp ce se pregătea să plece la serviciu, Lila prinse ştirile dinainte de amiază. Clătinând din cap cu compasiune, privi imaginile cu Margaret şi Steve Frawley alergând pe stradă spre casa unei vecine, după care, peste câteva minute, fugiseră spre o altă casă, aflată şi mai departe pe aceeaşi stradă.

„Deşi nici familia şi nici FBI-ul nu vor să confirme, se crede că în dimineaţa asta Pied Piper, cum îşi spune răpitorul, a comunicat pretenţiile pe care le are pentru plata răscumpărării, sunând la telefoanele vecinilor familiei Frawley", anunţa prezentatorul de la CBS.

Lila privi un prim-plan al lui Margaret Frawley, cu o figură angoasată şi cu cearcăne vinete sub ochi.

„Robinson Geisler, preşedintele C.F.G.&Y., nu e disponibil pentru a răspunde la întrebări cu privire la eventuala desfăşurare a unui transfer de fonduri, continuă reporterul, dar dacă aşa stau lucrurile, e clar că următoarele

douăzeci şi patru de ore vor fi cruciale. Este a şasea zi de când Kathy şi Kelly au fost luate din camera lor. Răpirea a avut loc în jurul orelor douăzeci şi unu, în seara de joi."

„Probabil fuseseră în pijamale când le răpiseră", îşi spuse Lila, în timp ce-şi lua cheile maşinii.

Acelaşi gând continuă s-o urmărească pe tot drumul până la serviciu, şi o sâcâi în timp ce-şi agăţa mantoul în cuier şi-şi pieptăna claia de păr roşcat pe care vântul din parcare i-l ciufulise. Îşi prinse ecusonul cu inscripţia BINE AŢI VENIT LA ABBY'S – EU SUNT LILA şi se duse la biroul de contabilitate.

– Vreau doar să-mi verific vânzările de miercurea trecută, Jean, îi explică ea contabilei.

„Nu mai ţin eu minte numele acelei femei care a cumpărat nişte hăinuţe pentru gemeni", continuă ea în gând, „dar îl pot afla de pe chitanţă. A cumpărat două seturi de salopete cu bluze polo asortate, lenjerie şi şosete. Încălţăminte n-a luat, fiindcă n-avea idee ce număr purtau."

După ce răsfoi recipisele vreme de cinci minute, o găsi pe cea pe care o căuta. Chitanţa pentru haine fusese semnată de doamna Clint Downes, care plătise cu o carte de credit Visa. „Oare s-o pun pe Jean să sune acum la Visa şi să-i afle adresa?" se întrebă Lila. „Nu fi proastă", îşi spuse tot ea, în timp ce se ducea grăbită la raionul unde vindea.

Mai târziu, încă incapabilă să-şi reprime senzaţia că ar fi trebuit să ţină seama de acea presimţire incomodă, Lila îi ceru contabilei să încerce să afle adresa femeii care cumpărase costumaşele identice pentru nişte gemene de trei ani.

– Sigur, Lila. Dacă-mi fac greutăţi şi nu vor să-mi dea adresa, am să le spun că s-ar putea ca femeia să fi uitat aici un pachet.

– Îţi mulţumesc, Jean.

La Visa, doamna Clint Downes era înregistrată ca locuind la numărul 100, pe Orchard Avenue, în Danbury.

Şi mai nesigură în legătură cu ceea ce-ar fi trebuit să facă în continuare, Lila îşi aminti că Jim Gilbert, un poliţist în retragere din Danbury, lua cina cu mama ei, în aceeaşi seară. Avea să-i ceară lui sfatul.

Când ajunse acasă, mama ei o aşteptase cu cina, iar ea şi Jim tocmai beau un cocktail, în cabinet. Lila îşi turnă un pahar de vin şi se aşeză pe piatra înaltă a vetrei, cu spatele spre foc.

– Jim, spuse ea, cred că mama ţi-a spus că i-am vândut rochiţele alea de catifea albastră lui Margaret Frawley.

– Am auzit.

Lila considera nepotrivit glasul lui profund, baritonal, pentru un om slab şi subţiratic ca Jim. În timp ce vorbea, expresia lui prevenitoare se înăspri.

– Ţine minte ce-ţi spun: n-au să le primească pe fetele alea înapoi, vii *sau* moarte. Părerea mea e că au ieşit deja din ţară, şi toată vorbăria asta despre răscumpărare nu este decât o diversiune.

– Jim, ştiu că e o nebunie, dar cu doar câteva minute înainte de a-i vinde rochiţele lui Margaret Frawley, am servit o femeie care cumpăra costumaşe asortate pentru două gemene de trei ani, şi nici măcar nu părea să ştie ce măsură să le ia.

– Aşa, şi?

Lila îşi adună tot curajul pentru a continua:

– Vreau să zic, n-ar fi extraordinar dacă femeia aia ar avea o legătură cu răpirea şi ar fi cumpărat haine, prevăzând că urma să aibă nevoie de ele? Gemenele Frawley erau

îmbrăcate în pijamale când au fost răpite. Copiii de vârsta lor varsă fel de fel de lucruri. Nu pot să stea cinci zile-n şir cu acelaşi rând de haine pe ei.

– Lila, îţi laşi imaginaţia s-o ia razna, o dojeni cu indulgenţă Jim Gilbert. Ştii câte informaţii de tipul ăsta au primit poliţia din Ridgefield şi FBI-ul?

– Femeia este doamna Clint Downes şi locuieşte aici, în Danbury, pe Orchard Street, la numărul 100, nu se lăsă Lila. Pur şi simplu îmi vine să fac un drum cu maşina până acolo, să sun la uşă şi să inventez o poveste, de pildă că unul dintre tricouri avea un defect, doar ca să-mi potolesc curiozitatea.

– Lila, ascultă ce-ţi spun eu. Îl cunosc pe Clint Downes. E îngrijitorul care locuieşte în casa de serviciu de la club; Orchard Street, numărul 100, e adresa clubului. Femeia era slăbănoagă şi avea o coadă de cal legată cam aiurea?

– Da.

– Aia e prietena lui Clint, Angie. O fi semnând ea ca doamna Downes, dar *nu* e măritată. Lucrează destul de mult ca babysitter. Poţi s-o tai de pe lista suspecţilor, Lila. Niciunul din ăia doi n-are destulă minte ca să pună la cale o răpire ca asta – nici într-un milion de ani!

23

Lucas ştia că Charley Fox, noul mecanic de la aeroport, se uita la el în timp ce se urca în avion, ţinând în braţe cutia voluminoasă. „Probabil se întreabă de ce car aşa

ceva, şi pe urmă va ghici c-am s-o arunc", îşi spuse Lucas. „Iar după aia, o să înţeleagă că era ceva de care voiam să mă descotorosesc cu tot dinadinsul, sau poate că transport droguri undeva. Aşa că, data viitoare când va trece pe-aici un copoi care-o să întrebe despre eventualii suspecţi care frecventează aeroportul, îi va spune despre mine."

Totuşi era mai bine să elimine din casă orice ar fi putut indica prezenţa gemenelor acolo, recunoscu el, în timp ce punea cutia pe scaunul copilotului, în carlingă. „La noapte, după ce lăsăm fetele, am să-l ajut pe Clint să demonteze leagănul, şi pe urmă o să aruncăm piesele undeva. Salteaua trebuie să fie plină de ADN-ul puştoaicelor."

În timp ce-şi efectua verificările dinaintea decolării, Lucas schiţă un zâmbet acru. Citise undeva că gemenii identici au acelaşi ADN. „Vasăzică, pot dovedi c-am avut-o la noi doar pe *una* din ele", reflectă el. „Nemaipomenit!"

Continua să sufle un vânt destul de puternic. Nu era cea mai potrivită zi pentru a zbura cu un avion uşor, dar iminenţa pericolului avea întotdeauna un efect liniştitor asupra lui Lucas. Acum, avea să-i alunge neliniştea obsedantă în legătură cu ceea ce avea să se întâmple seara. „Dă-i încolo de bani", îi tot spunea o voce lăuntrică insistentă. „Spune-i lui Pied Piper să ne plătească un milion din banii transferaţi prin telegraf. Lasă puştoaicele undeva unde să poată fi găsite uşor. Aşa, n-o să fie niciun risc să vă urmărească şi să vă prindă cineva."

Dar Pied Piper n-ar fi fost de acord, îşi spuse Lucas cu înverşunare, în timp ce simţea cum roţile avionului începeau să se ridice. „Sau ne luăm banii diseară, sau rămânem fără niciun chior, şi ne asumăm riscul unei condamnări pentru răpire, dacă ne prind."

Avea de făcut un zbor scurt, doar atâta cât să ajungă deasupra oceanului, la câteva mile în larg, să țină manșa strânsă între genunchi, să reducă viteza, să se chinuiască să înconjoare cutia cu mâinile, să și-o potrivească în poală, să deschidă cu grijă ușa și să-i dea un brânci. O privi cum cobora. Oceanul era cenușiu și agitat. Cutia dispăru în valuri, aruncând o jerbă de stropi în aer. Lucas închise ușa și puse mâna pe manșă. „Iar acum, treaba serioasă", își spuse el.

Când ateriză la aeroport, nu-l văzu pe Charley Fox, ceea ce-i convenea de minune. „Așa, n-o să știe dacă am adus sau nu cutia înapoi cu mine", răsuflă el ușurat.

Era aproape ora patru. Vântul începea să se potolească, dar norii de pe cer păreau amenințători. Oare ploaia avea să le prindă bine, sau mai degrabă le-ar fi creat probleme? Lucas se duse la parcare și se urcă în mașină. Stătu așezat la volan câteva minute, neștiind dacă era mai bine cu sau fără ploaie. „Numai timpul va decide", își spuse el. Deocamdată, cel mai bine era să scoată limuzina din garaj și s-o ducă la spălătorie, ca să lucească lună când o să-l ia pe domnul Bailey. În caz că se întâmpla ca agenții federali să fie acasă la Bailey, vor ajunge la concluzia că era un șofer de limuzină conștiincios – nici mai mult, nici mai puțin.

În plus, era o ocupație. Dacă stătea în apartament fără să facă nimic, și-ar fi ieșit din minți. Odată hotărârea luată, răsuci cheia în contact.

Două ore mai târziu, proaspăt spălat și bărbierit, îmbrăcat îngrijit în uniforma lui de șofer, Lucas intră cu limuzina sa curată și lustruită pe aleea casei lui Franklin Bailey.

24

Margaret, suntem cât se poate de siguri că n-ai avut niciun amestec în dispariţia gemenelor, spuse agentul Carlson. Al doilea test cu detectorul de minciuni a fost neconcludent, chiar mai mult decât primul. Explicaţia o poate constitui starea ta emotivă. Contrar tuturor lucrurilor pe care le citeşti în romane sau le vezi la televizor, testele cu poligraful nu sunt întotdeauna edificatoare, motiv pentru care nici nu se admit ca probe în instanţă.

– De ce-mi spui toate astea? întrebă Margaret, pe un ton aproape indiferent.

„Ce importanţă mai are?", îşi spuse ea. „Când am dat testele, abia dacă am înţeles întrebările. Nu erau decât cuvinte şi nimic mai mult." Cu o oră în urmă, Steve insistase să ia un sedativ pe care i-l recomandase medicul. Era primul pe care-l înghiţea, pe parcursul întregii zile, deşi ar fi trebuit să ia câte unul o dată la patru ore. Nu-i plăcea starea de abulie pe care i-o provocau sedativele. Îi era greu să se concentreze asupra frazelor pe care i le adresa agentul FBI.

– La ambele teste, ai fost întrebată dacă cunoşti persoana responsabilă de răpire, repetă calm Walter Carlson. Când ai negat acest lucru, la al doilea test s-a înregistrat ca o minciună.

Ridică mâna, la vederea protestului pe care-l exprimau ochii ei.

– Margaret, ascultă-mă. N-ai minţit. Ştim asta. Dar este posibil ca, în subconştient, să suspectezi pe cineva de a fi

implicat în răpire, ceea ce afectează rezultatele testelor, chiar dacă tu nu eşti conştientă de acest lucru.

„Se întunecă", îşi spuse Margaret. „E ora şapte. Încă o oră, şi Franklin Bailey va fi în faţa clădirii Time Warner, aşteptând să-l contacteze cineva. Dacă predă banii, s-ar putea ca-n seara asta fetiţele să se întoarcă acasă."

– Margaret, ascultă..., insistă Steve.

Margaret auzea sunetul ibricului care începuse să fluiere. Rena Chapman adusese o cratiţă cu macaroane cu brânză şi felii de şuncă de Virginia proaspăt friptă. „Ce vecini buni avem", îşi spuse ea. „Abia dacă am avut ocazia să-i cunosc. După ce se întorc gemenele, am să-i invit pe toţi, ca să le mulţumim."

– Margaret, vreau să te mai uiţi o dată la dosarele unora dintre clienţii pe care i-ai apărat, spunea Carlson. Am redus numărul la trei sau patru care, după condamnări, te-au învinuit pe tine pentru că pierduseră procesele.

Margaret făcu un efort să se concentreze asupra numelor inculpaţilor.

– I-am apărat cât am putut de bine. Probele împotriva lor erau foarte puternice, spuse ea. Cu toţii erau vinovaţi, şi obţinusem condiţii de negociere avantajoase, dar n-au vrut să le accepte. Apoi, când au fost găsiţi vinovaţi la proces, şi au primit sentinţe mai aspre decât dacă şi-ar fi recunoscut vinovăţia, m-au făcut responsabilă pe mine. Multor apărători publici li se întâmplă aşa ceva.

– După condamnare, Donny Mars s-a spânzurat în celulă, insistă Carlson. La înmormântarea lui, maică-sa a zbierat: „În curând o să afle şi Frawley cum e să-ţi pierzi copilul!"

– Asta s-a întâmplat acum patru ani, cu mult înainte să mi se nască fetele, spuse Margaret. Era isterică.

– O fi fost ea isterică, dar s-a dat la fund complet, şi celălalt fiu al ei de asemenea. Nu crezi c-ar fi posibil ca, fără să-ţi dai seama, s-o fi suspectat pe ea?

– Era isterică, repetă Margaret calmă, întrebându-se cum putea vorbi pe un ton atât de rezonabil. Donny avea probleme de sănătate. I-am cerut insistent judecătorului să-l trimită la un spital. Ar fi trebuit să primească îngrijiri medicale. Fratele lui mi-a trimis o scrisoare prin care-mi cerea scuze pentru ceea ce spusese mama lor. Nu vorbise serios.

Închise ochii, apoi îi deschise din nou, încet.

– Ăsta-i celălalt lucru pe care încercam să mi-l amintesc, spuse ea dintr-odată.

Carlson şi Steve o priviră miraţi. „Îşi pierde şirul", reflectă Carlson. Sedativul începea să-şi facă efectul, dându-i o stare de relaxare şi somnolenţă. Timbrul vocal îi cobora, iar Carlson fu nevoit să se aplece înainte ca să audă ce spunea.

– Trebuie s-o sun pe doctoriţa Harris, şopti Margaret. Kathy e bolnavă. După ce-o aducem înapoi, pe ea şi pe Kelly, vreau ca doctoriţa Harris să aibă grijă de Kathy.

Carlson îl privi pe Steve.

– Doctoriţa Harris e pediatră?

– Da. Lucrează la New York-Presbyterian, în Manhattan, şi a scris mult despre tiparele comportamentale ale gemenilor. Când a aflat că urma să nască gemeni, Margaret a sunat-o. De-atunci, ea s-a ocupat încontinuu de fete.

– Când vom şti unde să le găsim, vor fi duse imediat la un spital din apropiere, pentru un control, le spuse Carlson. Poate că doctoriţa Harris va veni şi ea acolo.

„Vorbim de parcă reîntoarcerea lor ar fi deja

confirmată", îşi spuse Steve. „Mă întreb dacă încă mai poartă pijamalele." Întoarse capul, când ploaia începu să lovească în ferestre, apoi îl privi pe Carlson. Bănuia la ce se gândea acesta. Ploaia avea să îngreuneze mult supravegherea răpitorilor.

Dar agentul FBI Walter Carlson nu se gândea la vreme. Se concentra asupra frazei pe care o rostise Margaret. „Ăsta-i *celălalt* lucru pe care încercam să mi-l amintesc."

„Margaret", i se adresă el în gând. *„S-ar putea să ai cheia. Aminteşte-ţi despre ce e vorba, până nu e prea târziu."*

25

Drumul de la Ridgefield în Manhattan durase o oră şi cincisprezece minute. La şapte şi un sfert, Franklin Bailey stătea adus de umeri pe bancheta din spate a limuzinei parcate de Lucas pe Central Park South, la o jumătate de cvartal distanţă de edificiul Time Warner.

Începuse să plouă. În drum spre oraş, Bailey explicase nervos motivul pentru care insistase ca Lucas să se facă liber pentru el.

– FBI-ul o să-mi ceară să mă dau jos din maşina cu care am venit. Ştiu că răpitori vor suspecta că la volan e un agent. Dacă au reuşit cumva să mă supravegheze înainte de a pleca de acasă, şi şi-au dat seama că vin cu limuzina şi şoferul pe care le folosesc întotdeauna, răpitorii vor înţelege că nu vrem decât ca fetiţele să ajungă înapoi nevătămate.

– Vă înţeleg, domnule Bailey, răspunse Lucas.

– Ştiu că în jurul clădirii Time Warner roiesc agenţi, iar alţii trec prin apropiere cu taxiuri şi maşini particulare, pregătiţi să mă urmărească în momentul când voi primi instrucţiunile, continuă Bailey, cu un tremur nervos în glas.

Lucas aruncă o privire în oglinda retrovizoare. „Arată la fel de zguduit pe cât mă simt eu", îşi spuse el. „Toată povestea asta nu e decât o cursă pentru mine şi Clint. FBI-ul aşteaptă doar s-o închidă. N-ar fi exclus ca lui Angie să-i pună cătuşele chiar acum."

– Lucas, ai la tine telefonul celular? întrebă Bailey pentru a zecea oară.

– Da, domnule.

– După ce se face predarea banilor, am să te sun imediat. Vei fi cu maşina parcată pe-aici, pe undeva?

– Da, domnule, şi gata să vă iau de oriunde v-aţi afla.

– Ştiu că unul dintre agenţi va veni şi el cu noi. Mi-au spus că ar vrea să mă chestioneze în legătură cu impresiile pe care mi le-am putut face despre omul de legătură al răpitorilor. Înţeleg de ce e necesar, dar le-am spus că prefer să mă aflu în maşina mea.

Încercă un chicotit slab.

– De fapt, la maşina *ta* mă refeream, Lucas, nu la a mea.

– Este oricând la dispoziţia dumneavoastră, domnule Bailey.

Lucas simţea o sudoare rece începând să-i umezească palmele, aşa că şi le frecă una de alta. „Să începem", îşi spuse el. „Am aşteptat destul."

La opt fără două minute, opri maşina în faţa clădirii Time Warner. Apăsă pe butonul de deblocare a portbagajului,

sări jos de la volan şi-i deschise portiera lui Bailey. Privirea îi stărui asupra celor două valize pe care acesta le scoase din portbagaj.

Agentul FBI care fusese acasă la Bailey pusese în portbagaj, pe lângă valize, şi un cărucior de bagaje.

„Când îl laşi pe domnul Bailey, ai grijă să pună valizele în cărucior", îi spusese el lui Lucas. „Sunt prea grele ca să le ducă singur."

Deşi era tentat să le înhaţe şi s-o ia la fugă, Lucas le mută pe cărucior şi le prinse de mânerul acestuia.

Acum ploua torenţial, iar Bailey îşi ridică gulerul impermeabilului. Îşi pusese şi o căciulă, pentru a împiedica şuviţele umede de păr alb să-i cadă pe frunte. Scoase din buzunar telefonul agentului FBI Carlson şi îl duse nervos la ureche.

– Eu o să plec, domnule Bailey, spuse Lucas. Vă doresc noroc. Aştept să mă chemaţi.

– Mulţumesc... Îţi mulţumesc, Lucas...

Lucas se urcă în limuzină şi aruncă rapid o privire în jur. Bailey stătea lângă bordură. Pe giratoriul din Columbus Circle, maşinile mergeau încet. La toate colţurile, oamenii făceau degeaba semne după taxiuri. Lucas porni încet şi o luă pe Central Park South. Aşa cum se aşteptase, nu găsi niciun loc de parcare. Coti la dreapta pe Seventh Avenue şi încă o dată la dreapta, pe Fifty-fifth Street. Între Eight şi Ninth Avenues, parcă în faţa unui hidrant de incendiu şi rămase să aştepte apelul de la Pied Piper.

26

Fetele dormiseră aproape toată după-amiaza. Când se treziră, Kathy era congestionată la faţă şi Angie presupuse că avea din nou febră. „Nu trebuia s-o las cu pijamaua asta udă pe ea", îşi spuse, pipăindu-i bluza. „Şi-acum e umedă." Totuşi, aşteptă până la ora cinci, când Clint plecă, pentru a o schimba pe Kathy cu una dintre salopetele cu bluze polo pe care nu le aruncase.

– Şi eu vreau să mă îmbrac, protestă Kelly.

Apoi, văzând privirea ostilă a lui Angie, întoarse capul spre televizor, care era pus pe canalul Nickelodeon.

La ora şapte, Clint telefonă pentru a anunţa că găsise în New Jersey o maşină nouă, o Toyota neagră, şi o cumpărase – ceea ce însemna că furase o maşină şi-i pusese plăci cu un număr din New Jersey. Încheie convorbirea spunând:

– Nicio grijă, Angie, diseară o să sărbătorim.

„Pe *bune* că da", răspunse Angie în sinea ei.

La ora opt, puse gemenele la loc în leagăn. Kathy avea febră şi respira greu. Angie îi mai dădu o aspirină, apoi o privi cum se ghemuia cu degetul în gură. „Chiar acum, Clint şi Lucas se întâlnesc cu cel care aduce banii", îşi spuse ea, simţind furnicături în degete.

Kelly şedea în leagăn, cu braţul pe după umerii surorii ei. Pijamaua albastră cu ursuleţi pe care o purta din seara trecută era mototolită şi se descheiase la gât. Salopeta lui Kathy era bleumarin, iar tricoul alb avea pătrăţele albastre.

– „Două fete în albastru, măi băiete", începu Angie să cânte. „Două fete în albastru, măi băiete..."

Kelly ridică privirea spre ea, cu o expresie serioasă, în timp ce Angie repeta ultimul vers al refrenului:

– „Dar ne-am îndepărtat..."

Apoi, Angie stinse lumina, închise uşa dormitorului şi trecu în living. „Arată ca un pahar", îşi spuse ea sarcastic. De mult nu mai fusese atâta ordine şi curăţenie în casă. „Totuşi, ar fi trebuit să păstrez vaporizatorul. Numai Lucas e de vină că l-am aruncat."

Se uită la ceas. Era opt şi zece. Singurul lucru pe care îl ştia Clint despre plata răscumpărării era că trebuia să aştepte într-o maşină furată, parcată la două străzi distanţă de Columbus Circle, la ora opt. Între timp, Pied Piper trebuie să fi pus lucrurile în mişcare.

Lui Clint nu i se spusese să poarte o armă asupra lui – dar, încurajat de ea, îşi luase totuşi pistolul. „Ia-o cu tine", îi spusese Angie. „Să zicem că scapi cu banii, şi cineva te urmăreşte. Ştii să tragi cu pistolul. Dacă chiar eşti încolţit, ocheşte în picioarele poliţiştilor sau în cauciucurile maşinii."

Aşa că pistolul neînmatriculat al lui Clint era acum în buzunarul lui.

Angie făcu cafea, se aşeză pe canapea şi puse televizorul pe canalul de ştiri. Cu o ceaşcă de cafea neagră fierbinte într-o mână şi o ţigară în cealaltă, privi atentă cum prezentatorul făcea speculaţii cu privire la posibilitatea ca tranzacţia de plată a răscumpărării să fie în curs de desfăşurare, între răpitori şi familia Frawley.

– Website-ul nostru a fost inundat cu mesaje ale telespectatorilor care se roagă ca în cel mai scurt timp cele două fetiţe în albastru să fie din nou în braţele părinţilor lor atât de greu încercaţi.

Angie râse.

– Mai gândeşte-te, amice, spuse ea, zâmbind afectat spre chipul solemn al crainicului.

27

Un articol recent dintr-o revistă o descrisese ca pe „o femeie de şaizeci şi trei de ani, cu ochi căprui înţelepţi şi miloşi, păr cărunt ondulat şi trup rotofei, spre încântarea copiilor pe care-i ţinea în poală". Doctoriţa Sylvia Harris era directoarea secţiei pediatrice a Spitalului de Copii New York-Presbyterian din Manhattan. Când se răspândise prima oară vestea despre răpire, încercase să ia legătura cu Steve şi Margaret Frawley, dar nu reuşise decât să le lase un mesaj. Frustrată, sunase la serviciul lui Steve şi-i ceruse secretarei să-i transmită că-i pusese pe toţi cunoscuţii ei să se roage pentru întoarcerea în siguranţă a gemenelor.

În cele trei zile de la dispariţia acestora, doctoriţa Harris îşi continuase consultaţiile şi vizitele, dar gândurile ei erau absorbite de cele două fetiţe.

Ca o bandă video reluată la nesfârşit, doctoriţa Harris retrăia ziua de toamnă târzie din urmă cu trei ani şi jumătate când Margaret Frawley o sunase pentru a-şi programa o vizită medicală.

„Cât are copilul?" o întrebase ea pe Margaret.

„Le aştept pe douăzeci şi patru martie", răspunsese aceasta, cu o voce emoţionată şi fericită. „Tocmai am aflat că voi naşte două gemene, şi am citit unele dintre articolele dumneavoastră pe tema asta. De aceea doresc ca

dumneavoastră să aveţi grijă de ele când se vor naşte."

Soţii Frawley veniseră la o consultaţie preliminară, şi toţi trei se simpatizaseră imediat. Chiar înainte de naşterea gemenelor, relaţia lor cu doctoriţa Harris evoluase spre o prietenie strânsă. Le dăduse să citească un teanc de cărţi, despre legăturile speciale dintre gemeni, iar când ţinea conferinţe cu acest subiect soţii Frawley asistau adesea. Fuseseră fascinaţi de exemplele pe care le dădea despre cazurile de gemeni identici care-şi percep unul altuia durerile fizice şi comunică prin mesaje telepatice, chiar şi când se află pe continente diferite.

Când se născuseră Kathy şi Kelly, sănătoase şi frumoase, Steve şi Margaret fuseseră în al nouălea cer. „Şi eu mă simţeam la fel, pe toate planurile, atât profesional, cât şi personal", îşi spuse acum Sylvia, în timp ce-şi încuia biroul şi se pregătea să plece acasă. „Am avut ocazia să studiez o pereche de gemene identice chiar din clipa când s-au născut, şi ele confirmă tot ceea ce s-a scris vreodată despre legătura dintre univitelini." Îşi amintea ziua când o aduseseră pe Kathy la ea în mare grabă, fiindcă răceala ei degenerase în bronşită. Steve stătea în sala de aşteptare, cu Kelly. „În clipa când i-am făcut lui Kathy injecţia, în cabinetul de tratament", îşi amintea Sylvia, „Kelly a început să se vaiete îngrozitor. Iar ăsta n-a fost decât unul dintre nenumăratele cazuri similare. În ultimii trei ani, Margaret a ţinut un jurnal, la sugestia mea. Cât de des le-am spus, ei şi lui Steve, că lui Josh i-ar fi plăcut enorm să aibă grijă de fete şi să le studieze?"

Le povestise lui Steve şi Margaret despre răposatul ei soţ, spunându-le că-i aminteau de relaţia dintre ea şi Josh, în primii ani de căsnicie. Soţii Frawley se cunoscuseră la Facultatea de Drept. Ea şi Josh studiaseră împreună medicina,

la Columbia. Diferența era că soții Frawley aveau gemenele, în vreme ce ea și Josh nu fuseseră binecuvântați cu copii. După ce-și terminaseră rezidențiatele, deschiseseră împreună o clinică de pediatrie. Apoi, la vârsta de numai patruzeci și doi de ani, John declarase că se simțea îngrozitor de obosit. Testele arătaseră că avea cancer pulmonar în faza terminală, o ironie pe care numai Sylvia, cu marea ei credință, o putuse accepta fără să se revolte împotriva sorții.

„O singură dată l-am văzut purtându-se sever cu un pacient – atunci când a venit o mamă cu hainele mirosind a fum de țigară", le spusese ea lui Steve și Margaret. „Josh a întrebat-o pe un ton glacial: «Fumezi în prezența acestei fetițe? Nu-ți dai seama în ce pericol o pui? Trebuie să încetezi *imediat.*»"

La televizor, Margaret spusese că se temea ca nu cumva Kathy să fi răcit. Apoi, răpitorul pusese o bandă cu vocile gemenelor, și una dintre ele tușea. Kathy putea face foarte ușor pneumonie, își spuse Sylvia. Era puțin probabil ca un răpitor s-o ducă la medic. „Poate ar fi mai bine să telefonez la secția de poliție din Ridgefield și să explic că sunt pediatra gemenelor, și în această calitate sugerez posturilor de televiziune să le comunice răpitorilor unele măsuri de precauție pe care le pot lua, dacă fetița are febră."

Telefonul sună. Un moment, fu tentată să lase să răspundă robotul, dar se răzgândi și întinse mâna spre receptor.

Era Margaret – o Margaret a cărei voce era de nerecunoscut.

– Doamnă doctor Sylvia... Răscumpărarea se plătește tocmai acum, și credem că în curând fetele vor veni înapoi. N-ați putea să vă deplasați până aici și să le așteptați împreună

cu noi? Ştiu că vă cer foarte mult, dar n-avem nici cea mai vagă ideea ce s-o fi putut întâmpla cu ele. Tot ce ştiu e că am auzit-o pe Kathy tuşind foarte tare.

– Vin acum, răspunse Sylvia Harris. Rugaţi pe cineva să-mi dea instrucţiuni cum să ajung.

28

Telefonul celular pe care Franklin Bailey îl ţinea în mână începu să sune. Cu degete tremurânde, îl deschise şi-l duse la ureche.

– Franklin Bailey, se prezentă el, simţind cum i se usca gura.

– Domnule Bailey, eşti admirabil de punctual. Felicitările mele.

Glasul se auzea ca o şoaptă răguşită.

– Trebuie să porneşti imediat pe Eighth Avenue, spre Fifty-seventh Street. Coteşte la dreapta pe Fifty-seventh şi ia-o spre vest, în direcţia Ninth Avenue. Aşteaptă la colţul din nord-vest. Vei fi urmărit pas cu pas. Revin cu un telefon peste cinci minute.

Agentul FBI Angus Sommers, îmbrăcat în hainele murdare şi zdrenţuite ale unui om fără adăpost, stătea ghemuit pe trotuar, rezemat de bizara clădire care fusese cândva Hartford Huntington Museum. Lângă el se afla un cărucior rablagit, acoperit cu plastic şi plin de haine vechi şi ziare, ferindu-l oarecum de ochii unui posibil observator. Asemenea

celorlalți zece agenți din vecinătate, avea telefonul mobil programat să recepționeze apelul primit de Franklin Bailey de la Pied Piper. Acum îl privea pe Bailey cum începea să tragă căruțul de bagaje pe trecerea de pietoni. Chiar și de la acea distanță, Sommers putea să vadă că Bailey făcea mari eforturi cu valizele grele, iar ploaia tot mai puternică îl uda leoarcă.

Cu ochi îngustați, Sommers scrută circumferința pieței Columbus Circle. Oare răpitorul și banda lui se aflau în mulțimea de trecători care se grăbeau spre treburile lor, la adăpostul umbrelelor? Sau nu era decât un singur om, care avea să-l alerge pe Bailey prin tot New Yorkul, în încercarea de a-i identifica și pierde pe drum pe toți cei care-l urmăreau?

Când Bailey dispăru din câmpul lui vizual, Sommers se ridică încet, își împinse căruciorul de cumpărături până la colțul străzii și așteptă lumina verde a semaforului. Știa că toată scena era filmată pas cu pas de camerele video instalate în edificiul Time Warner și împrejurul giratoriului.

Traversă Fifty-eighth Street și coti la stânga. Acolo, un agent mai tânăr, îmbrăcat tot în zdrențe de boschetar, îi luă în primire căruciorul. Sommers intră într-una din mașinile FBI-ului și, peste două minute, echipat cu un impermeabil Burberry și o pălărie asortată, fu lăsat la Holiday Inn, pe Fifty-seventh Street, la o jumătate de cvartal distanță de intersecția cu Ninth Avenue.

– Bert, aici Pied Piper. Spune unde ești.

– Am parcat pe Fifty-fifth Street, între Eight și Ninth. Sunt în dreptul unui hidrant. Nu pot sta prea mult. Te previn, din câte zice Bailey, peste tot mișună agenți FBI.

– Nici nu mă așteptam la altceva. Vreau să pornești

spre Tenth Avenue, apoi să coteşti spre est, pe Fifty-sixth Street. Trage pe dreapta imediat ce poţi şi aşteaptă alte instrucţiuni.

Un moment mai târziu, sună şi telefonul celular al lui Clint. Acesta avea maşina pe care o furase parcată pe West Sixty-first Street. Primi de la Pied Piper aceleaşi instrucţiuni.

Franklin Bailey aştepta la colţul de nord-vest dintre Ninth Avenue şi Fifty-seventh Street. Era ud până la piele şi respira anevoie din cauza efortului de a trage după el valizele grele. Nici chiar certitudinea că era supravegheat la tot pasul de agenţii FBI nu reuşea să-i alunge stresul jocului de-a şoarecele şi pisica pe care-l jucau răpitorii cu el. Când telefonul celular îi sună din nou, mâna îi tremura atât de tare încât îl scăpă pe jos. Rugându-se să nu se fi stricat, îl deschise şi spuse:

– Aici sunt.

– Văd şi eu. Acum urmează să mergi spre intersecţia Fifty-ninth Street cu Tenth Avenue. Intră în magazinul Duane Reade de la colţul de nord-vest. Cumpără un telefon celular cu ore preplătite şi o cutie cu pungi de gunoi. Am să te sun iar în zece minute.

„Îl va pune să se debaraseze de telefonul nostru", reflectă agentul Sommers, în timp ce asculta convorbirea, stând pe aleea de la Holiday Inn. „Dacă poate observa fiecare mişcare a lui Bailey, e posibil să fie într-unul dintre blocurile de apartamente din jur." Se uită la un taxi care opri vizavi, pentru a lăsa să coboare un cuplu. Ştia că o duzină de agenţi conduceau taxiuri, cu alţi agenţi pe bancheta din spate. Planul

era să-i lase pe presupuşii pasageri în apropierea locului unde aştepta Bailey, astfel încât dacă i se spunea că oprească un taxi, să nu pară suspect că imediat se elibera unul. Acum, însă, Pied Piper încerca să se asigure că oricine-l urmărea pe Bailey devenea cât mai vizibil.

Să târască valizele alea cale de încă patru cvartaluri, prin ploaie, era o sarcină extrem de dificilă, îşi spuse Sommers, în timp ce-l privea pe Bailey cum cotea spre nord, urmând instrucţiunile lui Pied Piper. „Sper numai să nu cadă din picioare înainte de a apuca să predea banii."

O maşină cu plăci de înmatriculare ale firmei Taxi and Limousine Commission opri la bordură. Sommers se grăbi să se urce.

– Ocolim Columbus Circle, îi spuse el agentului de la volan, şi parcăm pe Tenth, după colţul cu Sixtieth Street.

Franklin Bailey avu nevoie de zece minute pentru a ajunge la magazinul Duane Reade şi a intra. Când ieşi iar, ţinea un pachetel într-o mână şi un telefon în cealaltă, dar agenţii nu mai puteau auzi ce-i spunea Pied Piper. Sub ochii lui Sommers, Bailey se urcă într-o maşină şi plecă.

În magazinul Duane Reade, Mike Benzara, un student la Fordham/Lincoln Center, care lucra ca vânzător cu jumătate de normă, tocmai trecea pe lângă o casă de marcat. Se opri când văzu un telefon celular zăcând printre dulciurile şi gumele expuse pe tejghea. Un telefon destul de arătos, îşi spuse el, în timp ce i-l dădea casierului.

– Ce păcat că nu merge treaba aia cu „ce-am găsit şi n-am furat", glumi el.

– Ăsta-i al doilea pe ziua de azi, răspunse casierul, în

timp ce lua telefonul mobil şi-l punea în sertarul de sub casă. Pun pariu pe cât vrei tu că-i al bătrânului care târa valizele alea. Nici nu plătise bine pungile de gunoi şi telefonul nou pe care tocmai îl cumpărase, c-a şi început să-i sune ăsta, din buzunar. Mi-a cerut să-i comunic numărul celui nou tipului care-l sunase. Cică ochelarii lui se aburiseră prea tare şi nu mai vedea să-l citească.

– Poate are o prietenă şi nu vrea ca nevastă-sa să-i afle numărul, când o să citească facturile.

– Nu, vorbea cu un tip. O fi agentul lui de pariuri.

– Te aşteaptă în faţă un sedan, îl instruise Pied Piper pe Bailey. Ai numele expuse pe geamul din dreapta. Nu te teme să intri. E maşina 142 de la Excel Driving Service. A fost rezervată pe numele dumitale şi plătită dinainte. Ia valizele de pe cărucior şi cere-i şoferului să le pună în spate, lângă dumneata.

Şoferul de la Excel, Angel Rosario, opri la colţul dintre Fifty-ninth Street şi Tenth Avenue, parcând în paralel. Bătrânul care trăgea după el un cărucior de bagaje şi încerca să se uite în ferestrele maşinilor parcate la bordură trebuia să fie pasagerul lui. Angel sări jos.

– Domnul Bailey?

– Da... da...

Întinse mâna după toarta cărucior ului.

– Am să deschid portbagajul, domnule.

– Nu, trebuie să scot ceva din genţi. Pune-le pe bancheta din spate.

– Sunt ude, obiectă Angel.

– Atunci, pune-le pe jos, se răsti Bailey. Hai... hai odată...

– OK. OK. Să nu faceţi un atac de cord.

În cei douăzeci de ani de când şofa pentru Excel, Angel avusese partea lui de pasageri ciudaţi, dar bătrânul ăsta îl îngrijora serios. Părea pe punctul să facă un infarct, iar Angel nu avea de gând să-i agraveze starea, certându-se cu el. Şi-n plus, dacă-l ajuta putea primi un bacşiş bun. Deşi hainele lui Bailey se udaseră leoarcă, Angel îşi dădea seama că erau scumpe. Şi glasul lui aparţinea unui om civilizat, spre deosebire de acela al ultimei pasagere, o femeie care protestase că trebuia să plătească pentru timpul de aşteptare.

Angel deschise uşa din spate a maşinii, dar Bailey nu vru să urce înainte ca valizele să fie desprinse de pe cărucior şi puse pe podea, în faţa canapelei. Apoi, şoferul închise portiera şi alergă să se aşeze iar la volan.

– La Brooklyn Museum, da, domnule?

– Aşa ţi s-a spus...

Era în acelaşi timp o întrebare şi un răspuns.

– Mda. O să-l luăm pe prietenul dumneavoastră şi vă aduc pe amândoi înapoi la Pierre Hotel. Vă previn, o să dureze destul de mult. Traficul e foarte aglomerat şi, pe ploaia asta, se conduce greu.

– Înţeleg.

În timp ce maşina pornea, noul telefon celular al lui Bailey începu să sune.

– Te-ai întâlnit cu şoferul? întrebă Pied Piper.

– Da. Sunt în maşină.

– Transferă banii din valize în cele două pungi de gunoi. Leagă-le la gură cu cravata albastră pe care o porţi şi cu cea

roşie pe care ai fost instruit s-o iei la dumneata. Am să te mai sun în scurt timp.

Era ora nouă fără douăzeci.

29

La nouă şi un sfert, telefonul din casa îngrijitorului sună, cu un ţârâit puternic şi strident care-o făcu pe Angie să tresară violent. Tocmai deschisese uşa dormitorului, să vadă ce fac fetele. În grabă, o închise la loc şi alergă să răspundă la telefon. Ştia că nu putea fi Clint – acesta o suna mereu pe mobil. Ridică receptorul.

– Alo?

– Angie, sunt jignit, jignit se-ri-os. Credeam că vechiul meu amic Clint o să mă sune în seara asta, ca să bem o bere împreună.

„O, nu!", îşi spuse Angie. Era beţivul ăla tâmpit de Gus şi, după sunetele din apropiere, îşi dădea seama că vorbea din Danbury Pub. E mare lucru să ştii când să te opreşti din băut, îşi spuse ea, remarcându-i vocea dogită. Totuşi, ştia că trebuia să aibă grijă, amintindu-şi acea ocazie când Gus apăruse la uşă nepoftit, dornic de vizite.

– Bună, Gus, îl salută ea, încercând să pară prietenoasă. Clint nu te-a sunat? I-am spus să te caute. Aseară se simţea destul de rău şi s-a culcat devreme.

Din dormitor, o auzi pe Kathy care începuse să plângă, cu tânguieli sonore şi disperate, şi-şi dădu seama că, în graba de a ajunge la telefon, nu închisese complet

uşa camerei. Încercă să acopere receptorul cu mâna, dar era prea târziu.

– Asta-i fetiţa de care ai grijă? O aud cum plânge.

– Da, e fetiţa de care am grijă, şi acum trebuie să mă duc să văd ce-a păţit. Clint s-a dus să se uite la o maşină pe care-o are de vânzare un tip, în Yonkers. Am să-i spun să vă întâlniţi mâine-seară la un pahar, precis.

– Nu v-ar prinde rău o maşină nouă. Aia cu care umblaţi acum e o rablă.

– De acord. Gus, ai auzit şi tu că fata plânge. Mâine-seară, cu Clint, sigur, OK?

Se pregăti să închidă dar, înainte ca receptorul să ajungă în furcă, Kelly, care între timp se trezise şi ea, începu să ţipe:

– Mami, mami!

Oare Gus avea să-şi dea seama că auzea două voci, sau era deja prea beat ca să observe diferenţa? se întrebă îngrijorată Angie. Se aştepta ca el să sune din nou. Mai mult ca sigur, voia să stea la palavre cu cineva.

Angie intră în dormitor. Gemenele se ridicaseră în picioare şi se ţineau de gratiile leagănului, strigând după mama lor. „Ei, las' că-ţi arăt eu ţie", spuse Angie în sinea ei, în timp ce smulgea din sertarul scrinului o şosetă pe care începu s-o lege în jurul gurii lui Kelly.

30

Agentul Angus Sommers îşi ţinea telefonul celular la ureche, în timp ce, împreună cu agentul Ben Taglione, care conducea maşina, nu-şi lua ochii de la sedanul

din faţa lor, în care se afla Franklin Bailey. Imediat ce văzuse sigla firmei Excel Driving Service, Sommers luase legătura cu dispecerul companiei. Maşina 142 fusese închiriată pe numele Bailey şi plătită de pe cardul său American Express. Destinaţia era Muzeul Brooklyn, pentru a lua un pasager, de unde avea să se întoarcă la Pierre Hotel, pe Sixty-fifth Street, colţ cu Fifth Avenue. „E prea simplu", îşi spuse Sommers, ştiind că şi restul echipei era de aceeaşi părere. Totuşi, o duzină de agenţi FBI erau deja în drum spre muzeu, şi alţi câţiva se postaseră la Pierre.

De unde avea Pied Piper numărul de card American Express al lui Bailey? se întrebă el. De bună seamă că persoana care pusese la cale răpirea era cunoscută de familie. Dar acum nu asta îl preocupa pe Sommers. În primul rând, trebuia să aducă fetele înapoi. Abia pe urmă aveau să se concentreze asupra făptaşilor.

Alte cinci autovehicule cu agenţi urmăreau maşina lui Bailey. Pe West Side Drive, traficul aproape că stagnase. Omul care urma să-l întâlnească pe Bailey şi să ia banii putea uşor să-şi piardă răbdarea, în timp ce aştepta în locul stabilit. Sommers era tot mai îngrijorat. Ştia că pe toţi îi preocupa acelaşi lucru. Era vital ca predarea banilor să se facă înainte ca răpitorul, sau răpitorii, să intre în panică. Altfel, nimeni n-ar mai fi avut cum să prevadă ce le-ar fi putut face gemenelor.

La fosta ieşire de pe West Side Highway spre World Trade Center, deveni clară şi cauza aglomeraţiei. Din pricina unei tamponări faţă-spate se blocaseră două benzi de circulaţie. După ce în sfârşit ocoliră vehiculele accidentate, traficul se fluidiză. Sommers se aplecă înainte, mijind ochii pentru a se asigura că sedanul negru, unul dintre numeroasele

vehicule închise la culoare care pe ploaie arătau toate la fel, nu le scăpase.

Menținând trei mașini între ei și sedanul de la Excel, îl urmară în timp ce ocolea capătul de jos al insulei Manhattan și cotea spre nord, pe FDR Drive. Începea să se vadă Podul Brooklyn, cu luminile licărindu-i difuz prin ploaia suflată de vânt. Apoi, la South Street, mașina de la Excel coti brusc la stânga și dispăru pe ieșire. Agentul Taglione mormăi o înjurătură, în timp ce încerca să treacă pe banda din stânga, însă i-ar fi fost imposibil s-o facă fără a se ciocni de un SUV care mergea paralel cu ei.

În timp ce Sommers strângea pumnii, telefonul său mobil începu să sune.

– Suntem tot pe urmele lor, îl anunță agentul Buddy Winters. Iar a luat-o spre nord.

Era nouă și jumătate seara.

31

Doctorița Sylvia Harris o îmbrățișă pe Margaret Frawley, care suspina. În asemenea momente, cuvintele nu erau numai nepotrivite, ci de-a dreptul inutile. Peste umărul lui Margaret, Steve îi întâlni privirea. Tras la față și palid, arăta vulnerabil și mai tânăr decât cei treizeci și unu de ani pe care-i avea. Sylvia vedea clar că făcea mari eforturi pentru a-și stăpâni lacrimile.

– *Trebuie* să se întoarcă acasă în seara asta, șopti

Margaret, cu vocea frântă. Se *vor* întoarce acasă în seara asta. *Ştiu* că aşa va fi!

– Avem nevoie de dumneavoastră, doamnă doctor Sylvia.

Glasul lui Steve era gâtuit de emoţie. Cu un efort vizibil, continuă:

– Chiar dacă cei care au ţinut fetele s-au purtat bine cu ele, ştim că n-au cum să nu fie tulburate şi speriate. Iar Kathy tuşeşte rău.

– Mi-a spus Margaret, când a telefonat, răspunse încet Sylvia.

Walter Carlson îi vedea îngrijorarea pe faţă şi avea senzaţia că-i putea citi gândurile. Dacă doctoriţa Harris o tratase deja pe Kathy pentru pneumonie, probabil îşi spunea că o tuse gravă netratată era deosebit de periculoasă pentru mica ei pacientă.

– Am făcut focul în cabinet, spuse Steve. Haideţi să mergem acolo. Problema cu casele vechi ca asta e că sistemul de încălzire face ca în fiecare cameră să fie sau prea cald, sau prea frig, depinde cum încerci să reglezi termostatul.

Carlson ştia că Steve încerca să abată gândurile lui Margaret în altă direcţie. Din clipa când îi telefonase doctoriţei Harris şi o rugase să vină, Margaret îşi tot exprima convingerea cu privire la gravitatea bolii lui Kathy. Stând la fereastră, spusese: „Dacă, după ce-şi primesc banii, răpitorii lasă fetiţele undeva în ploaie, Kathy ar putea să facă iar pneumonie".

Apoi, Margaret îi ceruse lui Steve să se ducă în camera lor şi să aducă jurnalul pe care-l ţinea de când se născuseră gemenele. „Ar fi trebuit să scriu în el, săptămâna asta", îi explicase ea lui Carlson. „Vreau să zic, când le vom primi

înapoi, s-ar putea să fiu atât de fericită şi uşurată, încât să încerc să-mi şterg totul din minte. Acum aş dori să scriu despre aşteptarea asta."

După care, vorbind aproape fără şir, adăugase: „Bunica mea avea o expresie pe care obişnuia s-o repete când eram mică şi aşteptam cu nerăbdare să vină ziua mea sau Crăciunul. Spunea aşa: «Aşteptarea nu mai pare lungă, după ce ţi s-a împlinit»."

Când Steve îi aduse jurnalul legat în piele, Margaret citi cu voce tare câteva însemnări. Una dintre cele mai vechi descria cum, chiar şi în somn, Kathy şi Kelly îşi desfăceau şi-şi strângeau pumnii în acelaşi timp. O altă notaţie pe care o citi se referea la o zi din anul trecut când Kathy se împiedicase şi-şi lovise genunchiul de scrinul din dormitor. Kelly, care era în bucătărie, se prinsese de genunchi în acelaşi moment, fără niciun motiv vizibil.

– Doamna doctor Harris mi-a spus să ţin jurnalul ăsta, le explică ea.

Carlson îi lăsă în cabinet şi se întoarse în sufragerie, unde telefonul monitorizat se afla pe masă. Presupunea că încă mai era posibil ca Pied Piper să ia hotărârea de a stabili un contact direct cu soţii Frawley.

Era ora zece fără un sfert, şi trecuseră aproape două ore de când Franklin Bailey începuse să urmeze instrucţiunile lui Pied Piper cu privire la predarea banilor pentru răscumpărare.

32

Bert, în următoarele două minute vei primi un telefon de la Franklin Bailey, cu rugămintea de a-l aştepta pe Fifty-sixth Street, la pasajul care face legătura între Fifty-sixth şi Fifty-seventh, chiar la est de Sixth Avenue, îi spuse Pied Piper lui Lucas. Harry va fi cu maşina deja parcată acolo. Când am confirmarea că ai ajuns şi tu, am să-l îndrum pe Bailey să lase pungile de gunoi cu banii pe bordură, în faţa magazinului Cohen Fashion Optical de pe Fifty-seventh Street. O să le pună deasupra sacilor cu gunoi care aşteaptă deja acolo să-i ia maşina de la salubritate. Fiecare pungă va fi legată la gură cu câte o cravată. Tu şi cu Harry veţi alerga prin pasaj, veţi lua pungile, le veţi aduce înapoi, apoi le veţi pune în portbagajul maşinii lui Harry şi veţi pleca. Ar trebui ca Harry să dispară înainte ca agenţii să-i ia urma.

– Adică va trebui să alergăm pe toată lungimea cvartalului, cu pungile de gunoi în braţe? protestă Lucas. Da' n-are niciun sens.

– Ba are foarte mult sens. Chiar dacă FBI-ul a reuşit să urmărească în continuare maşina lui Bailey, agenţii vor fi la o distanţă destul de mare în urma ei pentru ca voi să aveţi timp să luaţi pungile, iar Harry să dispară. Tu vei sta pe loc, iar când vor apărea Bailey şi FBI-ul, vei spune adevărul: că domnul Bailey te-a instruit să-l aştepţi în locul acela. Niciun agent n-ar îndrăzni să te urmărească prin pasaj prea de aproape, riscând să fie reperat. Când vor sosi, tu vei juca rolul de martor şi vei spune că ai văzut doi oameni punând

nişte pungi într-o maşină parcată lângă a ta. Apoi, le vei face o descriere parţial corectă a maşinii, menită să-i inducă în eroare.

Şi, cu asta, legătura se întrerupse.

Era zece fără şase minute.

Fusese necesar ca Franklin Bailey să-i spună lui Angelo Rosario de ce schimbau încontinuu direcţiile. Prin oglinda retrovizoare, Rosario îl văzuse mutând banii din valize în pungile de gunoi şi amenințase că avea să se ducă la cea mai apropiată secţie de poliţie. Bailey îi explicase că erau banii de răscumpărare pentru gemenele Frawley şi-i ceruse să coopereze. „S-ar putea să primeşti chiar şi o recompensă", adăugase el.

„Şi eu am doi copii", răspunsese Angel. „Am să merg oriunde ne spune tipul ăla."

După ce cotiseră la ieşirea de pe South Street, fuseseră instruiţi s-o ia pe First Avenue, apoi la dreapta pe Fifty-fifth Street, şi să găsească un loc unde să staţioneze cât mai aproape posibil de Tenth Avenue. Trecuseră cincisprezece minute, înainte ca Pied Piper să sune din nou.

– Domnule Bailey, am ajuns în ultima fază a colaborării noastre. Îi vei telefona şoferului dumitale personal şi-l vei instrui să te aştepte pe West Fifty-sixth Street, la pasajul de legătură dintre Fifty-seventh şi Fifty-sixth. Spune-i că e doar la un sfert de cvartal distanţă de Sixth Avenue, spre est. Sună-l. O să revin imediat.

Zece minute mai târziu, Pied Piper îi telefonă din nou lui Bailey.

– Ai vorbit cu şoferul?

– Da. Era în vecinătate. Va ajunge acolo în câteva minute.

– E o seară ploioasă, domnule Bailey. Vreau să te menajez. Instruieşte-ţi şoferul să înainteze până la Fifty-seventh, să cotească la dreapta şi s-o ia spre est, încetinind şi mergând pe lângă bordură după intersecţia cu Sixth Avenue.

– Vorbeşti prea repede! protestă Bailey.

– Ascultă-mă cu mare atenţie, dacă vrei ca soţii Frawley să-şi mai revadă copiii. În faţa magazinului Cohen Fashion Optical, vei vedea o grămadă de pungi cu gunoi aşteptând să fie ridicate. Deschide portiera sedanului, scoate pungile de gunoi cu banii şi pune-le deasupra celorlalte, având grijă să se vadă cât mai bine cravatele. Apoi, întoarce-te imediat în maşină şi instruieşte-l pe şofer să-şi continue drumul spre est. Am să revin.

Era zece şi şase minute.

– Bert, aici Pied Piper. Porneşte imediat prin pasaj. Chiar acum sunt depuse pungile de gunoi.

Lucas îşi scosese cascheta de şofer şi luase pe el o pelerină de ploaie cu glugă şi o pereche de ochelari negri care-i acopereau jumătate din faţă. Sări din maşină, îşi deschise umbrela mare şi-l urmă pe Clint, care era îmbrăcat asemănător şi avea şi el o umbrelă, prin pasajul dintre blocuri. Continua să plouă atât de tare, încât Lucas era sigur că puţinii oameni care mai circulau prin preajmă nici nu-i luau în seamă.

De la adăpostul umbrelei care-i acoperea parţial faţa, îl văzu pe Franklin Bailey urcându-se într-o maşină. Rămase pe loc, în timp ce Clint se repezea să înhaţe pungile de gunoi legate cu cravate şi se întorcea în fugă prin pasaj. Lucas aşteptă ca maşina lui Bailey să plece şi, când fu sigur că nu-l

mai vedea nimeni, i se alătură lui Clint şi luă una dintre pungi.

În câteva secunde, ajunseră înapoi pe Fifty-sixth Street. Clint apăsă pe butonul de la portbagajul maşinii Toyota furate, dar capota nu vru să se ridice. Înjurând printre dinţi, smuci de portiera din spate, însă şi aceasta era blocată.

Lucas ştia că nu mai aveau decât câteva secunde la dispoziţie. Deschise repede portbagajul limuzinei.

– Aruncă-le aici, mârâi el, în timp ce se uita înnebunit spre pasaj, apoi în susul şi-n josul străzii. Oamenii care trecuseră prin apropiere când străbăteau ei doi pasajul în fugă aproape că nici nu se mai vedeau.

Reveni la volan şi-şi îndesă pelerina sub fotoliul din faţă. Tocmai îşi pusese la loc chipiul, când nişte oameni despre care era sigur că nu puteau fi decât agenţi FBI apărură în fugă din pasaj şi de la ambele capete ale cvartalului. Cu nervii întinşi la maximum, dar păstrându-şi calmul în aparenţă, Lucas îi răspunse celui care bătuse în geamul limuzinei.

– S-a întâmplat ceva?

– N-ai văzut un om cu nişte pungi de gunoi, în braţe sau târându-le pe jos, ieşind din pasajul ăsta, acum nu mai mult de un minut? îl întrebă agentul Sommers.

– Ba da. Aveau maşina parcată chiar aici, răspunse Lucas, arătând spre locul de unde Clint tocmai plecase.

– Aveau? Vrei să zici că erau doi?

– Da. Unul era îndesat, iar celălalt înalt şi slab. Nu le-am văzut feţele.

Sommers fusese prea departe pentru a vedea depunerea banilor, pentru că maşina lor se blocase la stopul de pe Sixth Avenue. Ajunseseră la timp pentru a zări maşina firmei Ex-

cel care pleca de lângă bordură, din faţa magazinului de articole optice. Nevăzând nici urmă de valize pe grămezile de gunoi de-acolo, continuaseră să urmărească maşina până pe Fifth Avenue.

Un alt agent îi sună ca să-i anunţe ce greşeală făcuseră, aşa că opriseră maşina şi se întorseseră în fugă. Un pieton care se oprise să răspundă la celular le spusese că văzuse un bărbat îndesat târând în pasaj două pungi cu gunoi care tocmai fuseseră abandonate acolo. La sosirea în capătul celălalt, găsiseră limuzina şi şoferul lui Bailey aşteptând.

– Descrie maşina pe care ai văzut-o, îi ordonă Sommers lui Lucas.

– Albastră-închis sau neagră. Model recent, Lexus cu patru portiere.

– Cei doi au plecat cu ea?

– Da, domnule.

Deşi avea palmele transpirate, Lucas reuşi să răspundă la întrebări cu glasul slugarnic pe care-l folosea când i se adresa lui Franklin Bailey. În următoarele minute, încă nervos, dar şi amuzat în sinea lui, se uită cum forfoteau agenţii pe stradă. Probabil că de-acum toţi copoii din New York căutau Lexusul, îşi spuse el. Maşina pe care o furase Clint era o Toyota neagră, mai veche.

Mai trecură câteva minute, iar maşina de la Excel care-l aducea pe Franklin Bailey opri în spatele lui. Bailey, care abia se ţinea pe picioare, fu ajutat să se urce în limuzină. Însoţit de doi agenţi şi urmat de alţii, Lucas îl duse înapoi la Ridgefield, ascultând cum îl descoseau despre instrucţiunile pe care le primise de la Pied Piper. Avu mulţumirea de a-l auzi pe Bailey spunând:

– I-am cerut lui Lucas să rămână în apropiere de

Columbus Circle. Cam pe la ora zece, am fost instruit să-i spun să mă aştepte în acel loc de pe Fifty-sixth Street. Ultimul ordin pe care l-am primit, în timp ce ne îndreptam spre est, după ce aruncasem pungile de gunoi, a fost să mă întâlnesc cu el în acel loc. Pied Piper a spus că nu voia să mă ud prea rău.

La douăsprezece şi un sfert, Lucas opri în faţa casei lui Bailey. Un agent îl ajută pe bătrân să intre, iar celălalt rămase pe loc, pentru a-i mulţumi lui Lucas, spunându-i că le fusese de mare ajutor. Cu banii de răscumpărare încă în portbagaj, Lucas îşi continuă drumul spre garajul său, mută banii din limuzină în maşina sa cea veche şi porni către casa îngrijitorului, unde-l aşteptau Clint, care jubila, şi Angie, neobişnuit de tăcută.

33

Banii pentru răscumpărare fuseseră predaţi, dar agenţii pierduseră urma indivizilor care luaseră sacii cu bani. Acum nu le mai rămânea decât să aştepte. Steve, Margaret şi doctoriţa Harris stăteau tăcuţi, rugându-se în sinea lor să sune telefonul şi cineva, eventual altă vecină, să spună: „Tocmai am primit un telefon şi mi s-a spus unde sunt gemenele." Tăcerea, însă, se prelungea.

Unde aveau să le lase? se întreba chinuită Margaret. Poate găsiseră o casă părăsită şi urmau să le ducă acolo. Nu puteau opta pentru o staţie de autobuz sau o gară, fiindcă riscau să fie observaţi. „Toată lumea se uită la gemene, când

ies cu ele în oraş. Cele două fetiţe în albastru ale mele. Aşa sunt numite în ziare."

Rochiţele de catifea albastră...

„Dacă nu mai primim nicio veste de la răpitori? Şi-au luat banii. Dacă dispar?"

Aşteptarea nu mai pare lungă, după ce ţi s-a împlinit.

Rochiţele de catifea albastră...

34

Regele era în haznaua cu galbeni şi-şi număra banii, chicoti Clint. Nu-mi vine să cred că ai adus banii acasă cu tipii de la FBI în maşină.

Grămezile de bancnote zăceau pe pardoseala livingului, în majoritate hârtii de câte cincizeci de dolari, iar restul, de douăzeci. Conform instrucţiunilor primite, nu erau noi. La o verificare rapidă constataseră că nu aveau nici serii succesive.

– Ei bine, crede, se răsti Lucas. Pune-ţi jumătatea ta de bani într-una din pungi. Eu pe-a mea mi-o iau în cealaltă.

Deşi stătea cu banii în faţa lui, Lucas încă mai presimţea că ceva avea să iasă prost. Zăpăcitul ăla de Clint fusese prea bătut în cap ca să verifice portbagajul maşinii furate pentru a se asigura că-l putea deschide. Dacă nu se nimerea el acolo cu limuzina, l-ar fi prins cu mâţa-n sac. Iar acum, aşteptau un apel de la Pied Piper, ca să le spună unde să lase copiii.

Oriunde ar fi fost, probabil că Angie ar fi vrut să se oprească şi să le cumpere o înghеţată. Se consolă întru câtva cu gândul că nu puteau găsi nicio tonetă deschisă în toiul

nopții. Lucas avea senzația că măruntaiele i se strâng. *De ce nu suna Pied Piper?*

La trei și cinci dimineața, țârâitul strident al telefonului din casă îi făcu pe toți trei să tresară. Angie se ridică în grabă de pe jos și alergă să răspundă, mormăind:

– Sper să nu fie stricatul ăla de Gus.

Era Pied Piper.

– Dă-mi-l pe Bert, ordonă el.

– El e, șopti nervoasă Angie.

Lucas se ridică, traversând fără grabă camera, pentru a-i lua din mână receptorul.

– Mă întrebam când ai să-ți amintești și de noi, mârâi el.

– Nu vorbești ca un om care are sub ochi un milion de dolari. Ascultă-mă cu atenție. Veți merge cu mașina de împrumut până în parkingul restaurantului „La Cantina", care se află în partea de nord, pe Saw Mill River Parkway, în Elmsford. Restaurantul este lângă intrarea la Great Hunger Memorial, în V. E. Macy Park. De ani de zile e închis.

– Știu unde e.

– Atunci înseamnă că mai știi și că parcarea e în spatele clădirii, și nu se vede din stradă. Harry și Mona te vor urma cu furgoneta lui Harry, aducând și gemenele. Trebuie să le mute în mașina împrumutată și să le încuie acolo. Toți trei vă veți întoarce acasă cu furgoneta. La cinci dimineața am să dau telefon, ca să-mi confirmați că ați aplicat instrucțiunile. Atunci voi face ultimul pas. După aia, niciunul dintre voi nu va mai auzi de mine vreodată.

Porniră la trei și un sfert. De la volanul mașinii furate, Lucas se uita cum Angie și Clint le aduceau în brațe pe

gemenele adormite. Dacă avea o pană de cauciuc cu rabla aia... dacă-i oprea un control rutier... dacă vreun beţiv intra cu maşina în ei... exista o gamă infinită de posibilităţi a unui dezastru, îşi spuse el, în timp ce pornea motorul, după care observă alarmat că rezervorul de benzină nu era plin nici pe sfert.

Ajunge, încercă el să se autoliniştească.

Continua să plouă, dar nu la fel de tare ca înainte. Lucas interpretă acest lucru ca pe un semn bun. În timp ce trecea prin Danbury, spre apus, făcu un efort să se gândească la restaurantul „La Cantina". Cu ani în urmă, se oprise acolo să ia masa de seară, după ce-i reuşise o spargere spectaculoasă în Larchmont. Familia fusese afară, lângă piscină, iar el se strecurase în casă printr-o uşă laterală descuiată şi se dusese drept în dormitorul principal. Ăsta, da, noroc! Nevasta barosanului director de hotel lăsase uşa seifului deschisă – nu doar descuiată, ci *deschisă* de-a binelea! „După ce-am plasat bijuteriile, am petrecut trei săptămâni în Vegas", îşi aminti Lucas. „Am pierdut aproape toţi banii, dar m-am distrat de minune."

Cu *această* jumătate de milion urma să fie mai atent. N-avea să-i mai joace. „Nici norocul meu nu poate ţine o veşnicie", îşi spuse el. „Şi nu vreau să-mi trăiesc restul zilelor într-o celulă." Asta era o altă grijă. O credea pe Angie în stare să atragă atenţia asupra ei, apucându-se să cheltuiască necontrolat.

Coti pe Saw Mill River Parkway. Încă zece minute, şi urmau să ajungă. Nu erau prea multe vehicule în trafic. Îi îngheţă sângele-n vene, când văzu maşina unui ofiţer din poliţia de stat. Aruncă o privire la vitezometru – mergea cu şaizeci de mile pe oră, într-o zonă de cincizeci şi cinci. Nu

era grav. Se afla pe banda din dreapta, nu pendula între ele. Clint rămăsese destul de departe în urmă ca să nu se gândească nimeni că se ţinea după el.

La următoarea ieşire, poliţistul părăsi şoseaua. Până acum, toate bune, îşi spuse Lucas, umezindu-şi buzele cu vârful limbii. Nici cinci minute, calculă el. Patru minute... trei... două...

Construcţia veche a fostului restaurant „La Cantina" se profila în dreapta. Pe nicio parte a Saw Mill nu se vedea vreo maşină. Apăsând scurt butonul de pe panoul de bord, Lucas stinse farurile, coti la dreapta pe drumul care trecea pe lângă restaurant şi merse până în parcarea din spatele lui. Acolo, răsuci cheia în contact şi rămase în aşteptare, până când sunetul unei maşini care se apropia îl înştiinţă că începea ultima fază a planului.

35

Durează mult să numere manual un milion de dolari, spuse Walter Carlson, sperând ca vorbele lui să sune cât mai încurajator.

– Banii au fost predaţi la zece şi ceva, replică Steve. Au trecut cinci ore de-atunci.

Aruncă o privire în jos, dar Margaret nu deschise ochii.

Zăcea ghemuită pe canapea, cu capul în poala lui. Din când în când, respiraţia ei regulată îl anunţa că aţipise, dar aproape imediat după aceea tresărea, cu un uşor ţipăt, deschizând ochii din nou.

Doctorița Harris stătea dreaptă în fotoliu, cu mâinile încleștate în poală. Pe chipul ei nu se citea oboseala. Lui Carlson îi trecuse prin minte că probabil la fel arăta și când stătea de veghe lângă vreun pacient foarte grav bolnav. O prezență calmă și liniștitoare, își spuse el. Tocmai genul de care avea nevoie.

Deși încerca să-i încurajeze pe ceilalți, știa că fiecare minut ce trecea confirma bănuiala că n-aveau să mai primească nicio veste de la răpitori. „Pied Piper mi-a spus că vom primi un telefon la un moment dat, după miezul nopții, anunțându-ne de unde să luăm gemenele. Steve are dreptate. Au primit banii de cinci ore. Ce știm noi? S-ar putea ca fetele să fie deja moarte. Franklin Bailey le-a auzit vocile marți. Asta înseamnă că știm că acum o zi și jumătate gemenele trăiau, pentru că au spus că-și văzuseră părinții la televizor. Adică, dacă dăm crezare poveștii lui Bailey."

Pe măsură ce trecea timpul, în mintea lui Carlson începuse să prindă contur o presimțire, acel gen de intuiție viscerală care-l ajutase atât de mult pe parcursul celor douăzeci de ani de când lucra în Birou. Instinctul îl îndemna să-l verifice pe Lucas Wohl, omniprezentul șofer care întâmplător își parcase mașina într-un loc atât de convenabil pentru a-i observa pe răpitori cum veneau cu banii, după care descrisese mașina cu care circulau.

Carlson era de acord că s-ar fi putut ca totul să se întâmple așa cum susținuse Bailey, și în timp ce circula prin zonă în mașina de la Excel să fi primit instrucțiuni de la Pied Piper cu privire la locul unde trebuia să-l aștepte șoferul, transmițându-i apoi aceste instrucțiuni lui Lucas. Dar acum nu-i dădea pace gândul că poate Bailey își bătuse joc de ei.

Angus Sommers, agentul FBI însărcinat cu grupul din New York, călătorise în maşină cu Bailey şi era convins că acesta şi şoferul nu aveau nimic de ascuns. Totuşi, hotărî Carlson, avea să-i dea un telefon lui Connor Ryan, agentul special care supraveghea localitatea New Haven şi superiorul lui direct. Acum Ryan era la sediu, cu oamenii lui, gata să se repeadă dacă venea vestea că gemenele fuseseră lăsate în nordul statului Connecticut. Putea începe să-l verifice imediat pe Lucas.

Margaret se ridică încet. Îşi împinse părul pe spate, cu un gest atât de obosit încât Carlson avu impresia că efortul necesar pentru a-şi ridica braţul era aproape peste puterile ei.

– Când aţi vorbit cu Pied Piper, n-a spus că va suna pe la miezul nopţii? întrebă ea.

Nu putea să-i ascundă adevărul.

– Da, aşa a spus.

36

Clint ştia că se apropiau de restaurantul „La Cantina" şi era îngrijorat. Cu ochii îngustaţi, scruta neliniştit partea dreaptă a şoselei. Văzuse maşina de patrulare a poliţiei statului şi rămăsese în urmă, pentru a se asigura că poliţistului nu-i va trece prin minte că-l urmărea pe Lucas. Iar acum, Lucas nu se mai vedea nicăieri.

Angie stătea lângă el, legănând în braţe fetiţa bolnavă.

De când se urcaseră în furgonetă, îi cânta mereu acelaşi cântec, „Două fete în albastru", la nesfârşit.

– „Dar... s-au... îndepărtat...", gânguri ea acum, intonând ultimul vers.

Aia din faţă era maşina lui Lucas? se întrebă Clint. Nu, nu era.

– „Două fete în albastru, măi băiete...", începu iar Angie.

– Angie, aş vrea să termini cu cântatul ăsta nesuferit, se răsti Clint.

– Lui Kathy îi place să-i cânt, replică Angie, cu o voce tăioasă.

Clint o privi nervos. În seara aceea era ceva ciudat la Angie. Iar o apucase nebunia. Când intraseră în dormitor să ia fetele, văzuse că una dintre ele dormea cu un ciorap legat în jurul gurii. Voise să i-l scoată, dar Angie îl apucase de încheietura mâinii. „N-am nevoie să-mi urle-n maşină." Apoi insistase s-o pună pe jos, în faţa banchetei din spate, şi s-o acopere cu un ziar despăturit.

Protestul lui, că s-ar putea sufoca, o înfuriase pe Angie şi mai rău.

„N-o să se sufoce, şi dacă întâmplător dăm peste vreun baraj rutier, ce, vrei ca sticleţii să vadă două gemene identice?"

Cealaltă fată, din braţele lui Angie, scâncea neliniştită. Bine că în curând avea să se întoarcă la părinţii ei. Nu era nevoie să fii medic ca să-ţi dai seama că starea ei se agravase.

Clădirea aia trebuia să fie restaurantul, conchise Clint, în timp ce privea înainte. Înscrise maşina pe banda potrivită. Simţea cum i se prelinge transpiraţia pe tot trupul. Mereu i se întâmpla la fel, când ajungea în punctul de criză al câte unei acţiuni. Trecu pe lângă restaurant şi coti pe aleea de alături, apoi coti încă o dată, intrând în parcarea din spate.

Văzu că Lucas oprise în apropierea clădirii, aşa că trase maşina chiar în spatele lui.

– „Erau surori...", cânta Angie, o cu voce ceva mai puternică.

În braţele ei, Kathy se agită şi începu să plângă. De pe podeaua din faţa canapelei din spate, scâncetul înăbuşit al lui Kelly se adăugă protestului obosit al surorii ei că fusese trezită din somn.

– Tăceţi! le ceru Clint. Dacă Lucas deschide portiera şi aude gălăgia asta, nu se ştie ce-o să vă facă.

Brusc, Angie se opri din cântat.

– Nu mi-e frică de el. Poftim, ia ţine-o puţin.

Cu o mişcare rapidă, i-o puse pe Kathy în braţe, deschise portiera, alergă spre maşina furată şi bătu în geamul de lângă volan.

Sub privirea lui Clint, Lucas deschise geamul, iar Angie se aplecă în maşină. O clipă mai târziu, prin parcarea pustie răsună o bubuitură puternică ce nu putea fi cauzată decât de un foc de armă.

Angie alergă înapoi la furgonetă, deschise portiera din spate şi o înhăţă pe Kelly.

Încă prea şocat ca să se mişte sau să spună ceva, Clint o văzu cum o depunea pe Kelly în maşina furată, pe canapeaua din spate, şi se aşeza pe fotoliul din faţă, dreapta. Când reveni, ţinea în mână ambele telefoane celulare ale lui Lucas şi un inel de chei.

– Când va suna Pied Piper, trebuie să-i putem răspunde, îi spuse ea, cu o voce caldă şi entuziastă.

– L-ai omorât pe Lucas! murmură Clint, cu braţele încă în jurul lui Kathy, al cărei plâns se dizolvase din nou într-un acces de tuse.

Angie i-o luă pe Kathy din braţe.

– A lăsat un bilet. E scris la aceeaşi maşină ca nota de răscumpărare. Zice că n-a vrut s-o omoare pe Kathy. Plângea aşa de tare, încât i-a acoperit gura cu mâna şi când şi-a dat seama că murise a pus-o într-o cutie, a zburat până deasupra oceanului şi a aruncat-o acolo. Nu-i aşa că a fost o idee bună? Trebuia să fac să pară că s-a sinucis. Acum, avem tot milionul de dolari, iar *eu* o am şi pe fetiţa mea. Haide, să plecăm de aici.

Cuprins de panică dintr-odată, Clint porni motorul şi apăsă pedala de acceleraţie.

– Mai încet, fraiere, se răsti Angie, al cărei entuziasm dispăruse brusc. Du-ţi doar familia acasă, uşor şi frumos.

Când maşina ieşi pe şosea, Angie începu iar să cânte, de astă dată sotto voce: „Erau surori... dar s-au îndepărtat..."

37

Luminile arseseră toată noaptea în birourile directorilor din clădirea C.F.G.&Y. de pe Park Avenue. Unii dintre membrii consiliului de administraţie stătuseră treji, în aşteptarea revenirii triumfale a gemenelor Frawley în braţele părinţilor.

Toţi ştiau că Pied Piper promisese să ia legătura cu cineva în jurul miezului nopţii, după ce se plătea ultima tranşă de bani. Pe măsură ce treceau orele de după miezul nopţii, anticiparea unei mediatizări generoase şi a unui imens succes

de imagine pentru firmă era tot mai mult înlocuită de îndoieli şi îngrijorare.

Robinson Geisler ştia că unele ziare avuseseră ideea că plata răscumpărării însemna o capitulare în faţa răpitorilor. În felul acesta toată lumea devenea vulnerabilă în faţa unor infractori inspiraţi din acest caz.

„Răscumpărarea", filmul cu Glenn Ford în care tatăl stă într-un studio de televiziune, la o masă plină cu teancuri de bancnote, şi-i previne pe răpitori că nu va plăti suma cerută, ci în schimb se va folosi de acei bani pentru a le lua urma, era transmis pe mai multe canale de televiziune. În finalul fericit al filmului, copilul era eliberat. Oare şi *această* poveste urma să aibă un final la fel de fericit?

La ora cinci dimineaţa, Geisler intră în baia lui privată, făcu un duş şi se bărbieri, apoi îşi schimbă hainele. Îşi amintea că regretatul Bennett Cerf, pe care-i plăcuse să-l privească la televizor, arăta întotdeauna ca scos din cutie. Cerf purta adesea papion. „Oare ar fi o exagerare să-mi pun şi eu un papion când mă vor filma cu gemenele?" se întrebă el.

Renunţă la această idee. Dar o cravată roşie sugera întotdeauna optimism, victorie chiar. Îşi alese una din debara.

Apoi reveni la birou şi repetă cu glas tare discursul triumfal pe care urma să-l ţină în faţa reporterilor:

– Pentru unii, plata răscumpărării poate părea o cooperare cu criminalii. Vorbiţi cu orice agent FBI şi vă va spune că principala lor preocupare este întotdeauna aceea de a salva victimele. Abia ulterior îi pot urmări pe răpitori. Ideea e că aceşti infractori, chiar dacă îşi vor primi răscumpărarea, nu vor mai apuca să-şi cheltuiască banii.

„Să vedem cum o să reacţioneze Gregg Stanford", îşi spuse el, cu un zâmbet subţire.

38

Primul lucru pe care-l avem de făcut e să scăpăm de maşina asta, spuse Angie pe un ton hotărât, în timp ce intrau în Danbury. Mai întâi, scoatem partea lui de bani din portbagajul maşinii lui, apoi o duci înapoi şi i-o parchezi în faţa casei. O să vin şi eu în urma ta.

– N-o să ne meargă, Angie. Nu poţi ascunde fata la nesfârşit.

– Ba pot.

– Cineva ar putea să facă legătura între Lucas şi noi. Odată ce-i vor lua amprentele, vor descoperi că adevăratul Lucas Wohl a murit acum douăzeci de ani, iar adevăratul lui nume e Jimmy Nelson şi a făcut puşcărie. Iar eu am fost colegul lui de celulă.

– Păi, nici numele său adevărat nu-i Clint Downes – şi cine mai ştie asta? Nu te vedeai cu Lucas decât atunci când vă întâlneaţi pentru câte o treabă. N-a venit la noi acasă decât în ultimele săptămâni, seara.

– A venit şi ieri după-amiază, când a luat toate chestiile alea.

– Chiar dacă i-a văzut cineva maşina cotind pe drumul ce duce spre club, crezi cumva că şi-a spus: „Ia uite-l pe Lucas, trece cu vechiul lui Ford maro care arată ca toate Fordurile vechi şi maro din ţara asta"? Dacă venea cu limuzina, s-ar putea ca situaţia să se fi schimbat. Ştim că nu te-a sunat niciodată de pe telefonul special, iar acum îl avem la noi.

– Eu *tot* mai cred...

– Eu tot mai cred că avem un milion de dolari, şi mai

am şi fetiţa pe care mi-o doream, iar ticălosul ăla care ne-a tratat mereu ca pe ultimii oameni a tras pentru totdeauna pe dreapta, cu capul pe volan, aşa că taci din gură.

La cinci şi cinci, telefonul special pe care Pied Piper i-l dăduse lui Lucas începu să sune. Tocmai sosiseră pe aleea casei de serviciu. Clint se uită la telefon.

– Ce-ai să-i spui?

– Nu răspundem, zâmbi afectat Angie. Lasă-l să creadă că încă mai suntem pe şosea şi poate stăm de vorbă cu un poliţist.

Îi aruncă un set de chei.

– Astea-s ale lui. Hai să ne descotorosim de maşină.

La cinci şi douăzeci, Clint parcă maşina lui Lucas în faţa magazinului de scule şi unelte. La etaj, printre jaluzelele de la fereastră se vedea o lumină slabă. Lucas îşi lăsase lampa aprinsă.

Clint se dădu jos din maşină şi urcă în furgonetă. Cu chipul său angelic lac de năduşeală, se aşeză la volan. Telefonul celular pe care Pied Piper i-l dăduse lui Lucas suna din nou.

– Cred că a intrat în panică, chicoti Angie. OK, hai să mergem acasă. Fetiţa mea se trezeşte iar din somn.

– Mami, mami...

Kathy se mişca agitată, întinzând o mână.

– Încearcă să-şi atingă sora geamănă, spuse Angie. Nu-i dulce?

Vru să-şi împletească degetele cu acelea ale lui Kathy, dar fetiţa îşi retrase mâna.

– Kelly, o vreau pe Kelly, spuse ea cu o voce răguşită, dar clară. N-o vreau pe Mona. O vreau pe Kelly.

În timp ce răsucea cheia în contact, Clint aruncă o privire nervoasă spre Angie. Ştia că nu-i plăcea să fie respinsă – ba mai mult, nici nu putea să suporte ideea. Mai ştia şi că, până la sfârşitul săptămânii, avea să se sature de copil. Şi atunci? se întrebă el. O luase razna rău de tot. Nu era prima dată când dădea dovadă de răutate. „Trebuie să scap de-aici", îşi spuse el, „să plec din oraşul ăsta şi din Connecticut."

Pe stradă era linişte. Încercând să-şi ascundă panica, lăsă farurile stinse până ajunseră pe Route 7. Abia după ce intrară pe poarta de serviciu a clubului country, Clint putu să-şi tragă adânc răsuflarea.

– După ce mă laşi la uşă, duci furgoneta în garaj, îi spuse Angie. În caz că beţivului ăluia, Gus, i se năzare să treacă pe-aici dimineaţă, îşi va închipui că nu eşti acasă.

– Oricum nu trece niciodată pe-aici, spuse Clint, ştiind că n-avea niciun rost să protesteze.

– Aseară a dat telefon, nu? E nerăbdător să se întâlnească iar cu vechiul lui amic de beţie.

Angie nu adăugă că, deşi era beat când sunase, poate că Gus le auzise pe ambele fete plângând.

Kathy striga din nou:

– Kelly... Kelly...

Clint opri maşina în dreptul uşii din faţă a casei şi se grăbi s-o deschidă. Cu Kathy în braţe, Angie intră, se duse direct în dormitor şi o puse pe fetiţă în leagăn.

– O să-ţi treacă, păpuşico, spuse ea, în timp ce se întorcea spre uşă, îndreptându-se spre living.

Clint rămăsese lângă uşă.

– Ţi-am spus să duci de-aici furgoneta! îi ordonă ea.

Înainte ca bărbatul să se conformeze, telefonul special începu să sune. De astă dată, Angie răspunse.

– Bună dimineața, domnule Pied Piper, salută ea.

Apoi ascultă câteva clipe.

– Știm că Lucas n-a răspuns la telefonul mobil. A avut loc un accident pe șosea, și era plin de polițiști. Iar legea interzice, după cum știți, să se vorbească la mobil în timpul conducerii... Totul a mers perfect, Lucas a presimțit că agenții federali ar putea dori să vorbească iar cu el, și nu voia să aibă asupra lui aparatul ăsta... Mda, da... Totul a mers ca pe roate. Spuneți cuiva de unde să le ia pe cele două fetițe în albastru. Sper să nu mai vorbim niciodată cu dumneavoastră. Vă doresc noroc.

39

La șase fără un sfert, în dimineața zilei de joi, centrala Bisericii Catolice St. Mary's din Ridgefield primi un apel.

– Sunt într-o situație disperată, spuse un glas răgușit. Trebuie să vorbesc cu un preot.

Rita Schless, centralista care răspunsese, era sigură că omul de la celălalt capăt al firului încerca să-și schimbe vocea. „Să nu-nceapă iar cu prostii din-*alea*", își spuse ea. Anul trecut, un deștept de elev de la liceu sunase cerând insistent să vină la telefon un preot, sub motiv că la el acasă survenise o situație de urgență.

Rita îl trezise, la ora patru dimineața, pe monseniorul Romney, în vârstă de șaptezeci și cinci de ani, iar când acesta

ajunsese la telefon, puştiul, acompaniat de râsetele celorlalţi, spusese: „Părinte, murim: ni s-a terminat berea".

Nici acest apel nu-i inspira prea multă încredere, conchise Rita.

– Sunteţi rănit sau bolnav? întrebă ea cu o voce severă.

– Chemaţi imediat un preot. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

– Aşteptaţi, domnule.

„Nu-mi vine să-l cred", îşi spuse ea, „dar nu pot risca." Fără tragere de inimă, sună la monseniorul Romney, care-i spusese să-l anunţe pe el despre toate apelurile din timpul nopţii.

„Am insomnii, Rita", îi explicase. „Încearcă la mine mai întâi."

– Nu cred că spune adevărul, îi explică Rita. Pot să jur că încearcă să-şi schimbe vocea.

– Vom afla destul de curând, răspunse reverendul monsenior Joseph Romney, în timp ce se ridica în capul oaselor şi-şi cobora picioarele din pat.

Cu un gest automat, îşi frecă genunchiul drept, care-l durea întotdeauna când îşi schimba poziţia. În timp ce întindea mâna după ochelari, auzi declicul apelului transferat.

– Monsenior Romney, se prezentă el. Cu ce vă pot ajuta?

– Monseniore, aţi auzi despre cele două surori gemene care au fost răpite?

– Da, sigur că am auzit. Soţii Frawley sunt membri ai parohiei noastre. În fiecare zi am oficiat câte o slujbă ca să se întoarcă acasă cu bine.

„Rita are dreptate", îşi spuse el. „Oricine-ar fi, încearcă să-şi modifice vocea."

– Kathy şi Kelly sunt bine. Pot fi găsite într-o maşină încuiată, în spatele vechiului restaurant „La Cantina" de pe latura nordică a Saw Mill River Parkway, lângă Elmsford.

Joseph Romney simţi că inima începe să-i bată mai tare.

– Asta-i o glumă? întrebă el.

– Nu e o glumă, monseniore Romney. E sunt Pied Piper. Răscumpărarea a fost plătită, şi v-am ales pe dumneavoastră ca să le transmiteţi soţilor Frawley această veste fericită. Pe partea de nord a Saw Mill, în spatele fostului restaurant „La Cantina", lângă Elmsford. Aţi reţinut totul?

– Da, da...

– Atunci, vă sugerez să anunţaţi cât mai repede autorităţile. E o noapte răcoroasă. Fetele se află acolo de câteva ore, iar Kathy este foarte răcită.

40

În zorii zilei, nemaisuportând să vadă nefericirea întipărită pe feţele lui Margaret şi Steve Frawley, Walter Carlson se aşează la masa din sufragerie, lângă telefon. Când acesta sună, la şase şi cinci, se pregăti pentru vestea proastă, în timp ce smulgea receptorul din furcă.

Era un apel de la secţia de poliţie.

– Walt, monseniorul Romney de la St. Mary's a primit un telefon de la cineva care susţine că ar fi Pied Piper. I-a spus monseniorului că gemenele sunt într-o maşină încuiată, în spatele unui restaurant vechi de pe Saw Mill River

Parkway. Am anunţat poliţia statului. Vor ajunge acolo în mai puţin de cinci minute.

Carlson îi auzi pe soţii Frawley şi pe doctoriţa Harris repezindu-se în sufragere. Era clar că auziseră telefonul sunând. Se întoarse, privindu-i. Speranţa întipărită pe feţele lor era aproape la fel de tulburătoare ca nefericirea dinainte.

– Aşteaptă puţin, Marty, îi spuse el căpitanului Martinson; trebuia să le spună adevărul părinţilor şi doctoriţei Harris. Vom afla în câteva minute dacă telefonul pe care l-a primit monseniorul Romney la prezbiteriu e o farsă sau nu, le spuse el încet.

– Era de la Pied Piper?! exclamă Margaret.

– A spus unde sunt? vru să ştie şi Steve.

Carlson nu le răspunse.

– Marty, reluă el, vorbind în receptor, ofiţerii îţi vor raporta ţie?

– Da. Te sun imediat ce primesc o veste de la ei.

– În prealabil, băieţii noştri trebuie să facă expertiza criminalistică a maşinii.

– Poliţiştii ştiu, răspunse Martinson. Vor suna la biroul vostru din Westchester.

Carlson închise telefonul.

– Spune-ne ce se întâmplă, insistă Steve. Avem dreptul să ştim.

– În câteva minute vom stabili dacă apelul primit de monseniorul Romney n-a fost o farsă. S-ar părea că gemenele au fost lăsate, nevătămate, într-o maşină încuiată, chiar lângă Saw Mill River Parkway, în apropiere de Elmsford, le spuse Carlson. Poliţia statului se îndreaptă acum într-acolo.

– Pied Piper s-a ţinut de cuvânt! strigă Margaret. Fetiţele mele se întorc acasă!

Îşi petrecu braţele pe după gâtul soţului ei.

– Steve, se întorc acasă!

– Margaret, s-ar putea să fie o farsă, o preveni doctoriţa Harris, în timp ce începea şi ea să-şi piardă calmul aparent, încleştându-şi şi descleştându-şi degetele.

– Dumnezeu nu ne-ar face una ca asta! declară Margaret cu convingere, în timp ce Steve, incapabil să mai scoată o vorbă, îşi îngropa faţa în părul ei.

Când trecură cincisprezece minute fără să mai primească niciun telefon, Carlson nu se mai îndoi că se întâmplase ceva îngrozitor. „Dacă ar fi sunat vreun smintit, până acum ne spuneau", îşi zise el. Apoi, când se auzi soneria de la uşă, ştiu că trebuia să fi sosit vestea cea proastă. Chiar dacă gemenele erau în siguranţă, drumul cu maşina de la Elmsford ar fi durat cel puţin patruzeci de minute.

Probabil că la acelaşi lucru se gândeau şi Steve, Margaret şi doctoriţa Harris, în timp ce-l urmau în antreu. Carlson deschise uşa. Pe verandă stăteau monseniorul Romney şi Martinson.

Preotul se îndreptă spre Margaret şi Steve, cărora, cu glasul tremurându-i de compasiune, le spuse:

– Dumnezeu v-a trimis înapoi una dintre fetiţe. Kelly e nevătămată. Pe Kathy a luat-o la El.

41

Vestea că una dintre gemene murise declanşă o avalanşă de condoleanţe la scară naţională. Puţinele fotografii ale lui Kelly pe care reuşise să le obţină presa, în timp ce

părinții ei distruși o duceau la spitalul din Elmsford, unde fusese internată pentru a fi examinată, erau destul de clare pentru a arăta diferența față de felul cum arătase în poza de ziua ei, în urmă cu doar o săptămână. Acum avea ochii mari și speriați, și părea să aibă o vânătaie pe față. În toate imaginile, își ținea un braț pe după gâtul mamei sale, iar pe celălalt întins, cu degetele mișcându-se, ca și cum ar fi încercat să ia pe cineva de mână.

Polițistul care ajunsese primul în spatele restaurantului „La Cantina" descria scena:

– Mașina era încuiată. Am văzut omul căzut peste volan. Nu avea cu el decât o fetiță. Zăcea ghemuită pe jos, în fața banchetei din spate. În mașină era frig. Fetița avea pe ea doar pijamaua, și dârdâia. Pe urmă, am văzut că avea și un căluș. Era legat atât de strâns, că m-am și mirat cum de nu se sufocase. Când i l-am dezlegat, a început să scheaune ca un cățeluș rănit. Mi-am scos vestonul și i l-am pus pe umeri, apoi am dus-o la mașina de poliție, ca să se încălzească. Imediat după aceea au sosit colegii mei și FBI-ul, și au găsit mesajul sinucigașului pe scaunul din față.

Soții Frawley refuzaseră să dea interviuri. Declarația lor fu citită presei de către monseniorul Romney:

– Margaret și Steve doresc să-și exprime gratitudinea pentru toate mesajele de compasiune pe care le-au primit. În acest moment, au nevoie de liniște, ca s-o consoleze pe Kelly căreia îi lipsește sora ei geamănă, și pentru a face față propriei lor dureri de a o fi pierdut pe Kathy.

Walter Carlson intră în emisie cu un alt mesaj:

– Omul cunoscut ca Lucas Wohl e mort, dar asociatul sau asociații lui mai trăiesc. Îi vom căuta, și-i vom găsi. Vor fi aduși în fața justiției.

La C.F.G.&Y., Robinson Geisler nu avu şansa să ţină discursul triumfal pe care sperase să-l rostească. În schimb, cu o voce întretăiată, îşi exprimă regretul pentru pierderea uneia dintre gemene, dar spuse că, după părerea lui, cooperarea firmei în a plăti răscumpărarea înlesnise întoarcerea în siguranţă a celeilalte.

Într-un interviu separat, Gregg Stanford, membru al consiliului de administraţie, se desolidarizează de preşedintele şi directorul său executiv general.

– S-ar putea să fi auzit că votul pentru plata răscumpărării a fost unanim, spuse el. Totuşi, această decizie a fost combătută cu vehemenţă de o facţiune minoritară condusă de mine. Există o zicătoare vulgară, dar şi adevărată: „Dacă te culci cu câinii, te mănâncă puricii". Cred cu tărie că, dacă din capul locului s-ar fi respins cererea de răscumpărare, răpitorii s-ar fi confruntat cu o mare dilemă. Dacă le-ar fi făcut vreun rău copiilor, şi-ar fi agravat simţitor situaţia. În Connecticut, legea încă mai prevede condamnarea la moarte în asemenea cazuri. Pe de altă parte, dacă le eliberau pe Kathy şi Kelly, chiar dacă până la urmă ar fi fost prinşi, ar fi putut beneficia de circumstanţe atenuante. La C.F.G.&Y. s-a luat o decizie pe care o consider greşită din toate punctele de vedere, atât morale, cât şi logice. Iar acum, ca membru al consiliului de administraţie, doresc să asigur pe toată lumea care ar putea crede că firma noastră va mai trata vreodată cu infractorii – ascultaţi-mă cu mare atenţie: *Aşa ceva n-o să se mai întâmple.*

42

Domnule Pied Piper, Lucas e mort. Poate că s-a sinucis, poate că nu. Ce importanţă are pentru dumneavoastră? De fapt, ar trebui să fiţi chiar recunoscător. Ştia cine sunteţi, şi, reţineţi, vă înregistra apelurile telefonice. Avea casetele în torpedoul Fordului. Probabil voia să vă forţeze mâna ca să-i daţi mai mulţi bani.

– Cealaltă fată a murit?

– N-a murit. Doarme doar, răspunse Angie. De fapt, chiar acum e la mine-n braţe. Să nu mai sunaţi. O s-o treziţi.

Puse telefonul jos şi o sărută pe Kathy pe obraz.

– N-ai crede că s-ar mulţumi cu şapte milioane de dolari? îl întrebă ea pe Clint.

Era ora unsprezece. Clint se uita la televizor. Toate posturile difuzau reportaje despre deznodământul răpirii gemenelor Frawley. Una dintre fetiţe, Kelly, fusese găsită în viaţă, cu un căluş strâns legat la gură. Se credea că cealaltă, Kathy, probabil nu putuse respira, dacă avusese gura legată în acelaşi fel. Se confirmase că Lucas Wohl decolase cu avionul său de pe Aeroportul Danbury în după-amiaza de miercuri, ducând în braţe o cutie grea, şi revenise la scurt timp după aceea, fără cutie. „Se presupune că în cutie era trupul micuţei Kathy Frawley", spunea prezentatorul. „Conform scrisorii dinaintea sinuciderii, Lucas Wohl a aruncat-o pe Kathy în mare."

– Ce-o să facem cu ea? întrebă Clint.

Epuizarea nopţii nedormite şi şocul de a o fi văzut pe

Angie împuşcându-l pe Lucas îşi spuneau cuvântul. Trupul său masiv stătea prăvălit în fotoliu. Ochii, întotdeauna înfundaţi în chipul rotund, arătau acum ca două fante cu margini roşii.

– O s-o ducem în Florida, ne cumpărăm un iaht şi mergem cu el până-n Caraibe, asta o să facem. Dar deocamdată, am să mă duc la farmacie. Am greşit când am pus vaporizatorul în cutia aia pe care i-am dat-o lui Lucas. Acum o să trebuiască să cumpăr altul. Iar îi e greu să respire.

– Angie, e bolnavă. Are nevoie de medicamente, şi trebuie s-o vadă un medic. Dacă ne moare aici, şi suntem prinşi...

– N-o să moară, şi nu te mai gândi c-o să facă cineva legătura între noi şi Lucas, îl întrerupse Angie. Am acţionat cum trebuia. Şi acum, cât am să fiu eu plecată, vreau s-o duci pe Kathy în baie şi să dai drumul la duş până se umple toată baia de aburi. Mă întorc imediat. Sper că ai păstrat nişte bani la îndemână, cum ţi-am spus.

Clint coborâse scara în debaraua din dormitor pe unde se ajungea în pod şi cărase acolo pungile cu bani. Luase din ele cinci sute de dolari, în bancnote de câte douăzeci folosite, ca să-i aibă pregătiţi.

– Angie, dacă-ncepi să plăteşti dintr-un teanc de hârtii de douăzeci sau cincizeci de dolari, cineva o să intre la bănuieli...

– Toate aparatele ATM din ţara asta îţi dau numai hârtii de douăzeci de dolari, scuipă Angie cuvintele. Anormal ar fi să am altceva la mine.

I-o puse pe Kathy în braţe.

– Fă cum îţi spun eu. Dă drumul la duşul ăla şi ţine-o învelită într-o pătură. Dacă sună telefonul, nu răspunde! I-am zis amicului tău de băutură, Gus, c-ai să te-ntâlneşti cu el la bar în seara asta. Poţi să-l suni mai târziu, da' nu vreau

să-i stârnim curiozitatea în legătură cu copilul de care am grijă.

Ochii lui Angie scăpărau de furie, iar Clint ştia că în asemenea momente degeaba ar fi încercat să discute raţional cu ea. „Faţa fetiţei ăsteia a apărut pe prima pagină a tuturor ziarelor din ţară", îşi spuse el. „Nu seamănă cu mine sau cu Angie nici cât semăn eu cu Elvis Presley. În clipa când o să ieşim cu ea într-un loc public, cineva o să-şi dea seama cum stau lucrurile. De-acum, poliţia trebuie să fi descoperit că Lucas era de fapt Jimmy Nelson şi a fost închis în Attica. Vor începe să pună întrebări despre cei cu care s-a putut împrieteni acolo. Şi au să dea peste numele Ralphie Hudson, iar mai devreme sau mai târziu îi vor lua urma până la uşa asta, şi nimeni n-o să-mi mai spună Clint. A fost o nebunie s-o primesc pe Angie înapoi după ce-a fost internată în spitalul ăla de psihiatrie", îşi mai spuse el, în timp ce o ducea pe Kathy la baie şi dădea drumul la duş. „A fost cât pe ce s-o omoare pe mama care a încercat să ia în braţe copilul pe care-l îngrijea ea. Trebuia să am atâta minte să n-o mai las să aibă de-a face cu copii."

Puse capacul pe toaletă şi se aşeză. Cu degete stângace, descheie primul nasture al tricoului pe care Kathy încă îl mai purta, apoi o întoarse astfel încât să inhaleze aburii care umpleau rapid baia.

Fetiţa începu să bâiguie ceva. Scotea nişte sunete fără niciun sens. Oare asta era limba gemenilor, despre care vorbise Angie? se întrebă el.

– Sunt singurul care te-aude, fetiţo, i se adresă el. Aşa că, dacă ai ceva de zis, spune clar.

43

Doctorița Sylvia Harris știa că Margaret și Steve amânau într-o oarecare măsură momentul conștientizării îngrozitoarei dureri de a o fi pierdut pe Kathy. Deocamdată, atenția lor se concentra asupra lui Kelly. Nu scosese o vorbă de când veniseră s-o ia din spitalul Elmsford. Examenul fizic arătase că nu fusese molestată, dar căluşul legat atât de strâns peste gură îi lăsase vânătăi pe obraji. Petele vinete de pe brațe și picioare sugerau că fusese ciupită cu furie.

Când își văzuse părinții intrând în rezerva de spital, Kelly îi privise cu ochi mari, apoi întorsese capul. „Acum e supărată pe voi", le explicase cu blândețe doctorița Harris. „Mâine, însă, își va reveni."

Ajunseseră acasă la orele unsprezece, intrând grăbiți în timp ce fotografii se buluceau s-o fotografieze pe Kelly. Margaret o dusese pe Kelly la etaj, în dormitorul gemenelor, și-i pusese pijamaua cu Cenușăreasa, încercând să nu se gândească la cealaltă pijama identică, împăturită în sertar. Tulburată de lipsa absolută a oricărei reacții din partea lui Kelly, doctorița Harris îi dăduse un sedativ slab.

– Are nevoie de somn, le șopti ea lui Steve și Margaret.

Steve o culcă, îi puse ursulețul pe piept, iar pe celălalt îl așeză pe perna goală de alături. Ochii lui Kelly se deschiseră brusc. În clipa următoare, își repezi mâna, înhață ursulețul lui Kathy și începu să-i legene pe amândoi, clătinându-se înainte și-napoi, în tăcere. Abia atunci, așezați de o parte și de alta a patului, Steve și Margaret izbucniră și ei în lacrimi – un plâns tăcut, care-i frângea inima Sylviei.

Coborând la parter, doctorița Harris îl găsi pe agentul Carlson, care se pregătea să plece. Când văzu cât de obosit și tras la față arăta, îi spuse:

– Sper că acum o să vă odihniți puțin.

– Da, am să mă duc acasă și-am să dorm opt ore fără pauză. Altfel, nu mai pot fi de niciun folos nimănui. Dar pe urmă am să revin asupra acestui caz, și vă dau cuvântul meu, doamnă doctor, că n-o să-mi găsesc liniștea până când Pied Piper și complicii lui n-o să ajungă după gratii.

– Pot să fac o observație?

– Desigur.

– Pe lângă pericolul potențial al călușului, singurele vătămări fizice suferite de Kelly au fost vânătăile, cauzate probabil de ciupituri. După cum puteți înțelege, în munca mea de medic voluntar văd uneori copii maltratați. Femeile, nu bărbații, sunt cele care obișnuiesc să-i ciupească.

– Sunt de acord cu dumneavoastră. Știm de la un martor ocular că doi oameni au luat pungile de gunoi cu banii de răscumpărare. Ar fi logic ca gemenele să fi rămas în grija unei femei, în timp ce bărbații veneau să ridice banii.

– Lucas Wohl era Pied Piper?

– Mă îndoiesc, dar nu mă bazez decât pe intuiție.

Carlson nu adăugă că, la sosirea raportului de autopsie, aveau să fie spulberate îndoielile cu privire la unghiul din care fusese împușcat Lucas. Majoritatea oamenilor care se împușcă nu țin pistolul la înălțime, cu țeava în jos, ci drept în fața frunții sau îndreptat spre tâmplă, ori își introduc țeava în gură și apasă pe trăgaci.

– Doamnă doctor Harris, cât timp veți mai sta aici?

– Câteva zile, cel puțin. Era vorba să țin o conferință în Rhode Island, săptămâna asta, dar am contramandat-o.

După răpire, după tratamentul brutal la care a fost supusă, iar acum şi după pierderea surorii sale gemene, Kelly este foarte fragilă emoţional. Cred că prin prezenţa mea o voi ajuta, atât pe ea, cât şi pe Steve şi Margaret.

– Dar familiile soţilor Frawley?

– Mama şi mătuşa lui Margaret vor veni săptămâna viitoare, cred. Margaret le-a rugat să mai aştepte. Mama ei plânge atât de tare, încât abia dacă mai poate vorbi. Mama lui Steve nu se poate deplasa, iar tatăl lui n-o poate lăsa singură. Sinceră să fiu, cred că e mai bine să rămână cât mai mult timp posibil singuri cu Kelly. Va suferi îngrozitor după sora ei.

Carlson dădu din cap.

– Ironia sorţii e că, din câte cred eu, Lucas n-a vrut s-o omoare. De pe pijamaua lui Kelly se simţea un miros slab de Vick's. Nu e bolnavă, ceea ce, probabil, înseamnă că persoanele în grija cărora a fost încercaseră să trateze răceala lui Kathy. Dar nu poţi să-i pui căluş unui copil cu nasul înfundat, şi pe urmă să te-aştepţi să mai respire. Desigur, am verificat imediat. Miercuri după-amiază, Lucas Wohl a făcut un scurt zbor cu avionul. Avea la el o cutie grea, pe care a luat-o la bord, şi s-a întors fără ea.

– Aţi mai avut vreodată un caz similar?

Carlson îşi luă servieta.

– O dată. Răpitorul îngropase fata de vie, dar îi rămăsese destul aer ca să-i ajungă până când am reuşit să aflăm de la el unde o lăsase. Problema e că a murit din cauza hiperventilaţiei. Făptaşul putrezeşte în puşcărie de douăzeci de ani şi acolo o să rămână până-l duc la cimitir, dar asta nu ajută cu nimic familia acelei fete.

Clătină din cap, frustrat şi obosit.

– Doamnă doctor, din câte-am înţeles, Kelly e foarte inteligentă pentru o fetiţă de trei ani.

– Într-adevăr.

– La un moment dat, vom dori să vorbim cu ea, sau să-i cerem unui psihiatru infantil s-o chestioneze. Deocamdată, însă, dacă începe să vorbească, vreţi să notaţi orice spune în legătură cu experienţele prin care a trecut?

– Desigur.

Durerea sinceră întipărită pe chipul agentului o îndemnă pe Sylvia Harris să adauge:

– Ştiu că Margaret şi Steve sunt convinşi că dumneavoastră şi ceilalţi agenţi aţi făcut tot posibilul pentru a salva fetiţele.

– Aşa e, dar nu a fost de ajuns.

Se întoarseră amândoi, la auzul unor paşi care coborau grăbiţi scara.

– Kelly a început să vorbească în somn, le spuse Steve. A rostit două nume: „Mona" şi „Harry".

– Tu sau Margaret cunoaşteţi pe cineva cu numele de „Mona" sau „Harry"? întrebă Carlson, uitând pe loc de oboseală.

– Nu, în niciun caz. Crezi că se referea la răpitori?

– Da, sunt convins. Asta-i tot ce-a spus?

Ochii lui Steve se umplură de lacrimi.

– A trecut iar la limba gemenelor. Încearcă să-i vorbească lui Kathy.

44

Planul de a urmări limuzina lui Franklin Bailey de la o distanţă sigură dăduse greş. Deşi o mulţime de agenţi fuseseră răspândiţi prin oraş pentru a urmări vehiculul folosit de răpitori după predarea răscumpărării, aceştia din urmă îi păcăliseră. Angus Sommers, însărcinat cu supravegherea fazei din New York City a operaţiunii, îşi dădea seama acum că în timp ce el şi Franklin Bailey se deplasaseră înapoi în Connecticut cu limuzina, era foarte posibil ca banii să fi fost la nici un metru distanţă de ei, în portbagaj.

„Lucas Wohl era tipul care ne-a spus că doi oameni plecaseră cu un Lexus nou", îşi spuse el nemulţumit. Acum ştiau că doar un singur om plecase, cu o maşină sau pe jos. Al doilea fusese Lucas. Petele recente de apă şi noroi din portbagajul altminteri curat al limuzinei sugerau că înăuntru se aflaseră câteva obiecte ude şi murdare. Obiecte cum ar fi nişte pungi de gunoi pline cu bani, presupuse Angus.

Oare Lucas era Pied Piper? Angus se îndoia de acest lucru. Dacă el era, ar fi ştiut deja despre moartea lui Kathy. Conform mesajului lăsat de Lucas, acesta zburase pe deasupra oceanului şi aruncase cadavrul din avion. Dacă tot ar fi intenţionat să se sinucidă, de ce se mai deranjase să ia banii de răscumpărare? Nu avea niciun sens.

O fi fost posibil ca Pied Piper, indiferent cine era, să nu fi ştiut că fata era moartă, când îi telefonase monseniorului Romney pentru a-i spune unde puteau fi găsite gemenele? Conform preotului, Pied Piper îi spusese că le putea da părinţilor vestea fericită că fetele era nevătămate. Oare o fi

fost doar o glumă macabră plăsmuită de o minte sadică, sau era posibil ca lui Pied Piper să nu i se fi spus despre moartea lui Kathy?

Iar Pied Piper chiar îi dăduse instrucţiuni lui Franklin Bailey, aşa cum susţinea acesta? Despre aceste probleme discuta Sommers cu Tony Realto, în timp ce mergeau cu maşina spre casa lui Bailey, joi pe înserat.

Realto nici nu voia s-audă.

– Bailey face parte dintr-o veche familie din Connecticut. Este unul dintre puţinii oameni implicaţi în povestea asta despre care aş zice că e mai presus de orice bănuială.

– Poate, murmură Sommers, în timp ce suna la uşa casei lui Bailey.

Menajera acestuia, Sophie, o femeie bondoacă de vreo şaizeci de ani, le examină insignele şi-i primi încruntată şi îngrijorată.

– Domnul Bailey vă aştepta? întrebă ea cu o voce ezitantă.

– Nu, răspunse Realto, dar trebuie să discutăm cu el.

– Nu ştiu dacă vă poate primi, domnule. După ce a aflat că Lucas Wohl fusese complice la răpire şi se sinucisese, l-au apucat iar nişte dureri de piept îngrozitoare. L-am rugat să se ducă la doctor, dar a luat un sedativ şi s-a dus să se culce. Nu l-am auzit mişcându-se prin cameră decât acum câteva minute.

– Vom aştepta, spuse ferm Realto. Spuneţi-i domnului Bailey că trebuie neapărat să-i vorbim.

Peste douăzeci de minute, când Bailey coborî în bibliotecă, Angus Sommers fu şocat să vadă cât părea de schimbat. În seara trecută fusese la un pas de epuizarea totală. Acum, avea chipul alb ca hârtia şi ochii sticloşi.

Sophie îl urma cu un ceai. Bailey se aşează şi luă ceaşca de la ea, cu mâinile tremurându-i vizibil. Abia după aceea li se adresă lui Sommers şi Realto:

– Pur şi simplu nu-mi vine să cred că Lucas a fost amestecat în povestea asta îngrozitoare..., începu el.

– Ar fi mai bine să credeţi, domnule Bailey, spuse scurt Realto. Evident, asta impune reexaminarea cazului sub toate aspectele. Ne-aţi declarat că v-aţi implicat în răpirea gemenelor Frawley, oferindu-vă să acţionaţi ca intermediar între părinţi şi răpitori, pentru că eraţi prieten cu Margaret Frawley.

Franklin Bailey se îndreptă de spate, punându-şi deoparte ceaşca de ceai.

– Domnule agent Realto, asta nu înseamnă că mi-aş fi impus prezenţa, sau că aş fi acţionat nepotrivit.

Realto îl privi fără să răspundă.

– După cum i-am spus şi domnului Carlson, am întâlnit-o prima oară pe Margaret la coadă, la oficiul poştal. Am obervat că una dintre gemene, Kelly, s-a repezit spre uşă, în timp ce Margaret vorbea cu funcţionara. Am oprit fetiţa înainte să alerge în faţa maşinilor şi am adus-o înapoi la Margaret, care mi-a fost foarte recunoscătoare. Ea şi Steve participă la slujba de la ora zece la St. Mary's, unde şi eu sunt enoriaş. În duminica următoare, mi-a făcut cunoştinţă cu Steve. De-atunci, am mai stat de vorbă de câteva ori, după slujbă. Ştiam că nu aveau niciun fel de rude în oraş. Am deţinut funcţia de primar timp de douăzeci de an, şi sunt bine cunoscut în comunitate. În mod ciudat, am recitit recent o relatare despre răpirea micului Lindbergh, şi mi-era proaspăt în minte faptul că un profesor de la Universitatea Fordham şi-a oferit serviciile ca intermediar în acel caz, şi el

a fost cel cu care a luat legătura în cele din urmă răpitorul.

Telefonul lui Realto începu să sune. Agentul îl deschise, se uită la numărul de la care era chemat şi ieşi în antreu. Când reveni, în atitudinea lui faţă de Franklin Bailey se produsese o schimbare vizibilă.

– Domnule Bailey, spuse el scurt, e adevărat că acum vreo zece ani aţi fost escrocat cu o sumă considerabilă de bani?

– Da, aşa e.

– Cât aţi pierdut cu acea ocazie?

– Şapte milioane de dolari.

– Şi cum se numea escrocul care v-a înşelat?

– Richard Mason, cel mai abil pungaş pe care am avut vreodată ghinionul să-l cunosc.

– Ştiaţi că Mason e fratele după mamă al lui Steve Frawley?

Bailey se holbă la el.

– Nu, habar n-aveam. De unde să fi ştiut?

– Domnule Bailey, Richard Mason a plecat de acasă de la mama sa în dimineaţa zilei de marţi. Ar fi trebuit să se prezinte la slujbă, unde lucrează ca mânuitor de bagaje, miercuri, dar n-a mai apărut, şi nici acasă nu s-a mai întors. Sunteţi *sigur* că n-aţi luat legătura cu el?

45

E imposibil să-ţi dai seama că-i acelaşi copil. Uite, parc-ar fi un băieţel, spuse veselă Angie, privind efectele machiajului asupra lui Kathy. Părul blond al fetiţei era acum

şaten-închis, de aceeaşi nuanţă cu al ei. Şi nu mai era lung până la umeri; abia dacă-i acoperea urechile.

„Arată într-adevăr altfel", recunoscu Clint în sinea lui. „Cel puţin, dacă o vede cineva, ar crede că Angie e babysitter la un băiat."

– I-am găsit şi un nume extraordinar, adăugă Angie. O să-i zicem „Stephen", după taică-său. Îţi place noul tău nume, Stevie? Mm?

– Angie, e o nebunie ce faci. Trebuie să ne împachetăm bagajele şi să plecăm de-aici.

– Ba nu trebuie deloc. Ăsta ar fi cel mai rău lucru pe care l-am putea face. Trebuie să-i trimiţi o scrisoare managerului de la club, cine-o mai fi şi tipul ăsta nou, şi să-i spui că ţi s-a oferit o slujbă permanentă în Florida şi-i dai preavizul. Dacă ai dispărea şi gata, s-ar întreba ce s-a întâmplat cu tine.

– Angie, *ştiu* cum lucrează agenţii federali. Chiar acum încearcă să-i descopere pe toţi cei care au avut vreodată contacte cu Lucas. Poate că numărul ăsta e-n agenda lui.

– Nu-mi veni cu chestii de-astea. Niciodată nu te-a sunat, nici nu te-a lăsat să-i telefonezi, când vorbeaţi despre pregătirile pentru oricare din „afacerile" voastre, decât dacă aveaţi amândoi telefoane mobile cu ore preplătite.

– Angie, dacă vreunul dintre noi a lăsat o amprentă în maşina aia, ar putea să se găsească în baza de date a FBI-ului.

– Purtai mănuşi când ai furat-o, şi când ai dus maşina lui Lucas înapoi la el acasă. Oricum, chiar dacă găsesc unele amprente, noi vom fi dispărut deja amândoi. Ai fost cunoscut sub numele de Clint Downes timp de cinşpe ani, aşa că termină, termină, termină!

Kathy aproape adormise. Când Angie ridică tonul, se lăsă să alunece de pe genunchii ei şi-i privi pe amândoi.

Schimbându-şi brusc dispoziţia, Angie spuse:

– Jur că Stevie începe să semene leit cu mine, Clint. Şi cred că şi aburii şi-au făcut efectul. Pare să se mai fi descongestionat. Dar voi lăsa în funcţiune vaporizatorul peste noapte. Şi a mâncat şi nişte cereale, deci cred că şi astea i-au dat putere.

– Angie, are nevoie de medicamente adevărate.

– Pot să mă ocup şi de asta, dacă e nevoie.

Angie nu-i spuse lui Clint că scotocise prin dulăpiorul din baie şi găsise două capsule de penicilină şi un sirop de tuse, de anul trecut, când Clint avusese un acces grav de bronşită. Începuse să-i dea lui Kathy siropul de tuse. „Dacă n-o ajută, am să desfac capsulele şi-am să diluez penicilina", îşi spuse ea. „Aia le vindecă aproape pe toate."

– De ce-a trebuit să-i spui lui Gus c-am să mă întâlnesc cu el diseară? Sunt mort de oboseală. Nu vreau să ies din casă.

– Trebuie să te duci, fiindcă pisălogul ăla are nevoie de cineva pe care să-l plictisească de moarte. Aşa, poţi să scapi de el. Poţi chiar să-i spui c-ai să-ţi schimbi slujba. Numai să nu bei două beri şi să-ncepi să plângi după amicul tău, Lucas.

Kathy se întoarse şi porni spre dormitor. Angie se ridică s-o urmeze şi văzu cum lua pătura din leagăn, se învelea cu ea şi se culca pe jos.

– Ascultă, fetiţo, dacă eşti obosită, ai un leagăn unde să te culci, se răsti ea.

O ridică în braţe pe fetiţa care nu se împotrivea şi începu s-o legene.

– O iubeşte Stevie pe mămica, hmmmmm?

Kathy închise ochii şi întoarse capul în cealaltă parte. Angie o zgâlţâi.

– Eu mă port aşa de frumos cu tine, şi-am început să mă satur până peste cap de felul cum mă tratezi tu, şi să nu-ndrăzneşti să-ncepi iar să vorbeşti aiureli!

Ţârâitul brusc şi strident al soneriei o făcu pe Angie să încremenească. Poate Clint avusese dreptate. Poate că agenţii federali le luaseră într-adevăr urma, prin intermediul lui Lucas, îşi spuse ea, paralizată de spaimă.

Prin uşa parţial deschisă, îl auzi pe Clint pornind încet, cu paşi grei, prin living, după care deslușì zgomotul uşii de la intrare deschizându-se.

– Salut, Clint, bătrâne! M-am gândit să trec să te iau, ca să nu te mai deranjezi să vii cu maşina. Poţi să-i spui lu' Angie că-n seara asta n-am să beau decât două beri, promit!

Era glasul bubuitor al lui Gus, instalatorul.

„Bănuieşte că e ceva în neregulă", îşi spuse Angie furioasă. „A *auzit* că erau doi copii care plângeau, iar acum ne verifică."

Hotărându-se pe loc, o înfăşură pe Kathy cu pătura, lăsând să i se vadă doar partea dinapoi a capului cu păr scurt şi şaten, şi ieşi în living.

– Bună, Gus, îl salută ea.

– Angie, salut. Ăsta-i plodu' de care ai grijă?

– Mda, el e Stevie. Pe el l-ai auzit plângând aseară. Părinţii lui s-au dus în Wisconsin, la înmormântarea unei rude. Au să se-ntoarcă mâine. Mor după prichindelul ăsta, dar abia aştept să trag un pui de somn.

Ţinând-o ferm cu mâna pe sub pătură, o împiedică pe Kathy să întoarcă spre Gus capul, astfel încât acesta să-i vadă faţa.

– La revedere, Angie, spuse Clint, împingându-l pe Gus spre uşă.

Angie văzu camioneta lui Gus parcată în faţa casei – ceea ce însemna că intrase pe poarta din spate, folosind codul. Adică, ori de câte ori i se năzărea să treacă pe la ei, putea s-o facă.

– Pa, distracţie plăcută, le ură ea, în timp ce uşa se închidea în urma lor.

Se uită pe fereastră până când camioneta dispăru în lungul aleii. Apoi, netezi părul lui Kathy.

– Păpuşel, acuma tu şi cu mine, şi cu banii noştri, facem paşi pe covoraş, spuse ea. Nu ştiu prin ce minune, tăticu' a avut dreptate de data asta: e prea periculos să mai stăm pe aici.

46

La ora şapte, monseniorul Romney sună la uşa casei Frawley. Steve şi Margaret îi deschiseră.

– Vă mulţumin că aţi venit, monseniore, spuse Margaret.

– Mă bucur că ai vrut să vin, Margaret, răspunse el, urmându-i în cabinet.

Soţii Frawley se aşezară pe canapea, unul lângă altul. Romney se instală în scaunul cel mai apropiat de ei.

– Ce face Kelly? întrebă el.

– Doctoriţa Harris i-a dat un sedativ, aşa că a dormit aproape toată ziua, răspunse Steve. Acum e la ea.

– Când e trează, încearcă să stea de vorbă cu Kathy, îi spuse Margaret. Nu poate accepta ideea că sora ei nu va mai veni acasă. Şi nici eu nu pot.

– Nu există durere mai mare decât pierderea unui copil, spuse încet monseniorul Romney. La o ceremonie de nuntă, ne rugăm să trăiţi destul pentru a apuca să-i vedeţi şi pe copiii copiilor voştri. Indiferent dacă e vorba de un prunc nou-născut care abia a luat prima gură de aer, de un copil mic, un tânăr sau, pentru părinţii mai vârstnici, un urmaş matur, nicio durere nu se compară cu asta.

– Problema mea, spuse rar Margaret, e că nu pot să cred că n-o mai am pe Kathy. Nu pot accepta că n-o să intre aici din clipă-n clipă, la un pas în urma lui Kelly. Dintre ele două, Kelly e şefa. Kathy e puţin mai timidă, mai sfioasă...

Îl privi pe Steve, apoi se uită din nou la monseniorul Romney.

– Când aveam cincisprezece ani, mi-am fracturat glezna, la patinaj. A fost o fractură foarte gravă, care a avut nevoie de o intervenţie chirurgicală complicată. Îmi amintesc că, atunci când m-am trezit, n-am simţit decât o durere surdă, şi am crezut că refacerea după operaţie va fi o nimica toată. Apoi, peste câteva ore, nervii au început să-şi revină din amorţire, şi am trecut prin nişte chinuri groaznice. Cred că la fel se va întâmpla şi acum. Deocamdată, am sistemul nervos amorţit.

Monseniorul Romney aştepta, simţind că Margaret voia să-i ceară ceva. „Arată atât de tânără, atât de vulnerabilă", îşi spuse el. Mama zâmbitoare şi plină de încredere în sine, care-i spunea că renunţase la cariera de avocat pentru a se putea bucura de fetiţele ei gemene, era acum doar o umbră palidă a celei de-atunci, cu ochii ei albaştri plini de durere.

Lângă ea, Steve, cu părul ciufulit şi ochii înroşiţi de oboseală, clătina din cap, ca şi cum ar fi încercat să nege cele întâmplate.

– Ştiu că trebuie să pregătim un soi de slujbă la care să poată participa oamenii, spuse Margaret. Mama şi sora mea vin săptămâna viitoare. Tatăl lui Steve va angaja o infirmieră pentru soţia lui, ca să poată fi şi el aici. O mulţime de prieteni ne-au scris prin e-mail, şi acum vor să fie alături de noi. Dar, înainte de a organiza o slujbă la care să vină lumea, mă întrebam dacă n-aţi putea să oficiaţi una privată pentru Kathy, mâine-dimineaţă, doar cu Steve, Kelly, doctorita Harris şi cu mine. Ar fi posibil?

– Sigur că se poate. Vă pot propune dimineaţa de mâine, înainte sau după liturghia obişnuită. Asta ar însemna fie înainte de şapte, fie după nouă.

– Când e oficiată pentru un copil mic, nu se numeşte slujbă a îngerilor? întrebă Margaret.

– Acesta e un termen laic, care a ajuns să se folosească atunci când slujba e destinată unei persoane tinere. Voi alege câteva lecturi potrivite.

– Iubito, s-o facem mai bine după nouă, propuse Steve. N-ar strica să luăm amândoi câte un somnifer în seara asta.

– Să dormim, dar nu şi să visăm, spuse Margaret obosită.

Monseniorul Romney se ridică şi veni spre ea. Punându-i o mână pe cap, o binecuvântă, apoi se întoarse spre Steve şi-l binecuvântă şi pe el.

– La ora zece, la biserică, le spuse.

Privindu-le feţele marcate de durere, în minte îi veniră cuvintele din „De Profundis": *Din adâncuri te-am strigat, O, Doamne... auzi-mi vocea. Urechile Tale pleacă-se la glasul implorării mele.*

47

Norman Bond nu se miră când doi agenţi FBI intrară în biroul lui, vineri dimineaţa. Ştia că li se spusese despre el că renunţase la cei trei salariaţi de la C.F.G.&Y. bine calificaţi ca să-l angajeze pe Steve Frawley. Mai presupunea şi că înţeleseseră câtă nevoie era de o persoană cu cunoştinţe financiare solide, pentru a şti că unele bănci din străinătate acceptau, contra unui comision, să încaseze şi să ruleze bani obţinuţi ilegal.

Înainte de a-i spune secretarei sale să-i trimită pe agenţi în birou, intră grăbit în baia sa privată şi se studie în oglinda agăţată pe dosul uşii. Primii bani pe care-i cheltuise după ce fusese angajat la C.F.G.&Y., în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, se duseseră pe nişte tratamente costisitoare cu laser, ca să scape de cicatricele acneei ce-l torturase încontinuu în adolescenţă. În mintea lui, cicatricele încă mai existau, ca şi ochelarii ca de bufniţă de care avusese nevoie ca să-şi trateze un muşchi ocular leneş. Acum, lentilele de contact îi ajutau ochii de un albastru spălăcit să vadă mai bine. Se bucura că avea încă un păr atât de bogat, dar se întreba dacă nu cumva făcuse o greşeală nevopsindu-şi-l. Moştenise încărunţirea prematură din ramura după mamă a familiei, dar la patruzeci şi opt de ani părul îi devenea alb ca zăpada, în loc de a fi doar grizonat.

Costumele conservatoare de la Paul Stuart înlocuiseră hainele de căpătat din copilărie, dar era necesar să arunce o privire în oglindă pentru a se asigura că nu-i apăruse cumva vreo pată pe guler sau cravată. Nu putea să uite niciodată

acea seară din prima perioadă a angajării la C.F.G.&Y. când, la un dineu, în prezența președintelui, încercase să înfigă o furculiță într-o stridie. Molusca se desprinsese din dinții furculiței și-i căzuse pe sacou, lăsând în urma ei o dâră de sos. În aceeași seară, simțind că-i crăpa obrazul de rușine, Norman își cumpărase un serviciu de tacâmuri complet, și exersase zile în șir folosirea corectă a furculițelor, lingurilor și cuțitelor.

Acum, oglinda îl asigura că arată perfect. Trăsături destul de atrăgătoare. Tunsoare elegantă. Cămașă albă scrobită. Cravată albastră. Nicio bijuterie. Îl străfulgeră amintirea momentului când își aruncase verigheta pe calea ferată, în fața unui tren de navetiști care tocmai venea. După atâția ani, încă nu era sigur dacă o făcuse de furie sau din tristețe. Își spunea că nu mai avea nicio importanță.

Reveni la birou și-i spuse secretarei să-i trimită pe agenții FBI înăuntru. Pe primul, Angus Sommers, îl cunoscuse miercuri. Al doilea, o femeie zveltă de vreo treizeci de ani, se prezentă ca agent Ruthanne Scaturro. Norman știa că prin clădire roiau alți agenți, luând pe toată lumea la întrebări.

Norman Bond își salută vizitatorii dând din cap. Curtenitor, schiță gestul de a se ridica în picioare, dar imediat se așeză la loc, cu o expresie neutră.

– Domnule Bond, începu Sommers, directorul dumneavoastră financiar, Gregg Stanford, a făcut ieri o declarație destul de categorică pentru mass-media. Sunteți de acord cu el?

Norman înălță o sprânceană – atitudine pe care și-o perfecționase printr-un exercițiu îndelungat.

– După cum știți, domnule agent Sommers, consiliul

de administrație a votat în unanimitate plata răscumpărării. Spre deosebire de distinsul meu coleg, eu am fost convins de necesitatea efectuării plății. E o tragedie cumplită că una dintre gemene a murit, dar poate faptul că cealaltă s-a întors nevătămată e un rezultat al plății făcute de noi. Scrisoarea lăsată de șoferul limuzinei înainte de a se sinucide arată că nu intenționase s-o ucidă pe cea de-a doua fetiță, nu-i așa?

– Ba da. Prin urmare, nu sunteți deloc de acord cu poziția domnului Stanford?

– Nu sunt niciodată de acord cu poziția lui Gregg Stanford. Sau, dați-mi voie să mă exprim altfel: este director financiar fiindcă familia soției lui deține zece la sută din pachetul de acțiuni cu drept de vot. Știe că toți îl considerăm ageamiu. Trăiește cu ideea ridicolă că, dacă îl contrazice mereu pe președintele nostru, Robinson Geisler, va atrage prozeliți. Râvnește la fotoliul prezidențial. Mai mult decât atât, îi lasă gura apă după el. În privința plătirii răscumpărării, a profitat de ocazie ca să fie unul dintre eroii ce apar după război.

– Iar dumneavoastră nu râvniți la fotoliul de președinte, domnule Bond? îl întrebă agentul Scaturro.

– La momentul potrivit, sper să fiu avut în vedere pentru a-l ocupa. Deocamdată, după evenimentele neplăcute din ultimul an și amenda considerabilă pe care a plătit-o firma, cred că e mult mai bine ca actualul consiliu de administrație să se prezinte ca un front unit în fața acționarilor. După părerea mea, Stanford a făcut companiei un mare deserviciu, prin acest atac public la adresa domnului Geisler.

– Haideți să vorbim despre altceva, domnule Bond, sugeră Angus Sommers. De ce l-ați angajat pe Steve Frawley?

– Cred că am discutat acest subiect acum două zile,

domnule Sommers, replică Bond, în glasul căruia se strecură o notă de nemulţumire.

– Să revenim asupra lui. Există în cadrul companiei trei oameni destul de revoltaţi, care consideră că nu aveaţi nici nevoia, nici dreptul să căutaţi în exterior un angajat pentru postul pe care i l-aţi dat lui Frawley. Este un salt enorm pentru el, în plan profesional, nu-i aşa?

– Daţi-mi voie să vă explic ceva despre politicile corporatiste, domnule Sommers. Cei trei oameni pe care i-aţi menţionat vor postul *meu*. Erau protejaţi ai fostului preşedinte. Îi erau şi-i sunt loiali lui. Eu mă pricep destul de bine să judec oamenii, iar Steve Frawley e un profesonist deştept, foarte deştept. Diploma sa în drept şi masterat, la care se adaugă creierul şi personalitatea lui, contează mult în lumea corporatistă. Am avut o lungă discuţie despre firma asta, despre toate problemele prin care am trecut acum un an, şi despre viitor, şi mi-a plăcut ce-am auzit. Mi-a mai făcut impresia că e înzestrat cu un autentic simţ moral – o raritate, în vremurile astea. În sfârşit, ştiu că-mi va fi loial, iar pentru mine ăsta e esenţialul.

Norman Bond se rezemă de spătar şi-şi împreună mâinile, cu vârfurile degetelor îndreptate în sus.

– Iar acum, dacă mă iertaţi, trebuie să ajung la o şedinţă, sus.

Nici Sommers şi nici Scaturro nu schiţară gestul de a se ridica.

– Mai aveam de pus doar câteva întrebări, domnule Bond, spuse Sommers. Data trecută nu ne-aţi spus că, într-o vreme, aţi locuit în Ridgefield, Connecticut.

– Am locuit în multe locuri, de când m-am angajat în

firma asta. La Ridgefield am stat în urmă cu circa douăzeci de ani, când eram căsătorit.

– Soţia dumneavoastră a avut cumva doi băieţi gemeni care au murit la naştere?

Ochii lui Bond deveniră inexpresivi.

– Da, într-adevăr.

– Vă iubeaţi foarte mult soţia, dar v-a părăsit la scurt timp după aceea, nu-i aşa?

– S-a mutat în California. A vrut să ia viaţa de la început. Pe unii oameni suferinţele îi apropie, pe alţii îi despart, domnule agent Sommers.

– După ce v-a părăsit, aţi suferit o cădere nervoasă, nu-i aşa, domnule Bond?

– Suferinţele mai provoacă şi depresii, domnule Sommers. Ştiam că aveam nevoie de ajutor, aşa că m-am internat într-un sanatoriu. În zilele noastre există numeroase grupuri de întrajutorare. Acum douăzeci de ani, nu erau.

– Aţi păstrat legătura cu fosta dumneavoastră soţie?

– S-a recăsătorit destul de repede. A fost mai bine pentru amândoi să încheiem acel capitol din vieţile noastre.

– Dar, din păcate, capitolul respectiv din viaţa ei nu s-a încheiat, nu-i aşa? Fosta dumneavoastră soţie a dispărut la câţiva ani după ce s-a recăsătorit.

– Ştiu asta.

– Aţi fost chestionat în legătură cu dispariţia ei?

– La fel ca părinţii, fraţii şi prietenii ei, am fost întrebat dacă aveam idee unde s-ar fi putut duce. Desigur, nu ştiam nimic. De fapt, am contribuit la recompensa care a fost oferită pentru informaţii menite să ducă la găsirea ei.

– Acea recompensă n-a fost încasată niciodată, nu-i aşa, domnule Bond?

– Într-adevăr.

– Domnule Bond, când l-aţi cunoscut pe Steve Frawley, v-aţi văzut oarecum pe dumneavoastră înşivă în el: un om tânăr, isteţ şi ambiţios, cu o soţie deşteaptă şi atrăgătoare, şi doi copii frumoşi?

– Domnule Sommers, acest interogatoriu devine absurd. Dacă vă înţeleg bine, şi cred că vă înţeleg, sugeraţi că s-ar fi putut să am ceva de-a face cu dispariţia răposatei mele soţii, ca şi cu răpirea gemenelor Frawley. Cum vă permiteţi să mă insultaţi aşa? Ieşiţi afară din biroul meu!

– A *răposatei* dumneavoastră soţii, domnule Bond? De unde ştiţi că a murit?

48

Întotdeauna am fost pregătită pentru orice eventualitate, păpuşico, spuse Angie, vorbind mai mult de una singură decât cu Kathy, care zăcea pe pat, în camera de motel, rezemată de perne şi acoperită cu o pătură. Mereu mă gândesc din timp la toate. Asta-i diferenţa între mine şi Clint.

Era ora zece dimineaţa, vineri, iar Angie se simţea foarte mulţumită de sine. În noaptea trecută, la o oră după ce Clint şi Gus plecaseră la tavernă, încărcase toate bagajele în furgonetă şi pornise la drum, cu Kathy. Pusese banii de răscumpărare în valize, apoi aruncase la grămadă nişte haine împachetate în grabă şi telefoanele mobile preplătite pe care Pied Piper i le trimisese lui Lucas şi Clint. În timp ce făcuse ultimul drum de la maşină în casă, îşi amintise să ia şi casetele

pe care le înregistrase Lucas când îi telefona Pied Piper, şi permisul de conducere pe care-l furase de la o femeie căreia îi îngrijise copilul anul trecut.

Apoi, gândindu-se mai bine, scrisese un bilet pentru Clint: „Nu-ţi face griji. Te sun eu dimineaţă. Mai am de făcut puţin babysitting."

Condusese neîntrerupt trei ore şi jumătate, până la motelul Hyannis din Cape Cod unde stătuse cu ani în urmă, când un tip o adusese acolo în weekend. Îi plăcuse atât de mult la Cape, încât îşi luase o slujbă de vară la Seagull Marina, în Harwich.

– Întotdeauna am avut în vedere un plan de evadare, doar pentru cazul că-l arestează pe Clint, când are vreo treabă necurată cu Lucas, îi spuse ea lui Kathy, chicotind.

Apoi însă, văzând că fetiţa adormise la loc, se încruntă şi merse la pat, ca s-o bată pe umăr:

– Ascultă-mă când îţi vorbesc. Poate înveţi şi tu câte ceva.

Ochii lui Kathy rămaseră închişi.

– Cred că ţi-am dat prea mult sirop din ăla de tuse, presupuse Angie. Dacă şi Clint era somnoros după ce l-a băut, anul trecut, înseamnă că pe tine te-a doborât de tot.

Se duse la bufet, unde mai rămăsese puţină cafea din cea pe care o făcuse mai devreme. „Mi-e foame", îşi spuse ea. „Nu mi-ar strica un mic dejun normal, da' nu pot să-o car de colo-colo pe puştoaica asta adormită, fără nicio haină pe care să i-o pun pe spate. Poate-am s-o încui doar în cameră şi mă duc să-mi iau ceva, apoi trec şi pe la un magazin ca să-i cumpăr nişte haine. Am să las valizele sub pat, şi pe uşă pun un carton cu NU DERANJAŢI. Şi poate-am să-i mai dau puţin sirop de tuse – aşa, *chiar* o să doarmă."

Angie simţea cum buna dispoziţie o părăsea, şi recunoştea că, atunci când era flămândă, devenea întotdeauna nervoasă. Se cazaseră la motel la scurt timp după miezul nopţii. Abia dacă mai putea ţine ochii deschişi la ora aia, şi culcase fetiţa în pat, prăbuşindu-se şi ea alături. Adormise aproape imediat, dar se trezise înainte de crăpatul zorilor, când Kathy începuse să tuşească şi să plângă.

„Şi de-atunci, nici vorbă să mai adorm", îşi spuse Angie. „Am moţăit doar din când în când, de-aia mă şi simt acum cam buimacă. Dar am fost destul de lucidă ca să-mi amintesc să iau cu mine permisul ăla de conducere, aşa că de-acum încolo voi fi cunoscută oficial pe-aici ca Linda Hagen."

În ultimul an, făcuse babysitting pentru Linda Hagen, şi într-o zi Linda venise acasă foc de supărată, convinsă că îşi uitase portofelul la restaurant. Apoi, cu următoarea ocazie când avusese grijă de micuţa Hagen, o dusese la ziua unui copil, cu maşina familiei. Atunci zărise portofelul care căzuse între scaunele din faţă. Luându-l, găsise două sute de dolari şi, ceea ce era mai important, un permis de conducere. Desigur, doamna Hagen anulase cărţile de credit, dar permisul avea să-i fie de folos.

„Amândouă avem faţa îngustă şi părul şaten-închis", îşi spuse Angie. „Doamna Hagen purta ochelari cu rame groase în fotografie, iar dacă mă opreşte poliţia vreodată, am să-mi pun şi eu ochelari fumurii. Ar trebui să studieze cu mare atenţie poza, ca să-şi dea seama că nu sunt eu. Oricum, m-am cazat aici ca Linda Hagen, şi dacă agenţii federali nu îl înhaţă pe Clint şi nu iau urma furgonetei, o vreme am să fiu în siguranţă. Iar dacă mă hotărăsc să plec în altă parte, cu permisul Lindei am să mă pot urca în avion."

Angie bănuia că, dacă agenţii federali îi luau urma lui Clint, acesta avea să le spună despre ea că era în drum spre Florida, pentru că aşa îşi închipuia. Dar mai ştia şi că trebuia să scape de furgonetă şi să folosească o parte din bani pentru a-şi cumpăra o maşină de ocazie.

„Atunci, am să pot merge oriunde vreau, fără ca nimeni să aibă habar", îşi spuse ea. „Furgoneta am s-o abandonez undeva, în vreo groapă de vechituri. Fără numere, nimeni n-o să-i poată da de urmă. Am să ţin legătura şi cu Clint şi, după ce mă asigur că nu-l paşte niciun pericol, poate-am să-i spun unde sunt, ca să vină şi el. Sau, poate că n-o să-i dau de ştire. Deocamdată, însă, n-o să ştie unde mă aflu. Dar am spus că-l sun în dimineaţa asta, aşa că ar trebui să mă ţin de cuvânt."

Luă unul dintre telefoanele celulare preplătite şi formă numărul lui Clint. Acesta îi răspunse de la primul apel.

– Unde eşti? o întrebă.

– Clint, puiule, a fost mai bine să dispar cât mai repede. Nu-ţi face griji, banii sunt la mine. Dacă, întâmplător, pun mâna pe tine federalii, ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi găsit acolo şi pe mine, cu copilul şi banii? Şi acum, ascultă-mă: scapă de leagăn! I-ai spus lui Gus c-o să le dai preavizul celor de la club?

– Mda, i-am spus. Am susţinut că mi s-a oferit o slujbă în Orlando.

– Bine. Dă-ţi preavizul azi. Dacă băgăciosul ăla de Gus mai trece pe la tine, zi-i că mama băieţelului de care aveam grijă mi-a cerut să i-l duc în Wisconsin. Spune-i că tatăl femeii a murit, şi ea trebuie să rămână acolo şi să aibă grijă de maică-sa. Eu urmează să vin în Florida, ca să ne întâlnim acolo.

– Angie, să nu-mi faci vreo figură!

– Stai liniştit! Dacă vin agenţii federali să te ia la întrebări, eşti curat. I-am spus lui Gus că te duseseşi să te uiţi la o maşină nouă, în Yonkers, miercuri seară. Spune-i c-ai vândut furgoneta, apoi du-te şi închiriază-ţi o maşină, pentru un timp.

– Nu mi-ai lăsat niciun ban, replică el nemulţumit. Nici măcar cei cinci sute de parai pe care-i lăsasem pe scrin.

– Şi dacă au notat unele dintre serii? N-am făcut decât să te protejez, atâta. Foloseşte cartea de credit pentru toate cheltuielile, oricum nu contează. Peste încă o săptămână, două, o să dispărem de pe faţa pământului. Şi-acum, gata, că mi-e foame. Trebuie să plec. Hai, pa.

Închise capacul telefonului celular, reveni lângă pat şi o privi pe Kathy. Oare chiar dormea, sau se prefăcea numai? se întrebă ea. „O s-ajungă să fie la fel de răutăcioasă ca soră-sa", îşi spuse Angie. „Oricât de frumos m-aş purta cu ea, nici ea nu mă bagă în seamă."

Siropul de tuse era lângă pat. Îi deşurubă capacul şi turnă într-o lingură. Aplecându-se, o sili pe Kathy să deschidă gura şi-i împinse înăuntru lingura, înclinând-o până turnă tot lichidul.

– Acum, înghite, îi ordonă ea.

Automat, Kathy înghiţi aproape tot siropul de tuse. Câţiva stropi îi alunecară în trahee, făcând-o să tuşească şi să plângă. Angie o împinse la loc pe pernă.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, mai taci din gură! scrâşni ea printre dinţi.

Kathy închise ochii şi-şi trase pătura peste faţă, în timp ce se întorcea spre perete, încercând să nu plângă. În mintea

ei, o vedea pe Kelly şezând aşezată în biserică, lângă mami şi tati. Nu îndrăzni să vorbească tare, dar începu să-şi mişte în tăcere buzele, în timp ce Angie o lega de pat.

În rândul întâi al bisericii St. Mary's din Ridgefield, Margaret şi Steve îngenuncheau pentru slujbă, ţinând-o pe Kelly de mâini, între ei. Alături, doctoriţa Sylvia Harris îşi înghiţea lacrimile, în timp ce asculta rugăciunea introductivă pe care o rostea monseniorul Romney:

Dumnezeule, Doamne, de care nicio jale omenească nu-i ascunsă
Tu cunoşti povara durerii
Pe care ne-o pricinuieşte pierderea acestei copile
Pe când îi plângem trecerea din această viaţă
Ne mângâie cu vestea
Că acum Kathryn Ann şi-a găsit refugiul în braţele tale.

Kelly o trase pe Margaret de mână.

– Mami, spuse ea, cu o voce sonoră şi limpede, pentru prima oară de când se întorsese acasă. Lui Kathy îi e foarte frică de doamna aia. Plânge după tine. Vrea s-o aduci acasă şi pe ea. Chiar acum!

49

Agentul special Chris Smith, şeful secţiei din Carolina de Nord a Biroului, telefonase pentru a solicita o scurtă întrevedere cu părinţii lui Steve Frawley, în Winston-Salem.

Tatăl lui Steve, Tom, căpitan în departamentul de pompieri din New York City, pensionat şi cu pieptul plin de decoraţii, nu se bucurase deloc când îl auzise.

– Am aflat ieri că una dintre cele două nepoate ale noastre a murit. Ca şi cum vestea asta n-ar fi destul de dureroasă, soţia mea şi-a făcut o operaţie la genunchi acum trei săptămâni şi încă mai are dureri îngrozitoare. Ce treabă aveţi cu noi?

– Trebuie să discutăm despre fiul cel mare al doamnei Frawley, fiul dumneavoastră vitreg, Richie Mason.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să m-aştept! Atunci, veniţi aici pe la ora unsprezece.

Smith, un afro-american de cincizeci şi doi de ani, o aduse cu el şi pe Carla Rogers, o agentă de douăzeci şi şase de ani care fusese repartizată recent în subordinea lui.

La ora unsprezece, Tom Frawley le deschise uşa şi-i invită în casă. Prima imagine pe care o văzu Smith fu un colaj de fotografii ale gemenelor, pe peretele din faţa uşii. „Frumoase fetiţe", îşi spuse el. „Ce păcat că nu le-am putut aduce înapoi pe amândouă...!"

La invitaţia lui Frawley, îl urmară pe acesta în camera de zi, care era o extindere a bucătăriei. Grace Frawley şedea într-un fotoliu de piele, cu picioarele întinse pe un scaun.

Smith se apropie de ea.

– Doamnă Frawley, regret nespus că vă deranjez. Ştiu că tocmai aţi pierdut-o pe una dintre nepoatele dumneavoastră, şi aţi suferit recent şi o intervenţie chirurgicală. Vă promit că n-am să vă reţin mult. Biroul nostru din Connecticut ne-a cerut să vă punem câteva întrebări, dumneavoastră şi domnului Frawley, în legătură cu fiul dumneavoastră, Richard Mason.

– Luaţi loc, vă rog, le indică Tom Frawley canapeaua, apoi îşi trase şi el un scaun lângă fotoliul soţiei sale. În ce belea a mai intrat Richie?

– Domnule Frawley, n-am spus că Richie ar avea probleme. Nu am nicio informaţie în această privinţă. Voiam să vorbim cu el, dar miercuri seara nu s-a prezentat la Aeroportul Newark, unde lucrează, şi din câte spun vecinii n-a mai fost văzut prin preajma blocului în care locuieşte încă de săptămâna trecută.

Grace Frawley avea ochii umflaţi. Sub privirile agenţilor, tot ridica în dreptul feţei o mică batistă de in pe care o ţinea în mână. Smith îşi dădu seama că încerca să-şi ascundă tremurul buzelor.

– Ne-a spus că se întoarce la serviciu, răspunse ea nervoasă. Eu m-am operat acum trei săptămâni. De-asta a venit Richie să mă viziteze, în weekendul trecut. S-ar putea să i se fi întâmplat ceva? Dacă nu s-a întors la lucru, să nu fi avut un accident, în drum spre casă...

– Grace, fii serioasă, o dojeni cu blândeţe Tom. Richie nu putea suferi slujba aia. Spunea că era un tip mult prea deştept ca să care bagaje de colo-colo. Nu m-aş mira dacă s-ar fi hotărât, sub imperiul unei inspiraţii de moment, să se ducă la Las Vegas, sau în altă parte. A mai făcut chestii de astea de

zeci de ori, în trecut. N-a pățit nimic, draga mea. Lasă, că ai tu destule pe cap și fără să-ți mai faci griji și *pentru el.*

Tom Frawley vorbea pe un ton liniștitor, dar Chris Smith simți nota de iritare de sub cuvintele mângâietoare cu care încerca să-și calmeze soția și fu sigur că și Carla Rogers o sesizase. Din dosarul lui Richie Mason reieșea că toată viața îi pricinuise necazuri mamei sale. Abandon școlar, cazier juvenil, cinci ani de închisoare pentru o escrocherie ce-i costase o avere pe o duzină de investitori – inclusiv Franklin Bailey, care pierduse șapte milioane de dolari.

Grace Frawley avea fața trasă a unei persoane care îndurase mari suferințe, atât pe plan fizic, cât și emoțional. Părea să aibă vreo șaizeci de ani, după opinia lui Smith, și încă mai era o femeie atrăgătoare, cu păr cărunt și siluetă frumoasă. Tom Frawley era un bărbat înalt, lat în umeri, poate mai vârstnic cu câțiva ani decât ea.

– Doamnă Frawley, v-ați operat acum trei săptămâni. De ce a așteptat Richie atât de mult ca să vă viziteze?

– Timp de două săptămâni, am stat într-un centru de reabilitare.

– Înțeleg. Când a ajuns Richie aici, și când a plecat? continuă Smith.

– A sosit cam pe la trei dimineața, duminica trecută. Plecase de la aeroportul unde lucrează la trei după-amiaza, și-l așteptam pe la miezul nopții, răspunse Tom Frawley în locul soției sale. Dar pe urmă a dat telefon ca să ne spună că traficul era foarte aglomerat, drept care ne sfătuia să ne culcăm și să-i lăsăm ușa descuiată. Eu am somnul foarte ușor, așa că l-am auzit când a intrat. A plecat marți dimineața pe

la ora zece, chiar după ce-i văzuserăm pe Margaret şi Steve la televizor.

– A dat sau a primit multe telefoane?

– De la telefonul nostru, nu. Totuşi, avea mobilul la el. L-a folosit de câteva ori – nu ştiu cât de mult sau puţin.

– Richie avea obiceiul să vă viziteze, doamnă Frawley? întrebă Carla Rogers.

– A venit să ne vadă când i-am vizitat pe Steve şi Margaret, şi pe gemene, imediat după ce se mutaseră la Ridgefield. Înainte de asta, nu-l văzuserăm aproape un an, răspunse Grace Frawley, cu o voce obosită şi tristă. Îl sun cu regularitate. Nu răspunde aproape niciodată, dar eu îi las un mesaj pe mobil, pentru a-i spune că ne gândim la el şi că-l iubim. Ştiu că a avut necazuri, dar în fond e un băiat foarte bun. Tatăl lui a murit când el avea doar doi ani. Eu m-am măritat cu Tom trei ani mai târziu, şi niciun om de pe lumea asta n-ar fi putut să fie un tată mai bun pentru un copil decât i-a fost Tom lui Richie. Dar, când era adolescent, s-a înhăitat cu cine nu trebuia şi niciodată n-a mai revenit pe calea cea dreaptă.

– În ce relaţii e cu Steve?

– Nu prea bune, recunoscu Tom Frawley. Mereu l-a invidiat pe Steve. Richie s-ar fi putut duce la colegiu. Notele lui oscilau tot timpul, dar avea rezultate excelente la cursurile practice. De fapt, s-a şi înscris la SUNY. E deştept, foarte deştept, însă în primul an a abandonat studiile şi a plecat la Las Vegas. Aşa a ajuns să se înhăiteze cu toată adunătura aia de jucători. După cum ştiţi fără îndoială, a fost şi închis, pentru o escrocherie în care fusese implicat.

– Numele Franklin Bailey vă spune ceva, domnule Frawley?

– Este omul pe care l-a contactat răpitorul nepoatelor mele. L-am văzut la televizor, şi apoi, tot el e cel care le-a dat răpitorilor banii de răscumpărare.

– A mai fost şi una dintre victimele escrocheriei în care a fost implicat Richie. Investiţia aceea l-a costat pe domnul Bailey şapte milioane de dolari.

– Bailey ştie despre Richie – vreau să zic, că e fratele după mamă al lui Steve? întrebă repede Frawley, pe un ton în acelaşi timp uimit şi îngrijorat.

– Ştie. Aveţi idee dacă Richie s-a întâlnit cumva cu domnul Bailey luna trecută, când a fost în Ridgefield, în vizită, odată cu dumneavoastră?

– Nu, n-aş avea de unde să ştiu.

– Domnule Frawley, spuneaţi că Richie a plecat cam pe la ora zece, marţi dimineaţa, da? întrebă Smith.

– Întocmai. O jumătate de oră mai târziu după ce Steve şi Margaret au apărut la televizor, împreună cu Bailey.

– Richie a susţinut întotdeauna că nu ştia că respectiva companie în care-i convinsese pe oamenii aceia să investească era o firmă fantomă. Dumneavoastră credeţi asta?

– Nu, nu-l cred, răspunse Frawley. Când ne-a vorbit despre companie, ni s-a părut atât de tentant, încât ne-am oferit să investim şi noi în ea, dar nu ne-a lăsat. Asta nu vă spune nimic?

– Tom! protestă Grace Frawley.

– Grace, Richie şi-a plătit datoria faţă de societate pentru că luase parte la pungăşia aia. Ar fi necinstit să pretindem că a fost un ţap ispăşitor nevinovat. Atunci când Richie îşi va asuma vina pentru ceea ce-a făcut va începe să-şi facă un rost, măcar pentru restul vieţii.

– Am aflat că, înainte de a-şi fi dat seama că fusese

înşelat, Franklin Bailey a legat o prietenie foarte strânsă cu Richie. Ar fi posibil ca Bailey să-i fi acceptat scuzele şi să fi rămas prieten cu el, după ce Richie a fost eliberat din închisoare?

– Unde vreţi să ajungeţi cu întrebările astea, domnule Smith? spuse încet Frawley.

– Domnule Frawley, fiul dumneavoastră vitreg, Richie, este extrem de invidios pe propriul dumneavoastră fiu, Steve. Ştim că a încercat chiar şi să-i facă viitoarei dumneavoastră nurori curte, înainte ca ea să-l fi cunoscut pe Steve. Richie este foarte abil în tranzacţii financiare, motiv pentru care a şi reuşit să înşele atât de multe persoane cu investiţia aceea falsă. Franklin Bailey a ajuns să facă parte din ancheta noastră de ansamblu şi, în timp ce-l cercetam, am aflat că a primit un telefon de la postul dumneavoastră de acasă, marţi dimineaţa, în jurul orelor zece şi zece.

Ridurile de pe chipul lui Frawley se adânciră.

– În niciun caz *nu* l-am contactat pe Franklin Bailey.

Se întoarse spre soţia lui.

– Grace, nici tu nu l-ai sunat, nu-i aşa?

– Ba da, eu i-am telefonat, răspunse Grace Frawley cu convingere. Îşi dăduse numărul în emisie, la televizor, şi l-am sunat ca să-i mulţumesc pentru că-i ajuta pe Steve şi Margaret. Nu mi-a răspuns el, ci robotul, aşa că i-am lăsat un mesaj.

Îl privi pe agentul Smith, cu chipul înnegurat de furie.

– Domnule Smith, ştiu că dumneavoastră şi agenţia din care faceţi parte încercaţi să-i aduceţi în faţa justiţiei pe cei care mi-au răpit nepoatele şi au cauzat moartea lui Kathy, dar ascultaţi-mă şi pe mine – şi vă rog să mă ascultaţi cu atenţie. Nu mă interesează dacă Richie s-a prezentat sau nu

la serviciu, la Aeroportul Newark. Cred că vreţi să insinuaţi că între el şi Franklin Bailey ar fi ceva, şi că s-ar putea să aibă legătură cu răpirea nepoatelor noastre. Aşa ceva este absolut ridicol, drept care vă rog să nu irosiţi timpul *nostru* ca şi pe al *dumneavoastră* urmărind această pistă.

Împinse scaunul înapoi şi se ridică, ţinându-se de braţele fotoliului.

– Nepoata mea e moartă. Mă simt doborâtă de suferinţă. Un fiu al meu, şi nora mea, sunt cu inimile frânte. Celălalt fiu al meu e un om slab şi necugetat, hoţ chiar, dar nu ar fi capabil de o faptă atât de mârşavă încât să-şi răpească propriile nepoate. Terminaţi, domnule Smith. Spuneţi şi agenţiei dumneavoastră să înceteze. Nu ne-a fost de ajuns? Nu mi-a fost de ajuns?

Cuprinsă de deznădejde, îşi aruncă mâinile în sus şi se lăsă la loc în fotoliu, după care se aplecă înainte până când îşi atinse genunchii cu faţa.

– Ieşiţi afară! se răsti Tom Frawley la ei, arătându-le uşa. Nu mi-aţi putut salva nepoata. Acum, măcar găsiţi-l pe cel care a răpit-o. Vă înşelaţi dacă încercaţi să-l implicaţi pe Richie în crima asta, aşa că nu vă mai pierdeţi vremea gândindu-vă că are vreun amestec.

Smith îl asculta, cu un chip de nepătruns.

– Domnule Frawley, dacă mai primiţi vreo veste de la Richie, sunteţi atât de bun să-i spuneţi că trebuie să discutăm cu el? Am să vă dau cartea mea de vizită.

Şi, înclinând din cap spre Grace Frawley, se întoarse şi ieşi din încăpere, urmat de agentul Rogers.

Când ajunse în maşină, introduse cheia în contact înainte de a întreba:

– Ce părere ai de toate astea?

Carla ştia la ce se referea.

– Telefonul dat la Franklin Bailey acasă... Cred că maică-sa a încercat să-l acopere.

– Şi eu cred la fel. Richie n-a ajuns aici decât sâmbătă înainte de crăpatul zorilor, ceea ce înseamnă că a avut timp să ia parte la răpire. A fost în casa din Ridgefield acum două luni, deci îi cunoştea topografia. S-ar putea să-şi fi pregătit un alibi, vizitându-şi mama. S-ar mai putea să fi fost unul dintre cei doi oameni care au luat banii de răscumpărare.

– Dacă era unul dintre răpitori, ar fi trebuit să poarte o mască. Fără ea, chiar dacă gemenele nu-l cunoşteau prea bine, tot l-ar fi putut identifica.

– Şi dacă tocmai asta s-a întâmplat, cu una dintre ele? Dacă din acest motiv n-a mai putut fi lăsată să se întoarcă acasă? Şi dacă moartea lui Lucas Wohl n-a fost o sinucidere?

Rogers îşi privi superiorul.

– Nu ştiam că tipii din New York şi Connecticut gândesc aşa.

– Tipii din New York şi Connecticut gândesc în toate felurile posibile şi urmăresc toate pistele posibile. Aveau de rezolvat un caz, iar un copil de trei ani a murit în timp ce ei erau de serviciu. Cineva care-şi spune Pied Piper continuă să umble liber, iar sângele acelui copil îi mânjeşte mâinile, ca şi mâinile oricui altcineva care a mai luat parte la răpire. Cum tocmai ne-au spus soţii Frawley, Richie Mason s-ar putea să fie doar un escroc, dar nu pot să nu mă gândesc că în acest moment maică-sa îi acoperă spatele.

50

După izbucnirea din biserică, Kelly rămăsese din nou tăcută. Când au ajuns iar acasă, s-a dus la etaj în dormitorul ei şi a adus jos cei doi ursuleţi, ţinându-i strâns în braţe.

Rena Chapman, vecina cea bună care le gătise cina de mai multe ori şi primise unul dintre telefoanele de la Pied Piper, îi aşteptase să ajungă acasă.

– Nu se poate aşa, *trebuie* să mâncaţi, le spuse ea.

Pregătise masa rotundă pentru micul dejun din bucătărie, şi acolo se instalară, Margaret cu Kelly pe genunchi, iar Steve şi doctoriţa Harris în faţa lor. Rena puse farfuriile pe masă, dar nu vru să mai rămână.

– Acum nu mai aveţi nevoie de mine, le spuse ea ferm.

Jumările de ouă cu condimente iuţi, şunca tăiată în felii subţiri, pe pâine prăjită, şi cafeaua fierbinte îi încălziră pe toţi. În timp ce-şi beau a doua ceaşcă, Kelly se lăsă să alunece din poala lui Margaret.

– Îmi citeşti din cartea mea, mami? o întrebă ea.

– Am să-ţi citesc eu, iubito, îi răspunse Steve. Adu-mi-o.

Margaret aşteptă până când Kelly ieşi din bucătărie, înainte de a vorbi. Ştia cum vor reacţiona cei doi, dar trebuia să le spună ce simţea.

– Kathy trăieşte. Ea şi Kelly sunt în legătură una cu alta.

– Margaret, Kelly încă mai încearcă să comunice cu Kathy, şi ar vrea să vă povestească despre propriile ei experienţe. Se temea de femeia aia care-a avut grijă de ele. Voia să vină acasă, îi spuse cu blândeţe doctoriţa Harris.

– Vorbea cu Kathy, insistă ferm Margaret. Ştiu că asta făcea.

– O, iubito, protestă Steve. Nu te amăgi la gândul că ar mai fi Kathy în viaţă...

Margaret cuprinse ceaşca de cafea cu degetele, amintindu-şi că făcuse exact acelaşi lucru în seara dispariţiei gemenelor, încercând să-şi încălzească mâinile cu ea. Deznădejdea din ultimele douăzeci şi patru de ore fusese înlocuită de o nevoie disperată de a o găsi pe Kathy – de a o găsi până nu era prea târziu.

„Să am grijă", îşi spuse ea. „Nimeni n-o să mă creadă. Dacă-şi închipuie că am înnebunit de durere, s-ar putea să încerce să-mi dea un sedativ. Somniferul de aseară m-a doborât pentru câteva ore. N-o să permit să mi se mai întâmple acelaşi lucru. *Trebuie s-o găsesc.*"

Kelly reveni cu cartea despre doctorul Seuss din care îi citiseră înainte de răpire. Steve îşi împinse scaunul înapoi şi o luă în braţe.

– Vrei să mergem în biroul meu, să stăm în fotoliul cel mare de-acolo?

– Şi lui Kathy îi plăcea cartea asta, spuse Kelly.

– Ei, atunci ne vom închipui că vă citesc la amândouă, îngăimă Steve în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

– O, tăticule, ce prostie! Kathy nu poate să audă. Acum doarme, şi e singură, iar doamna aia a legat-o de pat.

– Vrei să spui că doamna aia te-a legat pe *tine* de pat, nu-i aşa, Kelly? întrebă repede Steve.

– Nu, Mona ne-a pus să stăm în leagănul mare, şi nu ne puteam da jos din el. Acum Kathy e în pat, insistă Kelly, după care bătu uşurel obrazul lui Steve. Tati, de ce plângi?

*

– Margaret, cu cât Kelly va relua mai repede programul normal, cu atât îi va fi mai uşor să se obişnuiască cu ideea că nu mai e cu Kathy, spuse mai târziu doctoriţa Harris, pregătindu-se să plece. Cred că Steve are dreptate. Cea mai bună soluţie ar fi s-o duceţi la creşă.

– Numai cu condiţia ca Steve să n-o scape din ochi, spuse Margaret cu teamă.

– Bineînţeles.

Sylvia Harris o îmbrăţişă cu căldură.

– Eu trebuie să dau o fugă până la spital ca să văd de nişte pacienţi, dar am să mă întorc diseară. Asta, dacă mai consideri că te pot ajuta cu ceva.

– Mai ţineţi minte când Kathy a avut pneumonie, şi sora aceea tânără voia să-i dea penicilină? o întrebă Margaret. Dacă nu eraţi dumneavoastră acolo, Dumnezeu ştie ce i s-ar fi întâmplat. Duceţi-vă şi vedeţi ce fac copiii bolnavi, apoi întorceţi-vă. Avem nevoie de dumneavoastră.

– Desigur, atunci când Kathy a luat prima dată penicilină, a descoperit că nu trebuie s-o mai folosească niciodată, îi dădu dreptate doctoriţa Harris, apoi adăugă: Margaret, plânge-o, dar nu-ţi face speranţe în legătură cu ceea ce s-ar putea să mai spună Kelly o vreme. Crede-mă, îşi retrăieşte propria experienţă.

„Nu încerca s-o convingi!" îşi spuse Margaret. „Nu te crede. Nici Steve nu te crede... Am să vorbesc cu agentul Carlson", se hotărî ea. „Trebuie să vorbesc cu el imediat."

După ce îi strânse încă o dată mâna, Sylvia Harris plecă. Rămasă singură în casă pentru prima oară într-o săptămână încheiată, Margaret închise ochii şi trase adânc aer în piept,

apoi se duse grăbită la telefon şi formă numărul lui Walter Carlson.

Acesta răspunse de la primul apel.

– Margaret, ce pot face pentru tine?

– Kathy trăieşte, îi spuse ea – şi, nelăsându-i timp să răspundă, continuă: Ştiu că nu mă crezi, dar e vie. Kelly comunică mereu cu ea. Acum o oră, Kathy dormea, legată de un pat. Kelly mi-a spus.

– Margaret...

– Nu încerca să mă convingi. *Ai încredere* în mine. N-aveţi nicio dovadă că a murit, numai cuvântul unui mort. N-aţi găsit niciun cadavru. Ştiţi că Lucas s-a urcat în avion cu o cutie mare şi presupuneţi că înăuntru era trupul lui Kathy. Încetaţi cu presupunerile şi găsiţi-o – auzi ce-ţi spun? *Găsiţi-o!*

Înainte ca Walter Carlson să poată răspunde, Margaret trânti receptorul în furcă, apoi se prăbuşi într-un fotoliu şi îşi luă capul în mâini. „E un lucru pe care trebuie să mi-l amintesc... Ştiu că avea legătură cu rochiţele pe care le-am cumpărat gemenelor de ziua lor", îşi spuse ea. „Am să mă duc la debaraua din camera lor, o să iau rochiile în mână şi voi încerca să-mi amintesc."

51

Vineri la începutul după-amiezii, agenţii FBI Angus Sommers şi Ruthanne Scaturro au sunat la uşa casei cu numărul 415 de pe Walnut Street, în Bronxville, New York, unde locuia Amy Lindcroft, prima soţie a lui Gregg Stanford.

În contrast cu locuințele mari și elegante din jur, Amy stătea într-o casă albă modestă gen Cape Cod, cu obloane de culoare verde-închis care luceau în lumina soarelui de după-amiază ce ieșise brusc dintre nori, după ploaie.

Casa îi amintea lui Angus Sommers de cea în care crescuse, pe celălalt mal al râului Hudson, în Closter, New Jersey. Un regret mai vechi îi trecu prin minte: „Ar fi trebuit să cumpăr casa când mama și tata s-au mutat în Florida; în ultimii zece ani, valoarea i s-a dublat."

„Această proprietate valorează mai mult decât casa", fu următorul lui gând, în timp ce auzea pașii care se apropiau dincolo de ușă.

Sommers știa din experiență că până și oamenii cu conștiința curată pot deveni serioși când sunt vizitați de agenții FBI. În acest caz, însă, Amy Lindcroft era cea care le dăduse telefon pentru a le solicita o întrevedere, spunând că voia să discute despre fostul ei soț. Îi salută cu un zâmbet scurt, în timp ce le privea legitimațiile, apoi îi pofti înăuntru. Era o femeie destul de dolofană, în jur de patruzeci și cinci de ani, cu ochi căprui strălucitori și păr cărunt ce forma bucle în jurul feței, și purta o tunică de pictor peste blugi.

Agenții o urmară într-un living mobilat cu mult gust în stil american timpuriu și dominat de o acuarelă excelentă ce înfățișa fluviul Hudson. Sommers se apropie s-o studieze. Semnătura din colț era a lui Amy Lindcroft.

– E foarte frumoasă, spuse el cu sinceritate.

– Îmi câștig existența pictând, așa că sunt nevoită să lucrez cât mai bine, răspunse Lindcroft pe cel mai firesc ton. Și acum, luați loc, vă rog. N-am să vă rețin mult, dar s-ar putea să vă intereseze ce-am să vă spun.

În mașină, Sommers o instruise pe Scaturro să preia inițiativa în timpul convorbirii. Acum, agenta spuse:

– Doamnă Lindcroft, am dreptate să presupun că ceea ce doriți să ne spuneți e relevant pentru cazul răpirii Frawley?

– *S-ar putea* să fie relevant, sublinie Lindcroft. Știu c-o să pară o atitudine tipică de femeie părăsită, și s-ar putea chiar așa să fie, dar Gregg a făcut rău atât de multor oameni, încât dacă ceea ce am eu de spus îl va afecta și pe el, n-o să regret. Am fost colegă de cameră în colegiu cu Tina Olsen, moștenitoarea imperiului farmaceutic, și eram mereu invitată în diversele case ale familiei sale. Privind în urmă, îmi dau seama că Gregg s-a căsătorit cu mine ca să pătrundă în lumea Tinei. A reușit de minune. Gregg e un om isteț și descurcăreț. La începuturile căsniciei noastre, lucra pentru o firmă mică de investiții. Se tot vâra pe sub pielea domnului Olsen, care în cele din urmă l-a invitat să se alăture personalului său. A reușit să parvină, devenind mâna dreaptă a lui Olsen. Și, ce să vezi, nu peste mult, el și Tina au anunțat că se iubeau. După zece ani de căsnicie, rămăsesem și eu în sfârșit gravidă. Din cauza șocului pe care l-am resimțit la aflarea veștii că soțul mă înșela cu cea mai bună prietenă a mea am pierdut sarcina. Ca să mi se oprească hemoragia, a trebuit să mi se facă o histerectomie.

„E ceva mai mult decât o femeie părăsită", își spuse Angus Sommers, observând expresia de tristețe care apăruse în ochii lui Amy Lindcroft.

– Și apoi, completă cu înțelegere Scaturro, s-a însurat cu Tina Olsen.

– Da. A durat șase ani, până când Tina a descoperit că o înșela cu alta, și s-a despărțit de el. E inutil să mai spun că și tatăl ei l-a concediat. Trebuie să înțelegeți – Gregg e pur și simplu incapabil să-i fie fidel unei femei.

– Ce vreţi să ne spuneţi, doamnă Lindcroft? o întrebă Angus Sommers.

– În urmă cu vreo şase ani şi jumătate, când Gregg s-a recăsătorit din nu, Tina m-a sunat ca să-şi prezinte scuzele. A spus că nu se aştepta să i le accept, dar trebuia oricum s-o facă. A mai adăugat că nu era vorba numai de aventurile extraconjugale ale lui Gregg, dar şi de faptul că tatăl ei aflase despre el că deturna din fondurile companiei. Domnul Olsen a acoperit personal cheltuielile, ca să evite un scandal. Tina mi-a mai spus că ne-ar putea oferi satisfacţie faptul că exista posibilitatea ca Gregg să-şi fi greşit socotelile cu noua lui soţie, Millicent Alwin Parker Huff. Aceasta era o femeie dură, iar Tina auzise că-l pusese să semneze un contract prenupţial potrivit căruia, dacă mariajul lor nu dura minimum şapte ani, n-avea să se aleagă nici măcar cu un dolar de la ea.

Zâmbetul lui Amy Lindcroft era lipsit de veselie.

– Tina m-a sunat iar ieri, după ce a văzut interviul dat de Gregg presei. A spus că încercase cu disperare s-o impresioneze pe Millicent. Contractul prenupţial expiră în câteva săptămâni, iar Millicent îşi petrece cea mai mare parte a timpului în Europa, departe de el. Ultimul soţ căruia i-a dat papucii nu ştia ce-l aştepta, înainte de a încerca să intre în apartamentul lor de pe Fifth Avenue, unde a aflat de la portar că nu mai avea acces în clădire.

– Vreţi să spuneţi că, dacă Gregg se teme că şi lui i s-ar putea întâmpla acelaşi lucru, e posibil să se afle la originea răpirii, fiindcă avea nevoie de bani? Nu e o ipoteză cam exagerată, doamnă Lindcroft?

Oricât de antrenaţi erau să pară cât mai detaşaţi, următorul lucru pe care Amy Lindcroft li-l comunică

agenţilor FBI, nu fără o anumită satisfacţie răutăcioasă, îi făcu pe amândoi s-o privească şocaţi.

52

Margaret şedea pe marginea patului din camera gemenelor, cu rochiile de catifea albastră pe care le cumpărase pentru ziua lor întinse pe genunchi. Încerca să facă abstracţie de amintirea din urmă cu o săptămână, când le îmbrăcase pe fete pentru petrecere. Steve venise acasă de la serviciu mai devreme, pentru că după petrecere erau invitaţi la un dineu al companiei. Gemenele erau atât de surescitate, încât până la urmă trebuise ca Steve s-o ţină pe Kelly în poală, în timp ce Margaret încheia nasturii rochiei lui Kathy.

Chicoteau şi vorbeau în limba gemenelor, îşi amintea ea, tot mai convinsă că-şi puteau citi una alteia gândurile. „De-*asta* ştiu că de fapt Kathy e în viaţă: i-a spus lui Kelly că vrea să vină acasă."

Imaginea lui Kathy speriată şi legată de un pat o îngrozea pe Margaret. „Unde pot s-o caut?" se chinuia ea. „Cu ce pot să încep? Ce anume au rochiile? E ceva în legătură cu rochiile ce trebuie să-mi amintesc – ce?" Îşi trecea mâinile peste catifeaua moale, amintindu-şi că, deşi preţul fusese redus, costaseră mai mult decât ar fi vrut ea să plătească. „Mă uitam mereu printre celelalte haine", îşi spuse, „dar tot la ele mă întorceam. Vânzătoarea mi-a spus cât de scumpe erau confecţiile la Bergdorf's. Apoi a adăugat că i se părea

foarte curios că mă aflam acolo, căci tocmai servise altă femeie care cumpăra tot hăinuţe pentru gemeni..."

Margaret rămase cu gura căscată. „*Asta* tot încerçam să-mi amintesc! Magazinul de unde le-am cumpărat... Vânzătoarea... Vânzătoarea mi-a spus că tocmai îi vânduse nişte haine pentru doi fraţi gemeni de trei ani unei femei care nu părea să ştie nimic despre măsurile lor..."

Se ridică, lăsând rochiile să alunece pe podea. „Am s-o recunosc pe vânzătoare când am s-o văd", îşi spuse ea. „Probabil nu e decât o coincidenţă incredibilă că altcineva cumpăra haine pentru nişte copii gemeni în vârstă de trei ani în acelaşi magazin, cu câteva zile înainte ca fetele mele să fie răpite, dar pe de altă parte, dacă răpirea a fost planificată de atunci, ar fi trebuit să fie evident că gemenele urmau să fie în pijamale când le luau, şi aveau nevoie de un rând de haine. Trebuie să vorbesc cu vânzătoarea despre asta."

Când ajunse la parter, Steve tocmai se întorcea cu Kelly de la creşă.

– Toţi prietenii ei s-au bucurat tare mult s-o vadă pe fetiţa noastră, spuse el, cu o falsă voioşie. Nu-i aşa, iubito?

Fără să răspundă, Kelly îşi desprinse mâna dintr-a lui şi se apucă să-şi scoată jacheta. Apoi începu să şuşotească încet.

Margaret îl privi pe Steve.

– Vorbeşte cu Kathy.

– *Încearcă* să vorbească cu Kathy, o corectă el.

Soţia lui întinse mâna.

– Steve, dă-mi cheile maşinii.

– Margaret...

– Steve, ştiu ce fac. Tu stai cu Kelly. Să n-o laşi singură nicio clipă. Şi notează pe hârtie tot ce s-ar putea să spună, *te rog*.

– Unde te duci?

– Nu departe. Doar până la magazinul de pe Route 7, de unde le-am cumpărat rochiţele pentru petrecere. Trebuie să vorbesc ceva cu vânzătoarea care m-a servit.

– De ce n-o suni?

Margaret făcu un efort să se calmeze, trăgând prelung aer în piept.

– Steve, dă-mi cheile, te rog. Nu mi s-a întâmplat nimic. Şi n-am să stau mult.

– Încă mai e o maşină a presei, în capătul străzii. O să te urmărească.

– Nu vor apuca. Am să dispar înainte de a-şi da seama că sunt eu. Steve, dă-mi cheile.

Cu o mişcare neaşteptată, Kelly se răsuci în loc şi cuprinse cu braţele piciorul lui Steve.

– Iartă-mă! începu ea să se tânguiască. Iartă-mă...!

Steve o ridică în braţe şi începu s-o legene.

– Nu-i nimic, Kelly. Nu face nimic.

Fata se ţinea cu o mână de braţ. Margaret îi ridică mâneca bluzei şi văzu cum braţul începea să i se înroşească, în acelaşi loc unde se afla vânătaia pe care i-o observaseră când se întorsese acasă.

Simţi cum i se usucă gura.

– Femeia aia tocmai a ciupit-o pe Kathy, şopti ea. Ştiu că aşa e. O, Doamne, Steve, tot n-ai înţeles? Dă-mi odată cheile!

Fără tragere de inimă, Steve scoase cheile maşinii din buzunar, iar Margaret i le smulse din mână şi o luă la goană spre uşă. Peste cincisprezece minute, intra în magazinul Abby's Discount de pe Route 7.

Înăuntru erau cam douăsprezece persoane, toate femei.

Margaret porni pe culoarele dintre rafturi, uitându-se după vânzătoarea care o servise, dar n-o văzu nicăieri. În cele din urmă, nerăbdătoare să găsească niște răspunsuri, se apropie de casieriță, care o îndrumă spre directoare.

– A, pe Lila Jackson o căutați, spuse aceasta, când Margaret i-o descrise pe vânzătoare. Azi e ziua ei liberă, și știu că s-a dus la New York cu mama ei, să ia cina și să vadă un spectacol. Oricare dintre celelalte vânzătoare ale noastre vă va servi cu plăcere dacă...

– Lila are telefon mobil? o întrerupse Margaret.

– Da, dar nu vi-l pot da, credeți-mă.

Directoarea, o femeie de vreo șaizeci de ani, cu păr blond dat cu gel, deveni dintr-odată mai puțin cordială.

– Dacă aveți vreo reclamație, mi-o puteți spune direct mie. Mă numesc Joan Howell și eu sunt șefa aici.

– Nu e vorba de nicio reclamație. Atâta numai că Lila Jackson mai servise încă o femeie care cumpărase haine pentru gemeni și nu le știa măsurile, când am fost eu aici, săptămâna trecută. Vreau s-o întreb câte ceva despre acea femeie.

Howell continua să clatine din cap.

– Nu vă pot da telefonul Lilei, repetă ea pe un ton categoric. Va reveni aici mâine-dimineață la ora zece. Puteți s-o întrebați atunci.

Și, cu un zâmbet formal, îi întoarse spatele.

În timp ce încerca să se îndepărteze, Margaret o prinse de braț.

– Nu înțelegeți! insistă ea, ridicând vocea. Fetița mea a dispărut. Trăiește. Trebuie s-o găsesc. Trebuie să ajung la ea până nu e prea târziu.

Toate celelalte cumpărătoare din zonă întorseseră capul

spre ea. „Nu face o scenă", îşi spuse. „Vor crede că eşti nebună."

– Îmi pare rău, se bâlbâi ea, în timp ce dădea drumul mânecii lui Howell. La ce oră vine Lila mâine?

– La zece, răspunse Joan Howell, a cărei expresie devenise mai înţelegătoare. Dumneavoastră sunteţi doamna Frawley, nu-i aşa? Lila mi-a spus că de-aici aţi cumpărat rochiile pentru ziua gemenelor. Îmi pare foarte rău pentru Kathy... Şi vă rog să mă scuzaţi că nu v-am recunoscut. Am să vă dau numărul de telefon mobil al Lilei, dar nu cred că l-a luat cu ea la teatru, sau cel puţin şi l-a închis înainte de spectacol. Vă rog, veniţi până în biroul meu.

Margaret auzea şoaptele cumpărătoarelor care asistaseră la scenă:

– Asta-i Margaret Frawley... Aia ale cărei gemene...

Pradă unui val de durere a cărui violenţă o făcu să se clatine pe picioare, Margaret se răsuci în loc şi ieşi în fugă. Ajunsă în maşină, răsuci cheia în contact şi apăsă pedala de acceleraţie. O luă din loc, fără să ştie încotro se îndrepta. Mai târziu, avea să-şi aducă aminte că pomise pe şoseaua I-95 spre nord, ajungând până în Providence, Rhode Island. Acolo, la primul indicator spre Cape Cod, s-a oprit să ia benzină, şi abia atunci şi-a dat seama cât de departe ajunsese. A cotit pe I-96 spre sud şi a mers până a văzut indicatorul către Route 7. A luat-o pe-acolo, simţind că trebuia să găsească Aeroportul Danbury. Când ajunse acolo, parcă lângă intrare.

„I-a dus trupşorul într-o cutie", îşi spuse ea. „Ăsta a fost sicriul ei. A luat-o în avion şi a zburat deasupra oceanului, după care a deschis uşa sau geamul şi a aruncat-o pe fetiţa mea frumoasă în ocean. Ce lungă trebuie să fi fost căderea!

Oare cutia s-a spart? Kathy a mea s-a rostogolit din ea în apă? Apa e aşa de rece acum..."

Apoi îşi spuse: „Nu te mai gândi la asta. Adu-ţi aminte cât de mult îi plăcea să se bălăcească în valuri. Trebuie să-i spun lui Steve să închirieze o şalupă. Dacă ieşim în larg, şi arunc nişte flori pe apă, poate-o să am senzaţia că-mi pot lua cu adevărat rămas-bun de la ea. Poate..."

Dintr-odată, lângă geamul maşinii se aprinse lumina unei lanterne, iar Margaret ridică privirea.

– Doamnă Frawley.

Glasul poliţistului era blând.

– Da.

– Am dori să vă ajutăm să vă întoarceţi acasă, doamnă. Soţul dumneavoastră e foarte îngrijorat.

– Am avut de făcut un drum...

– Doamnă, e ora unsprezece noaptea. Aţi ieşit din magazin la ora patru.

– Serios...? Probabil fiindcă am încetat să mai sper.

– Da, doamnă. Şi acum, daţi-mi voie să vă conduc acasă.

53

Vineri spre seară, plecând de la locuinţa lui Amy Lindcroft, agenţii Angus Sommers şi Ruthanne Scaturro s-au dus direct la sediul C.F.G.&Y. de pe Park Avenue, unde au cerut să fie primiţi imediat de Gregg Stanford. După o aşteptare de o jumătate de oră, au fost în sfârşit primiţi în

biroul lui, care fusese mobilat cu scopul vizibil de a-i impresiona pe vizitatori.

În locul unui birou tipic, avea o masă de scris antică. Sommers, care se pricepea şi el la mobilă, o recunoscu ca datând de la începuturile secolului al XVIII-lea, şi socoti că probabil valora o avere. În locul rafturilor pentru cărţi, un *bureau-cabinet* din secolul al XVIII-lea, în dreptul peretelui din stânga, reflecta soarele la asfinţit ce lumina prin fereastra cu vedere spre Park Avenue. Pe post de scaun directorial, Stanford îşi alesese un fotoliu antic, cu tapiţerie de piele. În contrast cu acesta, fotoliile din faţa biroului erau din materiale destul de simple, dând de înţeles că niciun vizitator nu putea să se ridice la acelaşi nivel social cu Gregg Stanford. Portretul unei femei frumoase, în rochie de seară, domina peretele din dreapta biroului. Sommers era sigur că femeia trufaşă şi serioasă din tablou nu putea fi decât actuala soţie a lui Stanford, Millicent.

„Mă întreb dacă a ajuns la faza în care le cere subalternilor să nu-l privească niciodată în ochi", îşi spuse Sommers. „Ce făcătură! Şi biroul ăsta... oare singur şi l-a împopoţonat, sau şi-o fi vârât şi nevastă-sa coada? Face parte din consiliul de administraţie a vreo două muzee, aşa că probabil se pricepe şi ea."

Când cei doi agenţi îl chestionaseră pe Norman Bond, acesta măcar schiţase gestul de a se ridica uşor de pe scaun, la apariţia lor. În schimb, Stanford rămase aşezat, cu mâinile împreunate în faţă, până când agenţii se aşezară fără a fi fost invitaţi.

– Aţi mai făcut ceva progrese în căutarea lui Pied Piper? întrebă el pe un ton repezit.

– Da, am făcut progrese evidente, răspunse prompt şi

convingător Angus Sommers. De fapt, ne apropiem cu viteză de identificarea lui. Mai mult decât atât nu am dreptul să spun.

Observă că buzele lui Stanford se strânseră. „Este nervos?" se întrebă el. Spera că da.

– Domnule Stanford, tocmai am primit informații pe care trebuie să le discutăm cu dumneavoastră.

– Nu-mi pot imagina ce aveți de discutat cu mine, răspunse Stanford. Mi-am exprimat cât se poate de clar poziția cu privire la plata răscumpărării. E evident că acesta e singurul domeniu care poate prezenta interes pentru dumneavoastră, în ceea ce mă privește.

– Nu tocmai, replică încet Sommers, prelungind cuvintele cu o satisfacție răutăcioasă. Cred că a fost un mare șoc pentru dumneavoastră când ați aflat că Lucas Wohl era unul dintre răpitori.

– Despre *ce* tot vorbiți...?

– Probabil i-ați văzut fotografia în ziare și la televizor, nu-i așa?

– I-am văzut fotografia, firește.

– Atunci, trebuie să-l fi recunoscut în el pe fostul deținut care v-a fost șofer ani de zile.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

– Ba eu cred că *înțelegeți,* domnule Stanford. A doua dumneavoastră soție, Tina Olsen, a activat într-o fundație de binefacere care-i ajuta pe foștii pușcăriași să-și găsească de lucru. Prin intermediul ei l-ați cunoscut pe Jimmy Nelson, care la un moment dat a preluat numele vărului său decedat, Lucas Wohl. Tina Olsen a avut pentru multă vreme un șofer particular, dar Jimmy – sau Lucas, sau cum l-oți fi numit dumneavoastră – vă transporta frecvent cu mașina, în timpul

căsniciei cu ea. Ieri, Tina Olsen i-a telefonat fostei dumneavoastră soții, Amy Lindcroft, și i-a spus că presupune că Lucas a continuat să vă transporte încă multă vreme, după ce ați divorțat. Așa este, domnule Stanford?

Stanford se uită mai întâi la un agent, apoi la celălalt.

– Mai rău decât o femeie părăsită, sunt două femei părăsite, comentă el. În timpul căsniciei mele cu Tina, foloseam o firmă de mașini. Vă spun cu toată sinceritatea că n-am stabilit niciodată relații personale cu diverșii șoferi care lucrau pentru acea firmă. Dacă-mi spuneți că unul dintre răpitori lucra ca șofer acolo, nu vă contrazic, deși, firește, mă surprinde acest lucru. Iar ideea că ar fi trebuit să-l recunosc, văzându-i fotografia în ziar, e ridicolă.

– Prin urmare, nu negați că l-ați cunoscut? întrebă Sommers.

– Dacă mi-ați spune despre *orice* persoană că m-a dus cu mașina, din când în când, cu ani în urmă, n-aș putea nici să confirm, nici să vă contrazic. Și acum, plecați de-aici.

– Vom parcurge registrele pe care le ținea Lucas; datează de ani de zile, spuse Sommers, în timp ce se ridica. Bănuiesc că a lucrat ca șofer pentru dumneavoastră de mai multe ori decât vă convine să recunoașteți, ceea ce mă face să mă întreb și ce altceva mai aveți de ascuns. Vom afla despre ce este vorba, domnule Stanford. Vă dau cuvântul meu de *onoare*.

54

Să fie clar, îi spuse Angie lui Kathy, sâmbătă dimineaţa la ora nouă. Cu tusea şi plânsetele tale, nu m-ai lăsat să dorm juma' din noapte, şi m-am săturat. Nu pot să stau închisă-n camera asta toată ziua, şi nu pot nici să te leg la gură, fiindcă, răcită cum eşti, s-ar putea să nu mai poţi să respiri, aşa c-am să te iau cu mine. Ieri, când am ieşit, ţi-am cumpărat nişte haine, da' pantofii nu-ţi vin bine; sunt prea mici. Aşa c-acuma o să ne ducem iar la Sears, iar eu am să intru ca să iau unii c-un număr mai mari, iar *tu* ai să stai culcată în furgonetă şi n-ai să scoţi o vorbă, ai înţeles?

Kathy dădu din cap. Angie o îmbrăcase cu o bluză pe gât, o salopetă de catifea reiată şi o canadiană cu glugă. Părul ei scurt, vopsit castaniu-închis, îi atârna în jurul obrajilor şi-i cădea într-un breton moale pe frunte, încă umed după ce Angie îi făcuse duş. După ce înghiţise lingura de sirop de tuse era din nou somnoroasă. Voia aşa de mult să stea de vorbă cu Kelly, dar limba gemenelor era interzisă. De aceea o ciupise atât de tare Angie, în ajun.

„Mami, tati", şopti ea în gând. „Vreau să vin acasă... Vreau să vin acasă..."

Ştia că nu trebuia să plângă. Nu *voia* să plângă, dar când adormi şi întinse mâna după a lui Kelly, fără s-o găsească, apoi îşi dădu seama că nu era în patul ei şi mami n-avea să vină ca să se asigure că erau acoperite, nu se mai putu stăpâni. Şi începu să plângă.

Pantofii pe care i-i cumpărase Angie îi erau prea mici. Îi strângeau picioarele, şi cu ei nu se simţea deloc la fel ca în

tenişii cu şireturi roz, sau în pantofii pe care îi încălţase la petrecere. Poate că, dacă era foarte cuminte, şi nu plângea, şi încerca să nu tuşească, mami avea să vină şi s-o ia acasă. Iar pe Mona o chema în realitate Angie. Aşa-i spunea Harry uneori. Şi nici pe el nu-l chema Harry, ci Clint. Aşa-i spunea Angie uneori.

„Vreau să mă duc acasă", îşi spuse ea iar, şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Să nu începi să plângi, o preveni Angie, în timp ce deschidea uşa şi o trăgea după ea de mână, spre parcare.

Afară ploua tare, iar Angie lăsă jos valiza mare pe care o ducea şi ridică gluga canadienei peste capul lui Kathy.

– Nu trebuie să-mi răceşti şi mai rău, îi spuse ea. Şi-aşa eşti destul de bolnavă.

Angie duse în maşină valiza cea mare, apoi o puse pe Kathy să se culce pe perna de pe jos şi o acoperi cu o pătură.

– Asta-i altceva. Trebuie să-ţi cumpăr un scaun de maşină.

Oftă.

– Dumnezeule, am mai multă bătaie de cap cu tine decât merită.

Trânti portiera din spate, se aşeză la volan şi răsuci cheia în contact.

– Pe de altă parte, dintotdeauna mi-am dorit un copil, continuă ea, vorbind mai mult de una singură decât cu Kathy. De-asta am şi dat de belea, înainte. Cred că puştiului ăluia chiar îi *plăcea* de mine şi voia să rămână al meu. Era să-mi ies din minţi, când a venit maică-sa să-l ia. Billy îl chema. Şi era aşa de drăgălaş, şi puteam să-l fac să râdă – nu ca pe tine, care plângi tot timpul... Dumnezeule!

Kathy ştia că Angie n-o mai plăcea. Se ghemui pe

podea şi-şi vârî degetul în gură. La fel făcuse şi când era mică, dar apoi se oprise. Acum, n-avea *încotro* – aşa, îi era mai uşor să nu plângă.

În timp ce scotea maşina din parcarea motelului, Angie mai spuse:

– În caz că te interesează, eşti în Cape Cod, păpuşico. Strada asta duce în port, unde sunt vapoarele care pleacă la Martha's Vineyard şi Nantucket. Şi eu am fost la Martha's Vineyard odată, cu tipul care m-a adus aici. Îmi plăcea de el, dar nu ne-am mai întâlnit niciodată de-atunci. Mamă, ce-aş mai vrea să-i pot spune că umblu c-un milion de dolari într-o valiză. N-ar fi ceva?

Kathy simţi că maşina cotea.

– Main Street, Hyannis, continuă Angie. Nu-i la fel de aglomerat cum o să fie peste vreo două luni. Pân-atunci, noi o s-ajungem în Hawaii. Probabil acolo e mult mai sigur decât în Florida.

Mai merseră un timp. Angie începu să fredoneze un cântec despre Cape Cod. Nu prea ştia cuvintele, aşa că murmura, după care striga dintr-odată: *„In Old Cape Cod"* Repeta aceste cuvinte la nesfârşit. Apoi, după un timp, maşina se opri, iar Angie mai cântă o dată:

– „Aici, în vechiul Cape Cod"...

Apoi spuse:

– Mamă, ce bine cânt!

În sfârşit, se aplecă peste spătar şi privi în jos, cu o figură răutăcioasă.

– Gata, am ajuns, spuse ea. Acum, ascultă, să nu îndrăzneşti să te ridici de-acolo, ai înţeles? Am să-ţi trag pătura peste cap, aşa că dacă se uită cineva în maşină, n-o să

te vadă. Dacă ies din magazin şi văd c-ai mişcat un *deget*, ştii ce-ai să păţeşti, nu?

Ochii lui Kathy se umplură de lacrimi, în timp ce dădea din cap.

– OK. Văd că ne înţelegem. Am să mă-ntorc repede, şi pe urmă o să mergem la McDonald's sau la Burger King. Tu şi cu mine, împreună. Mămica şi Stevie.

Kathy simţi cum pătura îi era trasă peste cap, dar nu-i păsa. La căldură şi-n întuneric era plăcut – şi dormi, îi era somn, şi-i plăcea şi să doarmă. Dar pătura era miţoasă, şi o gâdila la nas. Îşi dădea seama că iar îi venea să tuşească, dar reuşi să nu scoată un sunet până când Angie coborî din maşină şi închise portiera, încuind-o.

Abia atunci dădu drumul lacrimilor, şi începu să vorbească cu Kelly.

– Nu vreau să fiu în vechiul Cape Cod. Nu vreau să fiu în vechiul Cape Cod. *Vreau să vin acasă...*

55

Uite-l, îi şopti agentul Sean Walsh partenerului său, Damon Philburn.

Era ora nouă şi jumătate, sâmbătă dimineaţa. Walsh arăta spre silueta unui bărbat slab, îmbrăcat într-un hanorac cu glugă, care acum mergea pe cărare spre uşa din faţă. Maşina în care aşteptaseră agenţii era parcată pe cealaltă parte a străzii. Cu o mişcare rapidă, perfect sincronizată, cei doi

ieşiră simultan din ea şi-l încadrară pe individ înainte ca acesta să poată măcar răsuci cheia în uşă.

Fratele după mamă al lui Steve Frawley, Richard Mason, pe care-l supravegheaseră, nu păru surprins să-i vadă.

– Intraţi în casă, le spuse el. Dar să ştiţi că vă pierdeţi vremea. N-am nicio legătură cu răpirea fiicelor fratelui meu. Ştiind cum lucraţi, mă gândesc că probabil aţi interceptat telefonul mamei mele, când m-a sunat după ce v-aţi interesat de mine.

Niciunul dintre agenţi nu se osteni să-i răspundă, în timp ce Mason aprindea lumina din antreu şi-i conducea în living. Walsh avu impresia că acesta arăta ca o cameră de motel: o canapea tapiţată cu tweed în modele maro, două fotolii cafenii cu dungi, două gheridoane cu lămpi din aceeaşi garnitură, o măsuţă de cafea, mochetă bej. Aflaseră că Mason locuia acolo de zece luni, dar nimic din cameră nu sugera că acela ar fi fost domiciliul lui permanent. Pe rafturile încastrate în pereţi nu exista nici măcar o singură carte. Nu se vedeau fotografii de familie sau alte obiecte personale care ar fi putut sugera un hobby sau orice fel de activitate desfăşurată în timpul liber. Mason se aşeză într-unul dintre fotolii, picior peste picior, scoase un pachet de ţigări şi-şi aprinse una, aruncând o privire nemulţumită spre masa de lângă fotoliu.

– Am aruncat scrumierele, ca să nu fiu tentat să fumez.

Înălţând din umeri, se ridică şi dispăru în bucătărie, de unde se întoarse cu o farfurioară şi se instală din nou în fotoliu.

„Încearcă să afişeze un calm desăvârşit", îşi spuse Walsh. „Cu toţii ne putem preface." Schimbă o privire scurtă

cu Philburn şi-şi dădu seama că erau de aceeaşi părere, aşa că lăsară tăcerea să se prelungească.

– Ascultaţi, în ultimele zile am circulat mult cu maşina şi vreau să mă culc. Ce doriţi? întrebă Mason, pe un ton insolent.

– Când v-aţi apucat iar de fumat, domnule Mason? se interesă Walsh.

– Acum o săptămână, când am auzit că gemenele fratelui meu dispăruseră, răspunse Mason.

– Mai bine zis, când dumneavoastră şi Franklin Bailey v-aţi hotărât să le răpiţi, nu-i aşa? întrebă agentul Philburn, pe cel mai firesc ton.

– Aţi înnebunit?! Pe fiicele propriului meu frate?

Walsh îl privi pe Mason în timp ce întorcea capul spre Philburn. Văzu roşeaţa intensă care i se ridică pe gât, colorându-i chipul. Îi studiase fotografiile de la dosar şi observase deja vizibilele asemănări fizice cu fratele său după mamă. „Dar orice similitudine se opreşte aici", îşi spuse el. Urmărind apariţiile lui Steve Frawley la televiziune, fusese impresionat de capacitatea de a-şi controla emoţiile, deşi se vedea clar că trăia sub tensiune. Mason fusese închis fiindcă era un escroc care râvnea la banii altora. „Şi pe noi încearcă să ne păcălească acum", îşi spuse Walsh, „jucând rolul unchiului indignat."

– N-am mai vorbit cu Franklin Bailey de opt ani, continuă Mason. Ţinând seama de împrejurări, mă îndoiesc că ar dori să discute cu mine.

– Nu vi se pare o coincidenţă cam mare că el, un om aproape străin de familie, s-a repezit să-şi ofere serviciile ca intermediar pentru soţii Frawley? se interesă Walsh.

– Dacă ar fi să fac o deducţie, din câte-mi amintesc

despre Frawley, aş zice că-i place să apară în luminile rampei. Când a investit în compania mea, era primar, şi-mi amintesc chiar că a glumit cu mine spunând că ar accepta să participe chiar şi la deschiderea unui plic, dacă ar veni presa. Când a pierdut alegerile şi totul s-a terminat, a fost foarte marcat. Ştiu că abia aştepta să compară la bara martorilor, la procesul meu, şi cred c-a fost foarte dezamăgit când am acceptat să pledez vinovat. Cu toţi mincinoşii pe care-i pregătiseră agenţii federali ca martori, n-aveam nicio şansă, dacă apăream în faţa instanţei.

– I-aţi vizitat pe fratele dumneavoastră şi pe soţia lui, în Ridgefield, la scurt timp după ce s-au mutat, acum câteva luni, spuse Walsh. N-aţi trecut şi pe la Franklin Bailey, de dragul vechilor vremuri?

– Ce întrebare prostească! răspunse calm Mason. M-ar fi dat afară.

– N-aţi fost niciodată foarte apropiat de fratele dumneavoastră, nu-i aşa? întrebă şi Philburn.

– Mulţi fraţi nu întreţin relaţii strânse. Cu atât mai mult, când e vorba de fraţi doar pe jumătate.

– Aţi cunoscut-o pe viitoarea soţie a lui Steve, Margaret, înainte ca ei doi să se fi văzut prima oară. I-aţi telefonat şi i-aţi propus o întâlnire, iar ea v-a refuzat. Apoi l-a cunoscut pe Steve, la Facultatea de Drept. Asta nu v-a deranjat?

– Niciodată nu mi-a fost greu să cuceresc o femeie atrăgătoare. Ca dovadă, am divorţat până acum de două femei deştepte şi frumoase. La Margaret nu m-am mai gândit.

– Aţi fost pe punctul să reuşiţi cu o escrocherie din care aţi fi câştigat milioane. De când a fost angajat Steve într-o funcţie cu perspective de promovare la cel mai înalt

nivel, nu v-a trecut niciodată prin minte că v-a întrecut din nou?

– Nici măcar o dată. Şi, aşa cum spuneam, n-am înşelat niciodată pe nimeni.

– Domnule Mason, munca de hamal e destul de obositoare. Nu pare să fie genul de ocupaţie pe care v-aţi alege-o de bunăvoie.

– E un expedient provizoriu, răspunse calm Richard Mason.

– Şi nu vă temeţi că v-aţi putea pierde postul? N-aţi mai fost la serviciu toată săptămâna.

– Am telefonat ca să anunţ că nu mă simţeam bine şi aveam nevoie de o săptămână liberă.

– Ciudat, nu ni s-a spus asta, comentă Philburn.

– Atunci, cineva de la aeroport a făcut o încurcătură. Vă asigur că eu am dat telefonul.

– Şi unde v-aţi dus?

– Am făcut un drum cu maşina până-n Vegas. Simţeam că am noroc.

– Şi nu v-a trecut prin minte să mergeţi la fratele dumneavoastră, după ce fetiţele lui fuseseră răpite?

– Nu m-ar fi primit. Prezenţa mea îl stânjenea. Vi-l puteţi imagina pe fratele cu reputaţie de escroc plimbându-se prin faţa camerelor de luat vederi? Chiar dumneavoastră aţi spus că Steve o s-ajungă departe, în C.F.G.&Y. Pariez că nici nu m-a trecut ca persoană de referinţă, în curriculum vitae.

– Vă pricepeţi la transferurile telegrafice şi cunoaşteţi genul de bănci care le acceptă, transmit fondurile mai departe şi şterg orice urmă, nu-i aşa?

Mason se ridică în picioare.

– Ieşiţi afară. Sau mă arestaţi, sau plecaţi de-aici.

Niciunul dintre agenţi nu schiţă vreo mişcare.

– Nu vi se pare o mare coincidenţă că în weekendul trecut aţi vizitat-o pe mama dumneavoastră, în Carolina de Nord, chiar în acelaşi weekend în care au fost răpite fiicele fratelui dumneavoastră? Poate că încercaţi să vă creaţi un alibi.

– Am spus să plecaţi.

Walsh îşi scoase carnetul.

– Unde aţi locuit în Vegas, domnule Mason, şi cine ar putea confirma prezenţa dumneavoastră acolo? Daţi-ne câteva nume.

– Nu mai răspund la nicio întrebare până nu vorbesc cu un avocat. Vă ştiu eu. Încercaţi să-mi întindeţi o cursă.

Walsh şi Philburn se ridicară.

– O să ne întoarcem, spus Walsh, pe un ton neutru.

Ieşiră din apartament, dar se opriră lângă maşina lui Mason. Walsh scoase o lanternă şi lumină panoul de bord.

– Cincizeci de mii şase sute patruzeci şi şase de mile, remarcă el.

Philburn notă numărul.

– Se uită la noi, comentă el.

– Asta şi vreau. Ştie ce fac.

– Câte mile a spus maică-sa că avea la bord?

– În convorbirea telefonică pe care i-am interceptat-o, imediat după plecarea noastră, i-a reamintit că tatăl lui vitreg observase că se apropia de cincizeci de mii de mile, iar garanţia avea să expire curând, aşa că-l îndemna să verifice dacă nu erau probleme. Se pare că Frawley senior e obsedat de întreţinerea maşinilor.

– La bordul maşinii ăsteia, Mason are vreo şase sute

de mile peste cincizeci de mii. Până-n Winston-Salem sunt vreo şase sute. E clar că n-a mers cu ea în Vegas. Şi-atunci, unde crezi că a fost?

– Pe undeva prin zonă, pe post de babysitter, replică Philburn.

56

Sâmbătă dimineaţa, Lila Jackson abia aştepta să le povestească tuturor celor de la Abby's Discount cât de mult îi plăcuse piesa pe care o văzuseră ea şi mama ei în seara trecută.

– Era o montare nouă cu „Oraşul nostru", îi spuse Lila lui Joan Howell. Mi-a plăcut la nebunie! Mai ales scena finală, când George se aruncă pe mormântul lui Emily! Îmi curgeau lacrimile pe obraji... Ştiţi, când aveam doisprezece ani, şi noi am pus în scenă piesa asta, la St. Francis Xavier. Eu o jucam pe prima femeie moartă. Aveam replica: „E pe acelaşi drum pe care l-am străbătut noi. Mhmm..."

Când Lila deborda de entuziasm, nimic n-o mai putea tempera. Howell o aşteptă cu răbdare să facă o pauză, apoi spuse:

– Ieri spre seară a fost şi pe aici ceva agitaţie. A venit Margaret Frawley, mama gemenelor răpite, şi a întrebat de tine.

– Ce-a *făcut?*

Lila tocmai se pregătea să iasă din birou pentru a se îndrepta spre raionul unde lucra. Luă imediat mâna de pe clanţă.

– *De ce?*

– Nu ştiu. A cerut numărul tău de mobil, şi când n-am vrut să i-l dau, a spus ceva în sensul că fetiţa ei trăieşte, şi că trebuie s-o găsească. Probabil biata femeie a suferit o cădere nervoasă. Nici nu mă mir, desigur, după ce şi-a pierdut una dintre gemene. Ba chiar m-a apucat de braţ şi, o clipă, am avut impresia că nu se mai putea controla. Pe urmă, am recunoscut-o şi am încercat să-i vorbesc, dar ea a început să plângă şi a ieşit de-aici, în fugă. Iar azi-dimineaţă am auzit la ştiri că fusese dată în urmărire, fiindcă dispăruse, şi pe urmă poliţia a găsit-o aseară la unsprezece, cu maşina parcată lângă aeroportul din Danbury. Au spus că părea total debusolată.

Lila uitase complet de piesă.

– Ştiu de ce voia să discute cu mine, spuse ea încet. În aceeaşi seară în care a cumpărat rochiile pentru ziua fetelor, săptămâna trecută, a venit şi altă femeie ca să achiziţioneze nişte haine de-aici. Alegea costumaşe pentru nişte gemeni de trei ani, şi nu părea să aibă habar ce număr poartă. I-am spus asta doamnei Frawley, pentru că mi s-a părut că era o coincidenţă neobişnuită. Mai mult...

Lăsă fraza neterminată. Nu credea că lui Joan Howell, o femeie care ţinea morţiş să facă totul ca la carte, i-ar fi convenit să afle că o convinsese pe contabilă să telefoneze la compania de cărţi de credit pentru a se interesa de adresa femeii care cumpărase hainele pentru gemeni fără să le ştie măsurile.

– Dacă doamna Frawley vrea să stăm de vorbă, mi-ar face mare plăcere s-o ajut, încheie ea.

– N-a lăsat niciun număr. Eu aş zice să nu-ţi baţi capul cu asta.

Joan Howell se uită la ceas, semn clar pentru Lila că era zece şi cinci, iar ea era plătită pentru ca, începând de la ora zece, să vândă hainele cu preţ redus de la Abby's.

Lila îşi amintea numele clientei care nu ştiuse măsurile gemenilor de trei ani. „O chema Downes", îşi spuse ea, în timp ce pornea spre un raion. „A semnat chitanţa cu numele de doamna Clint Downes, dar când am vorbit cu Jim Gilbert despre ea, mi-a spus că de fapt se numeşte Angie, că nu e măritată cu Downes, care-i îngrijitorul de la Danbury Country Club, şi că locuiesc într-o casă din incinta clubului."

Conştientă de faptul că Joan Howell n-o scăpa din ochi, se întoarse spre o femeie de lângă bara cu confecţii, care luase deja pe braţ mai multe costume cu pantaloni.

– Pot să vi le pun deoparte? o întrebă.

Recunoscătoare, clienta dădu din cap, iar Lila luă costumele şi, în timp ce aştepta, îşi spuse că n-ar fi stricat să menţioneze incidentul la poliţie. Poliţiştii insistaseră ca oricine avea ceva de comunicat s-o facă, în speranţa de a-i ajuta să-i găsească pe răpitori.

„Jim Gilbert m-a făcut să mă simt ca o idioată", îşi spuse ea. „Vorbea despre toate informaţiile false pe care le primeşte telefonic poliţia. Şi, pentru că e detectiv pensionar i-am dat crezare."

Cumpărătoarea mai găsise două costume pe care voia să le probeze şi aştepta să se ducă la cabină.

– E una liberă chiar aici, îi spuse Lila.

„Aş putea vorbi cu poliţia chiar acum", reflectă ea, „însă cred că o să mă trateze cu indiferenţă, la fel cum a făcut Jim. Am o idee mai bună. Clubul country e la doar zece minute de-aici. În pauza de masă, am să mă duc cu maşina până acolo, am să sun la uşa casei îngrijitorului şi am

să spun că mi-am dat seama că tricourile pe care i le-am vândut aveau un defect, şi-am venit să le înlocuiesc. Pe urmă, dacă mi se pare ceva suspect, am să anunţ poliţia."

La ora unu, Lila duse la casă două tricouri pe gât mărimea 4.

– Kate, bagă-le pe astea-ntr-o pungă, spuse ea. Mi le facturezi când mă întorc, acum sunt grăbită.

Începuse din nou să plouă, iar Lila, în graba ei, uitase să-şi ia şi umbrela. „Ei, şi ce dacă mă ud?" se întrebă ea, în timp ce alerga prin parcare spre maşină.

Douăsprezece minute mai târziu, se afla la poarta clubului country Danbury. Spre dezamăgirea ei, văzu că era încuiată cu lacătul. „Trebuie să existe şi o altă intrare", îşi spuse. Porni încet împrejurul proprietăţii, oprindu-se la o altă poartă încuiată, înainte de a găsi un drum de serviciu cu o barieră şi o cutie în care se putea introduce un cod, pentru ca bariera să se ridice. În depărtare, pe partea dreaptă, dincolo de clădirea clubului, se distingea o căsuţă care ar fi putut să fie locuinţa îngrijitorului menţionată de Jim Gilbert.

Ploua tot mai tare. „Dacă tot am venit până aici", hotărî Lila, „o să merg mai departe. Cel puţin, am avut destulă minte ca să-mi iau impermeabilul." Coborî din maşină, trecu pe sub barieră şi, încercând să se adăpostească pe sub pini, o luă la fugă spre casă, cu punga în care avea tricourile strânsă sub haină.

Trecu prin dreptul unui garaj cu un singur loc, aflat în dreapta casei. Uşa era deschisă, şi vedea clar că garajul era gol. „Poate că nu e nimeni acasă", îşi spuse ea. „Păi, şi-n cazul ăsta, ce e de făcut?"

Dar, pe măsură ce se apropia de casă, îşi dădea seama

de faptul că în camera din față ardea lumina. „Hai s-o facem și pe asta", își spuse ea, în timp ce urca pe cele două trepte ale micii verande de la intrare.

Și apăsă pe butonul soneriei.

Vineri seara, Clint plecase iar cu Gus, ajunsese acasă târziu, dormise până la amiază, iar acum era mahmur și nervos. În timp ce luau cina la bar, Gus spusese că, în seara aceea când dăduse telefon și vorbise cu Angie, ar fi putut să jure că din apropiere se auzeau plângând doi copii.

„Am încercat să minimalizez lucrurile", își spuse Clint. „I-am zis că trebuie să fi fost beat ca să creadă că-n cotețul ăsta de găini încap doi plozi. I-am zis că nu mă deranjează că Angie câștigă bani ca babysitter, dar dac-ar apărea vreodată cu doi țânci aici, i-aș zice să facă pași. Cred c-a înghițit-o, da' nu sunt sigur. Are gură spartă. Dacă-i spune cuiva c-auzise plângând doi copii pe care-i îngrijea Angie? Și-n plus, mi-a mai zis și c-a văzut-o pe Angie la farmacie, cum cumpăra un vaporizator și niște aspirină. S-ar fi putut să-i spună și altcuiva. Trebuie să-nchiriez o mașină și să mă descotorosesc de leagănul ăla", își spuse el în continuare, pe când își făcea cafeaua. „Bine măcar că l-am demontat, da' mai rămâne să-l scot de-aici și să-l arunc pe undeva prin pădure. De ce-o fi vrut Angie să păstreze una din puștoaice? De ce l-a omorât pe Lucas? Dacă amândouă fetele se-ntorceau acasă, Lucas și cu mine făceam bani jumi-juma și nimeni nu știa nimic. Și acum, toată lumea e în fierbere, fiindcă-și închipuie că una din puștoaice a murit. Angie o să se plictisească de ea, și atunci, o s-o abandoneze cine știe pe unde. Știu c-așa o să facă. Sper numai să n-o..."

Clint nu-şi duse gândul până la capăt, dar în minte-i apăruse imaginea lui Angie aplecându-se în maşină pentru a-l împuşca pe Lucas. Îl şocase, iar acum era îngrozit când se gândea ce ar mai fi putut să facă.

Stătea cocoşat peste masa din bucătărie, îmbrăcat într-o cămaşă de corp groasă şi blugi; avea părul nepieptănat, şi obrajii ţepoşi; a doua ceaşcă de cafea stătea în faţa lui, neatinsă.

În clipa aceea, auzi soneria.

„Poliţia!" Numai sticleţii puteau fi, era sigur. Îl trecură toate năduşelile. „Ba nu, poate că e Gus", îşi spuse el, agăţându-se ca înecatul de un pai. Trebuia să deschidă uşa. Dacă erau poliţiştii, văzuseră că ardea lumina şi n-aveau să mai plece.

Încă mai era desculţ, când traversă livingul, păşind fără zgomot pe mocheta jerpelită. Puse mâna pe clanţă, o apăsă şi deschise brusc uşa.

Lila tresări. Se aşteptase s-o vadă pe femeia care cumpărase hainele, iar acum avea în faţă un bărbat masiv şi neîngrijit, care se încrunta la ea cu un aer bănuitor.

Pentru Clint, uşurarea că nu venise poliţia după el fusese înlocuită de teama că putea fi cine ştie ce soi de capcană. „Poate că e o agentă sub acoperire care dă târcoale", presupuse el. „Să nu par nervos", îşi impuse. „Dacă n-am niciun motiv de îngrijorare, am să fiu politicos şi-am s-o întreb ce pot face pentru ea."

Îşi compuse un zâmbet de circumstanţă.

– Bună ziua.

„Mă întreb dacă n-o fi bolnav", fu primul gând care-i trecu prin minte Lilei. „Transpiră prea tare."

– Doamna Downes... adică Angie... e acasă? întrebă ea.

– Nu. E plecată să vadă de-un copil. Eu sunt Clint. Ce treabă aveți cu ea?

„Probabil o să sune prosteşte", îşi spuse Lila, „dar am s-o zic oricum."

– Eu sunt Lila Jackson, începu ea să explice. Lucrez la Abby's Discount, pe Route 7. Şeful meu m-a trimis să-i dau lui Angie ceva. Mă aşteaptă înapoi în câteva minute. Vă supărați dacă intru în casă?

„Atâta vreme cât îi dau impresia că oamenii ştiu unde mă aflu, ar trebui să fiu în siguranță", reflectă ea. Ştia că nu putea să plece până nu se asigura că Angie nu se ascundea undeva în casă.

– Desigur, poftiți.

Clint făcu un pas lateral, iar Lila trecu pe lângă el. Fu de-ajuns să arunce o privire rapidă, ca să-şi dea seama că în living nu mai era nimeni, şi nici în bucătărie, iar uşa dormitorului era larg deschisă. Clint Downes părea să fie singur acasă, iar dacă acolo fuseseră nişte copii, acum nu se mai vedea nici urmă de ei. Îşi descheie haina, scoase punga cu tricourile şi i-o întinse.

– Când doamna Downes, Angie vreau să zic, a fost la noi la magazin, săptămâna trecută, a cumpărat nişte tricouri pe gât, pentru gemene, spuse ea. Am primit o înştiinţare de la fabrică potrivit căreia toată seria din care făceau parte cele două articole pe care i le-am vândut ei aveau un defect, aşa că am venit cu piesele înlocuitoare.

– Foarte frumos din partea dumneavoastră, spuse încet Clint, încercând să găsească o explicație.

„Angie o fi cumpărat chestiile alea cu cartea mea de credit", îşi spuse el, „şi a fost destul de proastă ca să lase urme..."

– Prietena mea lucrează mereu ca babysitter, îi explică el Lilei. A plecat în Wisconsin cu o familie, ca să-i ajute să aibă grijă de copii. O să stea acolo vreo două săptămâni. Le-a cumpărat chestiile alea fiindcă mama lor a dat telefon ca să spună că uitase una dintre valize.

– Mama gemenelor de trei ani? întrebă Lila.

– Mda. De fapt, din câte mi-a spus Angie, între ele e o diferenţă mai mică de un an. Totuşi, sunt cam la fel de mari. Mama lor le îmbracă la fel şi le zice gemene, da' de fapt nu sunt. Ce-ar fi să lăsaţi tricourile aici? Tot îi trimit lui Angie un pachet, aşa c-am să le pun în el.

Lila nu ştia cum să refuze oferta. „Alerg după cai verzi pe pereţi", conchise ea. „Tipul ăsta pare inofensiv. Oamenii mai numesc, în glumă, gemeni copiii cu vârste foarte apropiate. Ştiu că aşa fac." Îi întinse punga lui Clint.

– Atunci, eu mă duc, spuse ea. Vă rog să-i transmiteţi scuze lui Angie, sau femeii pentru care lucrează.

– Sigur, cu plăcere. Nicio problemă.

Telefonul începu să sune.

– Trebuie să-mi iau rămas-bun, spuse Clint, în timp ce se grăbea să ridice receptorul. Bună, salută el, cu ochii îndreptaţi spre Lila, care ţinea acum mâna pe clanţă.

– De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Te-am sunat de zece ori! lătră un glas.

Era Pied Piper.

Pentru a nu o alerta pe Lila, Clint încercă să vorbească pe un ton cât mai neutru.

– Nu în seara asta, Gus, spuse el. Serios, vreau s-o las mai moale.

Lila deschidea uşa încet, sperând să audă ceea ce spunea Clint – dar nu avea cum să mai întârzie pe-acolo şi, în plus, era clar că venise degeaba. Jim Gilbert îi spusese că Angie era babysitter, şi părea foarte rezonabil ca mama unor copii să-i fi cerut să le mai cumpere nişte haine în plus. „Şi-acum, sunt udă leoarcă şi n-am nici bani să plătesc tricourile", îşi spuse ea, în timp ce pornea grăbită înapoi spre maşină.

– Cine mai e acolo, cu tine? îl întrebă Pied Piper.

Clint aşteptă s-o vadă pe Lila trecând prin dreptul ferestrei, apoi spuse:

– Angie a plecat cu puştoaica. S-a gândit că nu mai erau în siguranţă dacă zăboveau pe-aici. A luat telefonul celular pe care i l-ai dat lui Lucas ca să mi-l transmită mie. A plătit de pe cartea mea de credit hainele pe care le-a cumpărat pentru copii. Adineaori a fost aici o femeie de la magazin, ca să înlocuiască nişte tricouri cu defect. Nu ştiu dacă spunea adevărul sau nu.

Ştia că ridica tonul, în timp ce continua:

– Trebuie să găsesc o soluţie. Nici măcar nu ştiu unde e Angie.

Îl auzi pe Pied Piper inspirând scurt, şi-şi dădu seama că şi el era nervos.

– Nu te repezi, Clint. Crezi că Angie o să mai sune?

– Cred că da. Are încredere în mine. Şi probabil îşi dă seama că are nevoie de mine.

– Dar tu nu ai nevoie *de ea*. Ce s-ar întâmpla dacă i-ai spune că a trecut pe-acolo un poliţist, ca să se intereseze de soarta ei?

– Ar intra în panică.

– Atunci, aşa să-i spui. Aranjează să vă întâlniţi undeva. Şi ţine minte – ceea ce i-a făcut lui Lucas, s-ar putea oricând să-ţi facă şi ţie.

– Să nu crezi că nu mă gândesc la asta.

– Şi dacă tot te gândeşti la asta, reţine că dacă fata mai e în viaţă, ar putea să te identifice.

57

Oricine are un punct vulnerabil, Margaret, îi spuse doctoriţa Sylvia Harris cu blândeţe, sâmbătă după prânz. Era ora unu, iar ea şi Kelly tocmai o treziseră pe Margaret din somn.

Acum, Margaret şedea în pat, cu Kelly cuibărită la pieptul ei. Încercă să zâmbească.

– Ce mi-oţi fi dat, de m-a doborât în halul ăsta? Am dormit douăsprezece ore în şir!

– Îţi dai seama câte ore de somn ai pierdut în ultima săptămână? replică doctoriţa Harris pe un ton vesel, deşi ochii ei o urmăreau cu atenţie. „Margaret e aşa de slabă", constată ea, „atât de îngrozitor de palidă..." Sunt dezolată că a trebuit să te scol, chiar şi acum, dar a telefonat agentul Carlson. Vrea să treacă pe-aici. Steve se îndreaptă şi el spre casă şi mi-a cerut să te trezesc.

– Probabil că FBI-ul încearcă să înţeleagă ce făceam aseară, când am plecat. Mă întreb dacă nu cumva mă cred nebună. Ieri, imediat după ce aţi plecat, l-am sunat pe agentul

Carlson. I-am spus că precis Kathy mai trăieşte şi că trebuie s-o găsească.

O strânse pe Kelly în braţe.

– Pe urmă, m-am dus la magazinul de unde am cumpărat rochiile şi am luat-o la întrebări pe directoare. Cred că mi-am pierdut cumpătul.

– Ai idee unde te-ai dus după ce-ai ieşit din magazin? întrebă doctoriţa Harris. Mi-ai spus că aseară nu mai gândeai limpede.

– Nici nu-mi mai amintesc mare lucru, până în clipa în care am văzut un indicator spre Cape Cod. Ăla m-a dezmeticit, cumva, şi am ştiut că trebuia să mă întorc. Mă simt foarte vinovată... Bietul Steve a avut de suportat destul stres şi fără să întrec *eu* măsura.

Doctoriţa Harris îşi aminti de expresia deznădăjduită pe care o văzuse întipărită pe chipul lui Steve în seara trecută, la ora opt, când aflase că Margaret dispăruse.

„Doamnă doctor Sylvia", îi explicase el, cu un glas chinuit. „Imediat după ce-am adus-o pe Kelly acasă de la creşă, în timp ce-şi scotea jacheta, a scos un ţipăt şi şi-a atins braţul în locul unde avea vânătaia. Probabil s-a lovit de colţul mesei din antreu. Dar Margaret şi-a *ieşit din minţi!* Era sigură că asta însemna că cineva o lovea pe Kathy, iar Kelly simţea durerea împreună cu ea. Mi-a smuls din mână cheile maşinii şi mi-a spus că trebuia să discute cu cineva din magazinul de unde le-a cumpărat rochiile pentru ziua lor. Fiindcă nu mai venea acasă, şi nu-mi puteam aminti numele magazinului, am dat telefon la poliţie şi i-am anunţat dispariţia. Doamnă doctor Sylvia, nu e în pericol să păţească nimic, nu-i aşa? Ce credeţi, ar fi în stare să-şi facă singură vreun rău?"

Abia peste trei ore de chin li se telefonase că poliţia o

găsise pe Margaret, stând în maşină, lângă aeroportul din Danbury. Când în sfârşit o aduseseră acasă, nu le putuse spune unde fusese în tot acel timp. „I-am dat un somnifer puternic", îşi spuse doctorița Harris, „şi cred că am făcut bine. Nu-i pot uşura durerea, dar cel puţin îi dau o şansă să se odihnească."

O privi pe Margaret cum mângâia cu vârful degetului obrazul lui Kelly.

– Ei, cineva e foarte tăcută, spuse ea încet. Ce mai faci, Kel?

Fata ridică spre ea o privire serioasă, dar nu-i răspunse.

– Fetiţa noastră a fost într-adevăr destul de liniştită, toată dimineaţa, observă doctorița Harris. Am dormit şi eu alături de tine azi-noapte, nu-i aşa, Kelly?

Kelly dădu din cap, în tăcere.

– A dormit bine? se interesă Margaret.

– Avea nişte reacţii exagerate, faţă de orice, cred. Plângea în somn şi tuşea destul de tare. De-asta m-am gândit că era mai bine să stau cu ea.

Margaret îşi muşcă buzele. Încercând să-şi păstreze calmul, spuse:

– Probabil simte răceala surorii ei.

O sărută pe creştet.

– O să avem mare grijă de asta, nu-i aşa, doamnă doctor Sylvia?

– Într-adevăr, dar te pot asigura că n-are nimic la plămâni.

„De fapt", îşi mai spuse ea în gând, „toată tusea asta e inexplicabilă. Nu e răcită."

Se ridică în picioare.

– Margaret, acum noi te lăsăm să faci un duş şi să te

îmbraci. O să mergem jos, iar Kelly va alege povestea pe care vrea să i-o citesc.

Kelly ezita.

– Cred că e o idee excelentă, spuse Margaret.

În tăcere, Kelly coborî de pe pat şi o luă pe Sylvia Harris de mână, după care porniră spre cabinetul de la parter. Acolo, Kelly alese o carte şi se aşeză pe genunchii doctoriţei. În cameră era răcoare. Sylvia luă pledul afgan, împăturit pe braţul canapelei, şi o înveli pe Kelly cu el. Începu să deschidă cartea, după care ridică mâneca fetiţei pentru a doua oară în ziua aceea.

Vânătaia proaspătă de pe braţul ei se afla aproape în acelaşi loc cu cea care se decolora încet. „Arată de parcă ar fi ciupit-o cineva", îşi spuse Sylvia.

– Ţi-ai lovit cumva braţul de o masă, Kelly ? spuse ea cu voce tare, întrebându-se dacă era posibil aşa ceva.

„Oare Margaret are dreptate când spune că Kelly simte efectiv durerea lui Kathy?" Nu se putu stăpâni să formuleze întrebarea care o obseda.

– Kelly, poţi simţi uneori ceea ce simte şi Kathy?

Privind-o, Kelly clătină din cap, cu ochi speriaţi.

– Ş-ş-ş, şopti ea, după care se ghemui, îşi puse degetul mare în gură şi-şi trase pledul peste cap.

58

Agentul special Connor Ryan convocase o şedinţă în biroul său din New Haven, pentru sâmbătă dimineaţa, la orele unsprezece. Hotărât să dea de urma

răpitorilor, Ryan îi adunase pe agenţii Carlson şi Realto, împreună cu Jed Gunther, un căpitan din poliţia statului Connecticut, în jurul mesei de conferinţe, unde examinau situaţia anchetei.

Ca şef al biroului din Connecticut, Ryan conducea discuţiile.

– Wohl, aşa cum mai era cunoscut, s-ar fi *putut* sinucide. Era practic posibil, dar nu s-a întâmplat în felul în care procedează majoritatea sinucigaşilor. Un sinucigaş tipic îşi duce pistolul în gură sau la tâmplă şi apasă pe trăgaci. Ia aruncaţi o privire la astea.

Le împărţi celorlalţi fotografiile de la autopsia lui Lucas Wohl.

– Având în vedere unghiul glonţului, ar fi trebuit să ţină pistolul deasupra capului când a tras. Apoi, mai avem şi mesajul despre sinucidere, care ridică alte probleme, continuă el pe un ton sec. Amprentele lui Wohl sunt pe coala de hârtie, dar nu peste tot, aşa cum ar trebui să fie dacă ar fi introdus foaia în maşina de scris, scoţând-o apoi, după ce termina de scris biletul. Doar dacă nu cumva, desigur, purta mănuşi când a scris la maşină.

Îi dădu scrisoarea lui Carlson.

– Să reconstituim, continuă el. Ştim că avem cel puţin două persoane implicate. Unul era Lucas Wohl. În noaptea răpirii, guvernanta pornise spre camera gemenelor, fiindcă una dintre fete ţipase. A fost atacată de la spate, în holul de la etaj. Crede că, în acel moment, trebuie să fi pătruns cineva în camera fetelor. Are sens, fiindcă ştim că doi oameni au fost văzuţi luând banii pentru răscumpărare.

– Crezi că unul dintre ei era Pied Piper? întrebă Gunther.

– Cred că Pied Piper e un al treilea om, care trăgea sforile fără să ia parte la răpirea propriu-zisă, dar asta e doar o supoziție.

– Eu bănuiesc că s-ar putea să mai fi fost implicată încă o persoană, interveni Walter Carlson. O femeie. După ce s-a întors acasă, Kelly a spus în somn două nume: „Mona" și „Harry". Tatăl ei stătea lângă pat și a auzit-o. Soții Frawley sunt convinși că nu cunosc pe nimeni care să se numească astfel. Prin urmare, e posibil ca Harry să fie numele celuilalt răpitor, iar Mona să fie o femeie care avea grijă de ele.

– Atunci, să convenim că ar trebui să căutăm cel puțin două persoane, poate chiar trei, diferite de Lucas Wohl: al doilea răpitor, un bărbat al cărui nume ar putea fi Harry, și o femeie care s-ar putea numi Mona. Iar dacă niciunul dintre aceștia trei nu a fost Pied Piper, atunci va trebui să mai căutăm și o a patra persoană, conchise Ryan.

Ceilalți oameni din jurul mesei dădură ușor din cap, semn că erau de acord.

– După cum văd eu lucrurile, continuă el, s-ar putea să fie patru. Îl avem pe fratele după mamă al lui Steve Frawley, Richard Mason, care e invidios pe Steve și o curtase pe Margaret, l-a cunoscut pe Franklin Bailey și a mințit când a susținut că se dusese la Vegas. Apoi, mai este Bailey însuși. De asemenea, Norman Bond, omul de la C.F.G.&Y. care l-a angajat pe Steve, a locuit în Ridgefield și s-a referit la fosta lui soție dispărută cu cuvintele *„răposata* mea soție".

Buzele lui Ryan se strânseră.

– În sfârșit, îl mai avem pe Gregg Stanford, care s-a împotrivit din răsputeri ca firma C.F.G.&Y. să plătească răscumpărarea, care s-ar putea să aibă probleme casnice cu soția lui cea bogată, și care la un moment dat l-a folosit pe

Lucas Wohl ca şofer personal. Când vom termina să-i verificăm pe ăştia patru – Mason, Bailey, Bond şi Stanford – o să putem spune şi care-a fost primul cuvânt pe care l-au rostit când erau mici. De asta sunt sigur. Dar n-o să ne limităm numai la ei. S-ar putea să fie implicaţi şi alţii.

– Oamenii noştri sunt de părere că unul dintre cei care au intrat în casa Frawley, în noaptea răpirii, cunoştea locurile, spuse Gunther. Vom verifica toate registrele agentului imobiliar care a vândut proprietatea, ca să vedem dacă nu descoperim vreo legătură. Pe lângă asta, am mai vorbit şi cu poliţistul din New York care a ajuns primul la Kelly. A făcut câteva observaţii interesante. Kelly purta pijamaua pe care acum ştim că o avea în noaptea când a fost răpită, dar era destul de curată. N-am auzit de niciun copil de trei ani care să poarte aceeaşi îmbrăcăminte timp de cinci zile, fără s-o facă să arate ca şi cum ar fi veche de cinci luni. Asta înseamnă că cineva fie i-a schimbat hainele, fie a spălat şi a uscat pijamalele de cel puţin două ori. Iar de aici reiese că în toată povestea ar trebui să fi fost implicată şi o femeie.

– Am presupus şi eu acelaşi lucru, îi dădu Carlson dreptate. O altă întrebare este: Lucas a dus-o pe Kelly la parcarea aia cu maşina furată. În cazul ăsta, s-ar putea ca ea să-l fi văzut când s-a împuşcat. Unde erau ceilalţi răpitori? N-ar fi rezonabil să presupunem că nu ştiau despre planurile de sinucidere ale lui Lucas şi l-au urmărit până la parcare cu intenţia de a o lăsa pe Kelly, sau poate şi pe Kelly şi pe Kathy, în maşină, şi a-l lua pe Lucas înapoi cu ei? Şi reţineţi, când Pied Piper i-a telefonat monseniorului Romney, a spus că *ambele* fete erau în siguranţă. În acel moment, nu avea niciun motiv să mintă. S-ar putea să fi fost un şoc pentru el când a auzit despre moartea lui Kathy. Dacă nu vă e cu supărare, eu

cred că *este* moartă, şi că lucrurile s-au întâmplat aşa cum a spus Lucas în scrisoare. A fost un accident. Şi mai cred şi că a aruncat-o în mare. Am vorbit cu mecanicul care l-a văzut pe Wohl urcându-se cu cutia aia grea în avion, şi cu şoferul de la serviciul de catering care, peste o oră, l-a văzut dându-se jos din avion fără cutie. Ştim cu toţii că răpitorii profesionişti care urmăresc să primească o răscumpărare nu-şi agasează în mod deliberat vitimele, mai ales când e vorba de copii. Iată scenariul pe care-l cred eu posibil: Lucas a omorât-o *accidental* pe Kathy şi a intrat în panică. Ceilalţi s-au alarmat. E posibil să-l fi însoţit până la parcare, iar acolo unul dintre ei să-l fi împuşcat, ca nu care cumva să vorbească, la beţie. Trebuie să vorbim cu Kelly şi să încercăm să aflăm ce ştie. Zilele trecute, la spital, abia dacă a scos o vorbă, iar de când a venit acasă e destul de tăcută. Dar joi seara a pronunţat în somn acele două nume: „Mona" şi „Harry". Poate reuşim să mai scoatem de la ea şi altceva despre cele întâmplate în timpul cât au fost răpite. Vreau să vorbesc cu părinţii ei despre aducerea unui psihiatru infantil care s-o chestioneze.

– Şi Margaret Frawley? se interesă Ryan. Tony, ai vorbit azi cu soţul ei?

– Am vorbit cu el aseară, după ce poliţia a adus-o pe Margaret acasă. Mi-a spus că era în stare de şoc şi că doctoriţa pediatră a gemenelor i-a dat un sedativ puternic. Se pare că nu ştia unde fusese, nici măcar nu-şi amintea că se dusese la acel magazin de unde cumpărase rochiile pentru ziua lor.

– Ce motiv a avut să se ducă la magazin?

– Am vorbit cu directoarea azi-dimineaţă. Ieri, când a trecut pe-acolo, Margaret părea să-şi fi pierdut controlul. Voia să discute cu vânzătoarea de la care a cumpărat rochiile, iar când directoarea s-a oferit să-i dea numărul de telefon mobil

al respectivei, a clacat nervos şi a fugit afară. Numai Dumnezeu ştie ce i-o fi trecut prin minte. Dar soţul ei mi-a spus că tot vorbea despre o vânătaie nouă de pe braţul lui Kelly susţinând că era cauzată de un lucru care i se întâmpla lui Kathy, iar Kelly simţea aceleaşi dureri cu ale lui Kathy.

– Doar nu crezi toate aiurelile astea, nu-i aşa, Tony? întrebă Ryan, fără să-şi ascundă scepticismul.

– Nu, sigur că nu le cred. Nicio clipă nu cred despre Kelly că ar comunica cu Kathy, dar vreau să înceapă să colaboreze cu *noi,* şi cu cât mai curând, cu atât mai bine.

59

Norman Bond locuia la etajul patruzeci al unui bloc aflat în Manhattan, pe Seventy-second Street, cu faţada spre East River. Vederea panoramică, de trei sute şaizeci de grade, pe care o avea de acolo, îi pigmentase întotdeauna singuratica viaţă personală. Dimineaţa, se trezea adesea la timp ca să vadă răsăritul soarelui. Seara, îi făcea o deosebită plăcere să observe strălucirea luminilor pe podurile care traversau fluviul.

În dimineaţa zilei de sâmbătă, după vremea îngrozitoare din cursul săptămânii trecute, se anunţa o zi senină, însă nici chiar lumina veselă a soarelui nu reuşea să-i ridice moralul. De câteva ore şedea pe canapeaua din living, trecând în revistă diverse opţiuni.

Nu avea prea multe soluţii, conchise el. Ceea ce făcuse era bun făcut şi nu se mai putea schimba.

– Şi-a scris slova, degetul în mişcare... Şi nici şiretlic, nici îndurare... Nu poate şterge, nici înlocui o vorbă din scrisoare..., recită el de unul singur.

Nu ştia citatul exact, dar cam aşa suna.

„Cum am putut fi atât de prost?" se întrebă. „Cum de-am putut să am o asemenea scăpare şi s-o numesc pe Theresa «răposata mea soţie»?"

Agenţii FBI fuseseră pe fază. Cu mult timp în urmă renunţaseră să-l mai întrebe în legătură cu dispariţia Theresei. Acum, iar aveau s-o ia de la început. Dar, când o persoană lipseşte de şapte ani, şi a fost declarată legal moartă, nu e firesc să vorbeşti despre ea ca şi cum *ar fi* moartă? Iar Theresa dispăruse de şaptesprezece ani.

Sigur că da.

Era normal să poarte verigheta pe care i-o dăduse Theresei, cea pe care ea i-o lăsase pe scrin. Dar oare acelaşi lucru se putea spune despre celălalt inel al ei, cel primit de Theresa de la al doilea soţ? Îşi desprinse lanţul de la gât şi luă în palmă amândouă inelele, studiindu-le cu atenţie. IUBIREA E ETERNĂ, scria cu litere mici în interiorul ambelor inele.

„Cel pe care i l-a dăruit el e cu diamante", îşi spuse Norman cu invidie. „Eu nu i-am dat decât un inel simplu, de argint. Mai mult nu-mi puteam permite, atunci."

– *Răposata* mea soţie, rosti el cu glas tare.

Iar acum, după atâta timp, răpirea a două fetiţe îl adusese din nou în atenţia FBI-ului.

„Răposata mea soţie!"

Ar fi fost periculos să demisioneze de la C.F.G.&Y. şi să plece în străinătate – era o mişcare prea bruscă, în dezacord cu planurile despre care vorbise.

La amiază, deveni conştient că încă mai avea pe el doar rufăria de corp. Cât se mai enerva Theresa când stătea aşa! „Oamenii care au ceva în cap nu umblă îmbrăcaţi numai cu lenjeria de corp, Norman", îl cicălea ea, pe un ton dispreţuitor. „Pur şi simplu *n-o* fac. Îmbracă-te, sau măcar pune pe tine un halat. Ori una, ori alta."

Plânsese întruna când gemenii se născuseră prematur şi nu supravieţuiseră, dar după numai o săptămână îi spusese ceva de genul „poate că a fost mai bine aşa". Nu peste mult timp, îl părăsise, mutându-se în California, divorţase şi, după un an, se recăsătorise. Norman îi auzise pe unii dintre salariaţii de la C.F.G.&Y. făcând haz apropo de asta. „Tipul pe care l-a luat de bărbat e plămădit din alt aluat decât bietul Norman", comentase unul dintre ei.

Durerea încă-l mai făcea să se crispeze.

Când se căsătoriseră, îi spusese Theresei că, într-o bună zi, avea să devină preşedinte şi director executiv general al C.F.G.&Y.

Iar acum ştia, desigur, că asta n-o să se întâmple niciodată, dar cumva nu mai avea nicio importanţă. Nu-şi dorea nici bătăile de cap ale funcţiei, şi nici banii pe care i-ar fi putut câştiga. „Dar nu pot înceta să port inelele", îşi spuse el, în timp ce strângea în mână lanţul de la gât. „Ele îmi dau putere. Îmi amintesc că nu sunt doar un lucrător obsedat de muncă şi nesigur pe sine, aşa cum mă cred alţii."

Norman zâmbi, amintindu-şi expresia îngrozită de pe faţa Theresei din seara când întorsese capul şi-l văzuse ascuns pe bancheta din spate a maşinii.

60

Pantofii ăştia sunt prea mari, spuse Angie, da' n-o să-mi fac eu griji pentru asta.

Parcase în faţă la McDonald's, lângă mall-ul de unde cumpărase pantofii, iar acum îi punea lui Kathy în picioare.

– Nu uita să-ţi ţii gura, da' dacă te-ntreabă cineva cum te cheamă, să spui că „Stevie". Ai priceput? Ia zi acum, să te-aud.

– Stevie, şopti Kathy.

– Hai c-ai priceput. Şi acum, vino.

Pantofii o jenau pe Kathy altfel decât ceilalţi pe care i-i cumpărase Angie. Îi era greu să meargă pentru că picioarele îi tot alunecau şi îi ieşeau din ei. Dar Angie o trăgea după ea atât de repede, şi-n plus, îi era frică să-i spună.

Îşi simţi piciorul ieşind dintr-un pantof.

În faţă la McDonald's, Angie se opri să cumpere un ziar de la un automat. Apoi, intrară şi se aşezară la coadă. După ce Angie luă tava cu mâncare, alese o masă de unde putea să vadă maşina.

– Până acum, niciodată n-a trebuit să fiu atentă la tărăboanţa asta, spuse ea. Dar, cu toată prada aia din valiză, ar fi de neconceput să-i vină cuiva ideea s-o fure.

Kathy nu voia sandviciul cu ou şi sucul de portocale pe care i le cumpărase Angie. Nu-i era foame, şi nu dorea decât să doarmă. Dar nici nu voia s-o supere pe Angie, aşa că încercă să mănânce măcar o parte din sandvici.

– Cred că de-aici o să ne-ntoarcem la motel, şi pe urmă o să căutăm un loc de unde să putem cumpăra o maşină veche,

spuse Angie. Problema e că, dacă o plătim cu o grămadă de hârtii de cincizeci şi douăzeci de dolari, o să atragem atenţia.

Kathy îşi dădea seama că Angie se înfuria tot mai tare, şi o văzu cum desfăcea ziarul şi mormăia printre dinţi ceva ininteligibil. Apoi întinse mâna şi ridică iar gluga pe capul lui Kathy.

– Dumnezeule Atotputernic, numai mutra ta o văd în ziarul ăsta, comentă ea. Mai puţin după păr, orice om bătut în cap te-ar recunoaşte. Hai să plecăm de-aici.

Kathy nu voia ca Angie să se supere iar pe ea. Se dădu jos de pe scaun şi o luă de mână.

– Unde ţi-e celălalt pantof, băieţaş? întrebă o doamnă care debarasa masa alăturată.

– *Celălalt pantof?* repetă Angie, apoi coborî privirea şi văzu că fata mai purta doar un singur pantof. O, la naiba, mormăi ea, iar ţi-ai dezlegat şiretul în maşină?

– Nu, şopti Kathy. Mi-a căzut. E prea mare.

– Şi ăstălalt e mare, constată femeia. Cum te cheamă pe tine, băieţaş?

Kathy se străduí din răsputeri, dar nu-şi putu aminti numele pe care o învăţase Angie să-l spună.

– Ia zi, cum te cheamă? insistă femeia.

– Kathy, şopti ea.

O simţi pe Angie strângându-i mâna cu putere, şi dintr-odată îşi aminti numele pe care trebuia să-l spună.

– Stevie. Mă cheamă Stevie.

– A, pun pariu că ai o prietenă închipuită pe nume Kathy, remarcă femeia. Şi nepoţica mea are o prietenă închipuită.

– Mda, confirmă grăbită Angie. Ei, noi acuma trebuie să mergem.

Kathy se uită înapoi şi o văzu pe femeie luând un ziar de pe scaunul de lângă masa unde făcea curat. În ziar se vedea fotografia ei, şi a lui Kelly. Nu se mai putu stăpâni şi începu să vorbească în limba gemenilor cu Kelly. Simţi iar mâna lui Angie strângând-o pe a ei cu putere.

– Haide, o grăbi aceasta, smucind-o după ea.

Celălalt pantof era încă pe trotuar, unde-i căzuse. Angie se aplecă şi-l luă, apoi deschise portiera din spate a furgonetei.

– Urcă, spuse ea furioasă, aruncând pantoful înăuntru.

Kathy se grăbi să intre şi, fără a aştepta să i se spună, se culcă în spate, cu capul pe pernă, şi dădu să tragă peste ea pătura, când auzi un bărbat întrebând:

– Unde-i scaunul de siguranţă pentru copil, doamnă?

Ridicând privirea, Kathy văzu că era un poliţist.

– Tocmai acum mergeam să cumpărăm unul nou, răspunse Angie. Azi-noapte, când am stat la motel, am uitat să încui portiera şi ne-a fost furat.

– Unde-aţi stat?

– La Soundview.

– Aţi reclamat furtul?

– Nu, spuse Angie. Oricum era un scaun vechi, nu merita deranjul.

– Vrem să fim informaţi în privinţa oricărui furt care se comite în Hyannis. Pot să vă văd permisul de conducere şi actele maşinii, vă rog?

– Sigur că da. Imediat...

Kathy o văzu pe Angie cum scotea actele din portofel.

– Doamnă Hagen, a cui e furgoneta aceasta? se interesă poliţistul.

– A prietenului meu.

– Înţeleg. Ei bine, am să vă iert de data asta. Dar vă

rog să vă duceţi până la mall şi să vă cumpăraţi un scaun nou pentru maşină. Nu vă voi lăsa să circulaţi cu acest copil în maşină, fără scaun.

– Vă mulţumesc, domnule ofiţer. Chiar acum am să-l cumpăr. Vino, Stevie.

Se aplecă şi o ridică pe Kathy în braţe, ascunzându-i faţa în pieptarul hainei. Apoi închise portiera furgonetei şi porni înapoi spre mall.

– Poliţistul ăla se uită lung după noi, şuieră ea. Nu ştiu dac-am făcut bine că i-am arătat permisul de conducere al Lindei Hagen. Mi-a aruncat o privire ciudată – dar, pe de altă parte, la motel m-am cazat cu numele de Linda. Dumnezeule, ce mizerie...!

Imediat ce intrară în mall, o lăsă pe Kathy jos.

– Aşa, stai să-ţi pun şi celălalt pantof. Am să-ţi bag şi o batistă-n el, să nu-ţi mai cadă. Avem de mers pe jos. Nu pot să te car în braţe tocmai până la Cape Cod. Iar acum, mai trebuie să cumpărăm şi un scaun pentru maşină.

Kathy avea impresia că mergeau de-o veşnicie. Apoi, când găsiră în sfârşit un magazin unde se vindeau scaune de maşină, Angie îl apostrofă enervată pe omul de-acolo.

– Ascultaţi, despachetaţi-mi-l, îi ceru ea. Pot să-l duc sub braţ.

– Atunci, o să se declanşeze alarma, îi răspunse el. Pot să deschid cutia, dar trebuie să lăsaţi scaunul înăuntru până ieşiţi din magazin.

Kathy îşi dădea seama că Angie era din ce în ce mai furioasă, aşa că preferă să nu-i spună că pantoful îi căzuse iar, chiar şi cu batista în el. Apoi, la întoarcerea spre maşină, o trecătoare o opri pe Angie.

– Băieţelul dumneavoastră şi-a pierdut un pantof.

Angie o ridică pe Kathy în braţe.

– Proasta aia de vânzătoare mi-a dat o pereche prea mare pentru ea... pentru el, adică, încercă ea să explice. Am să-i cumpăr altă pereche.

Se îndepărtă cât mai repede de femeia care voia să le mai spună ceva, ţinând-o pe Kathy cu un braţ şi trăgând după ea scaunul pentru maşină, cu mâna cealaltă.

– O, Doamne, copoiul ăla tot aici e. Să nu-*ndrăzneşti* să scoţi vreun cuvânt, dacă-ţi vorbeşte.

Ajunse la maşină şi o aşeză pe Kathy în faţă, după care încercă să prindă scaunul pe bancheta din spate.

– Trebuie să-l pun bine, zise ea, apoi se pregăti s-o aşeze pe Kathy în el. Întoarce capul, îi şopti ea. Întoarce-l acum! Nu te uita la el.

Kathy se temea atât de tare de Angie, încât începu să plângă.

– Gura! se răsti Angie în şoaptă. Taci din gură! Poliţistul se uită la noi.

Trânti portiera din spate şi se aşeză la volan. În sfârşit, porniră. În drum spre motel, răcni la Kathy:

– Ai zis cum te cheamă! Iar ai vorbit ca-ntre gemeni! Ţi-am zis să-ţi ţii gura! Nici nu ştii în ce belea puteai să mă bagi! O vorbă să nu mai scoţi. M-auzi ce-ţi spun? Data viitoare când mai deschizi gura, te snopesc în bătaie!

Kathy închise strâns ochii şi-şi acoperi urechile cu palmele. Îşi dădea seama că Kelly încerca să-i vorbească, dar ştia că nu avea voie să-i mai răspundă, altfel Angie ar fi bătut-o.

Când ajunseră înapoi în cameră, Angie o aruncă pe Kathy pe pat şi spuse:

– Un deget să nu mişti, şi nici să nu mai sufli o vorbă.

Na, ia niște sirop de tuse. Și-nghite și aspirina asta. Iar ai febră.

Kathy bău siropul de tuse, înghiți aspirina și închise ochii, încercând să nu tușească. Peste câteva minute, înainte de a ațipi, o auzi pe Angie vorbind la telefon.

– Clint, spunea ea, eu sunt, scumpule. Ascultă, mi-e cam frică. Oamenii observă fata, când ies cu ea. I-a apărut mutra în toate ziarele. Cred că ai avut dreptate. Ar fi trebuit s-o las să plece acasă, cu cealaltă. Acum ce să fac? Trebuie să scap de ea. Cum să procedez?

Kathy auzi țârâitul soneriei, urmat de vocea speriată a lui Angie, care încerca să șoptească:

– Clint, trebuie să revin mai încolo. E cineva la ușă. O, Doamne, dac-a venit iar polițistul ăla...?

În timp ce Angie închidea telefonul, Kathy își îngropă fața în pernă. „Acasă", își spuse ea, în timp ce adormea. „Vreau să mă duc acasă..."

61

Sâmbătă dimineața, Gregg Stanford se duse la club să joace o partidă de squash, apoi reveni la proprietatea Greenwich care era principala reședință a soției sale. Făcu un duș, se îmbrăcă și ceru să i se servească prânzul în cabinet. Cu pereții lambrisați, tapiseriile și covoarele antice, mobila Hepplewhite și vederile panoramice spre Long Island Sound, cabinetul era încăperea lui favorită.

Însă nici chiar somonul gătit perfect, servit cu o sticlă

de Château Cheval Blanc, 1st Grand Cru Classé, nu-l ajută să se liniştească. A şaptea aniversare a căsătoriei lui cu Millicent avea loc miercurea următoare. În acordul prenupţial scria că, dacă divorţau sau se despărţeau legal înainte de acea dată, Gregg nu mai urma să primească nimic de la ea. Dacă rămâneau căsătoriţi mai mult de şapte ani, aveau să-i revină douăzeci de milioane de dolari, chiar şi dacă ulterior se despărţeau.

Primul soţ al lui Millicent murise. A doua ei căsnicie durase doar câţiva ani. Celui de-al treilea bărbat îi prezentase hârtiile de divorţ cu doar câteva zile înainte de a şaptea aniversare. „Mai am de rezistat patru zile", îşi spuse el. Simplul gând făcea să-l treacă năduşelile – în pofida ambianţei elegante a camerei în care se afla.

Gregg era sigur că Millicent se juca de-a pisica şi şoarecele cu el. În ultimele trei săptămâni călătorise prin Europa, unde fusese în vizită pe la diverşi prieteni, dar marţi îi telefonase din Monaco şi-i aprobase poziţia luată în legătură cu plata răscumpărării. „E un miracol că n-au fost răpiţi deja alţi douăzeci de copii de-ai salariaţilor noştri", spusese ea. „Ai dat dovadă de bun-simţ."

„Iar când ieşim împreună în oraş, pare să se simtă bine cu mine", îşi spuse Gregg, făcând eforturi să se încurajeze singur.

„Dacă stau să mă gândesc la originea ta, e o adevărată minune că ai reuşit să te cizelezi", îl lăudase Millicent.

Gregg învăţase să-i accepte împunsăturile cu un zâmbet nepăsător. Cei foarte bogaţi sunt diferiţi. Îşi dăduse seama de acest lucru, de când se căsătorise cu Millicent. Şi tatăl Tinei fusese bogat, dar el făcuse carieră prin forţe proprii. Trăise extrem de bine, însă în comparaţie cu stilul de viaţă al

lui Millicent era ca o lumânare pe lângă o stea. Millicent își revendica genealogia din Anglia *anterioară* traversării cu „Mayflower". Și, cum obișnuia să sublinieze dispreţuitor, spre deosebire de hoardele de aristocraţi de familie bună care sărăciseră, cei din familia ei avuseseră întotdeauna foarte mulţi bani.

Cea mai cumplită alternativă era ca Millicent să fi aflat despre vreuna dintre aventurile lui. „Am fost discret", își spuse, „dar dacă află despre oricare dintre ele, s-a zis cu mine."

Tocmai își turna al treilea pahar de vin, când sună telefonul. Era Millicent.

– Gregg, n-am fost foarte cinstită cu tine.

Gregg simţi că i se usucă gura.

– Nu știu ce vrei să spui, draga mea, zise el, sperând ca tonul pe care vorbea să sune cât de cât amuzat.

– Voi fi sinceră. Am crezut că s-ar putea să mă înșeli, și pur și simplu n-aș fi putut tolera una ca asta. Dar ai primit un bilet de bună purtare, așa că...

Aici, Millicent râse.

– ... după ce o să mă întorc, ce-ai zice să ne sărbătorim a șaptea aniversare și să închinăm pentru următorii șapte ani de căsnicie?

De astă dată, Gregg Stanford nu mai fu nevoit să-și reprime emoţia.

– O, Doamne!

– Mă întorc luni. Să știi că... ţin foarte mult la tine, Gregg. La revedere.

Gregg închise încet telefonul. Așa cum bănuise, pusese să fie urmărit. Numai norocul făcuse ca în ultimele câteva luni să înceteze, instinctiv, să se mai întâlnească cu alte femei.

Iar acum, nimic nu mai putea sta în calea aniversării celor şapte ani de căsnicie. Era punctul culminant al tuturor eforturilor din viaţa lui. Ştia că mulţi oameni se întrebau dacă Millicent avea să rămână cu el. Până şi în pagina şase din *The New York Post* apăruse un articol intitulat: „Ghici cine-şi ţine respiraţia?" Cu Millicent în spate, poziţia lui în consiliul de administraţie avea să devină şi mai solidă. Urma să fie primul candidat pentru funcţia de preşedinte şi director general executiv.

Gregg Stanford se uită în jur, prin cameră, la lambriuri şi tapiserii, la covorul persan şi la mobila Hepplewhite.

– Am să fac orice, numai să nu pierd toate astea, spuse el cu glas tare.

62

În ultima săptămână, care păruse interminabilă, Margaret avusese impresia că agenţii Tony Realto şi Walter Carlson îi deveniseră prieteni, deşi nu uita niciun moment că erau şi ofiţeri aflaţi în slujba legii. Azi, când sosiseră, oboseala şi îngrijorarea din ochii lor o consolaseră cât de cât. Ştia că, pentru ei, eşecul salvării lui Kathy avea importanţă şi pe plan personal, nu numai profesional.

„E ridicol să mă simt jenată fiindcă am cedat nervos aseară", îşi spuse ea, crispându-se când îşi aminti cum se agăţase de braţul directoarei de la Abby's Discount. „Ştiu că mă agăţ ca înecatul de un pai. Oare?"

Realto şi Carlson i-l prezentară pe omul care-i însoţea, căpitanul Jed Gunther de la poliţia statului Connecticut. „Are cam vârsta noastră", îşi spuse ea. „Probabil e destul de inteligent, dacă a ajuns deja căpitan." Ştia că poliţia de stat colaborase îndeaproape cu poliţia din oraşul Ridgefield, mergând din uşă-n uşă, întrebând dacă nu văzuse nimeni persoane necunoscute învârtindu-se prin cartier. Mai ştia şi că în noaptea răpirii, şi a doua zi, luaseră haine de-ale gemenelor şi căutaseră peste tot prin oraş şi prin parcurile din jur, cu câini dresaţi, în speranţa de a găsi vreo urmă.

Împreună cu doctoriţa Harris, Margaret şi Steve îi conduseră pe detectivi în sufragerie – la „postul de comandă", cum îi zicea ea în gând. „De câte ori, în ultima săptămână, am stat cu toţii în jurul mesei de-aici, aşteptând un telefon, rugându-ne ca gemenele să vină înapoi?"

Kelly adusese perechile de păpuşi şi ursuleţi care erau jucăriile favorite ale gemenelor. Le pusese pe pături pentru păpuşi aşternute pe podeaua livingului, iar acum pregătea măsuţa şi scaunele de jucărie, pentru un ceai. „Ei şi lui Kathy le plăcea să se joace împreună de-a servitul ceaiului de după-amiază", îşi spuse Margaret. Schimbă o privire, peste masă, cu doctoriţa Harris. „Şi ea se gândeşte la acelaşi lucru. Când ne duceam la cabinet, Sylvia le întreba întotdeauna pe fete despre ceaiurile lor de după-amiază."

– Cum te mai simţi, Margaret? întrebă cu compasiune agentul Carlson.

– Bine, cred... Sunt sigură că aţi auzit că m-am dus la magazinul de confecţii de unde le-am cumpărat rochiile de ziua lor şi am cerut să vorbesc cu vânzătoarea care mă servise.

– Nu era acolo, din câte am înţeles, spuse agentul Realto. Poţi să ne spui de ce voiai să vorbeşti cu ea?

– Numai fiindcă a spus că tocmai o servise pe o femeie care cumpăra haine pentru gemeni şi i se păruse ciudat că nu le ştia măsurile. Pur şi simplu mi-a venit ideea smintită că poate cineva cumpăra acele haine ştiind că urma să le răpească pe fetiţele mele şi... şi...

Înghiţi în sec.

– Vânzătoarea nu era acolo, şi la început directoarea n-a vrut să-mi dea numărul ei de mobil. Mi-am dat seama că făceam o scenă, aşa că am fugit afară. Şi pe urmă, cred c-am tot mers cu maşina, fără să mai ştiu de mine. Când am văzut un indicator spre Cape Cod, mi-am mai venit în fire cât de cât şi m-am întors. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că un poliţist îmi ţinea o lanternă în faţă. Parcasem maşina la aeroport.

Steve îşi trase scaunul mai aproape de al ei şi o cuprinse cu braţul pe după umăr.

– Steve, interveni agentul Realto, ne-ai spus că, în somn, Kelly a rostit numele „Mona" şi „Harry", şi că eşti convins că nu cunoşti pe nimeni care să se numească aşa.

– Întocmai.

– Kelly a mai spus şi altceva care ar putea fi de folos pentru identificarea oamenilor care au ţinut-o prizonieră?

– A zis ceva în legătură cu un leagăn, ceea ce mi-a întărit convingerea că ea şi Kathy au fost ţinute într-un leagăn. Dar ăsta-i singurul lucru care avea sens cu adevărat, din tot ce-a spus.

– Şi ce ţi s-a părut că *nu* avea sens, Steve? întrebă Margaret, privindu-l fix.

– Marg, iubito, mi-ar plăcea şi mie să sper alături de tine, dar...

Chipul lui Steve se schimonosi, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Mi-aş dori mai mult decât orice să cred că ar exista măcar o *posibilitate* să fie în viaţă.

– Margaret, ieri m-ai sunat şi mi-ai spus că tu crezi despre Kathy că mai trăieşte, zise Carlson. *De ce* crezi asta?

– Fiindcă aşa mi-a spus Kelly. Fiindcă ieri-dimineaţă, la slujbă, a afirmat că şi Kathy vrea să vină acasă, chiar acum. Şi pe urmă, la micul dejun, când Steve i-a propus să-i citească o carte, şi că-şi vor închipui că i-o citeşte şi lui Kathy, Kelly a spus ceva de genul: „O, tăticule, ce prostie! Kathy e legată de pat. Nu te poate auzi." Şi, de câteva ori, Kelly a încercat să vorbească în limba gemenilor cu Kathy.

– În limba gemenilor? întrebă Gunther.

– Au propria lor limbă aparte.

Simţind că era pe punctul să ridice vocea, Margaret se opri. Apoi, în timp ce se uita în jurul mesei, şopti pe un ton implorator:

– Mi-am spus că nu e decât o reacţie la durere, dar *nu este* asta. Dacă ar fi murit, aş fi ştiut, dar Kathy n-a murit. Nu vă daţi *seama?* Nu înţelegeţi?

Aruncă o privire în living. Apoi, înainte ca vreunul dintre ei să poată scoate o vorbă, ridică un deget la buze, iar cu cealaltă mâna le-o arătă pe Kelly. Toţi se întoarseră într-acolo.

Fetiţa pusese ursuleţii pe scaune, la masă. Păpuşa care fusese a lui Kathy zăcea pe o pătură întinsă pe jos. Kelly o legase cu un ciorap la gură. Acum şedea alături, cu propria ei păpuşă în braţe. Mângâia pe obraz păpuşa lui Kathy şi-i vorbea în şoaptă. Ca şi cum ar fi simţit că se uitau la ea, ridică privirea şi le spuse:

– Nu mai are voie să vorbească cu mine.

63

După vizita agenților Walsh și Philburn, Richie Mason își făcu o cafea și începu să se gândească la posibilitățile pe care le avea. FBI-ul îl urmărea. Îl înfuria faptul că scăpase lucrurile de sub control. Toate se potriviseră de minune, după care, singura verigă slabă a lanțului, cea despre care știuse dintotdeauna că îi va crea dificultăți, devenise într-adevăr problematică.

Iar acum, agenții federali strângeau lațul. De fapt, era un adevărat miracol că încă nici nu știau cât de puțin mai aveau până să afle adevărul. Faptul că se concentrau asupra legăturii dintre el și Bailey era o diversiune care-l ajuta să mai câștige puțin timp, dar știa că în curând aveau să-l ia ca din oală.

„În pușcărie *nu* mă mai întorc", își spuse el. Imaginea celulei mici și înghesuite, și a uniformelor, și gustul oribil al mâncării, și monotonia vieții de închisoare îl făceau să se cutremure. Pentru a zecea oară în ultimele două zile, se uită la pașaportul care avea să-i garanteze siguranța.

Pașaportul lui Stevie. I-l furase din sertarul scrinului în ziua aceea când fusese la Ridgefield. Semăna cu fratele său destul de bine pentru a trece de controlul pașapoartelor fără ca nimeni să pună întrebări. „Nu e nevoie decât să zâmbesc frumos, la fel ca frățiorul meu mai mic, când se uită la fotografie", își spuse el.

Exista oricând pericolul ca funcționarul de la controlul pașapoartelor să întrebe: „Nu fiicele dumneavoastră gemene au fost răpite?" În acel caz, ar fi răspuns pur și simplu că

tragedia i se întâmplase vărului său. „Pe amândoi ne-au botezat după bunicul nostru", ar fi explicat el. „Şi semănăm de parcă am fi fraţi."

Bahreinul nu avea încheiat niciun acord de extrădare cu Statele Unite. Dar, oricum, până atunci urma să aibă o nouă identitate, aşa că nu mai conta.

Oare să se mulţumească doar cu cât avea sau să ia şi restul haznalei cu aur?

De ce nu? se întrebă el. Şi, în orice caz, era de dorit să nu lase nicio treabă neterminată.

Mulţumit de hotărârea pe care o luase, zâmbi.

64

„Doamnă Frawley, spuse încet Tony Realto, nu pot acţiona bazându-mă pe convingerea dumneavoastră că Kelly ţine legătura cu sora ei. Totuşi, singurele indicii despre moartea lui Kathy sunt scrisoarea dinaintea sinuciderii şi faptul că Lucas Wohl a fost văzut urcându-se în avion cu o cutie grea. Conform mesajului, a aruncat trupul lui Kathy în mare. Voi fi sincer cu dumneavoastră. Nu suntem absolut convinşi nici că Lucas a scris acel mesaj, nici că s-a împuşcat.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Steve pe un ton răstit.

– Vreau să spun că, dacă Lucas a fost asasinat de unul dintre complicii lui, s-ar putea ca scrisoarea să fie falsă, şi să fi fost lăsată acolo pentru a da impresia că una dintre gemene ar fi murit.

– Începeţi în sfârşit să credeţi că e vie? întrebă Margaret, pe un ton implorator.

– Începem să credem că s-ar putea să existe o mică şansă de a fi în viaţă, răspunse Tony Realto, subliniind cuvintele „mică şansă". Sincer să fiu, nu cred în telepatia dintre gemeni, dar cred că, într-adevăr, Kelly ar putea să ne ajute. Trebuie să discutăm cu ea. Spuneţi că vorbea despre „Mona" şi „Harry". S-ar putea să mai lase un nume să-i scape, sau să ne dea vreo indicaţie despre locul unde au fost ţinute.

O urmăriră pe Kelly cu privirea în timp ce lua o cârpă şi se ducea la bucătărie. O auziră trăgând un scaun lângă chiuvetă. Când reveni, cârpa era umedă. Îngenunche şi o puse pe fruntea păpuşii lui Kathy. Apoi începu să vorbească, şi toţi se ridicară de pe scaune şi se apropiară, pentru a auzi ce spunea.

Kelly şoptea:

– Nu plânge, Kathy. Nu plânge. Mami şi tati au să te găsească.

Apoi ridică ochi spre ceilalţi.

– Tuşeşte foarte rău. Mona i-a dat un medicament, dar ea l-a scuipat.

Tony Realto şi Jed Gunther schimbară o privire, neîncrezători.

Walter Carlson o studia pe Sylvia Harris. „E doctoriţă", îşi spuse el. „Specialitatea ei e telepatia gemenilor." După expresia întipărită pe faţa ei, îşi dădea seama că într-adevăr credea în comunicarea dintre cele două surori gemene.

Margaret şi Steve se ţineau de mână, amândoi cu ochii înlăcrimaţi.

– Doamnă doctor Harris, spuse încet Carlson. Vreţi să vorbiţi cu Kelly?

Sylvia dădu din cap şi se aşeză lângă ea, pe jos.

– Văd că ai mare grijă de Kathy, spuse ea. Încă îi mai e rău?

Fetiţa dădu din cap.

– Nu mai poate vorbi cu mine. I-a spus unei doamne cum o cheamă de fapt, iar Mona s-a înfuriat şi s-a speriat. Trebuie să le spună la toţi că o cheamă Stevie. Şi are fruntea *tare* fierbinte...

– De-asta îi pui compresa rece pe cap, Kelly?

– Da.

– Kathy are ceva legat la gură?

– A avut o cârpă, dar a început să i se facă rău, aşa că Mona i-a scos-o. Acum Kathy doarme.

Kelly dezlegă ciorapul de la gura păpuşii şi-şi culcă propria păpuşă lângă ea. Le acoperi cu aceeaşi pătură, asigurându-se că degetele li se atingeau.

65

Cel care bătuse la uşa lui Angie era managerul motelului, David Toomey. Bătrânul slab, în vârstă de vreo şaptezeci şi cinci de ani, avea nişte ochi pătrunzători care o priveau prin ochelarii fără rame. Se prezentă, după care, pe un ton nemulţumit, o întrebă:

– Ce-i povestea asta cu scaunul din maşină care v-a fost furat azi-noapte, în parcare? Ofiţerul Tyron, de la poliţia din Barnstable, a trecut pe-aici ca să întrebe dacă au mai fost sparte şi alte maşini.

Mintea lui Angie lucra cu febrilitate. Oare să-i spună că minţise, şi că uitase să ia cu ea scaunul pentru maşină? Aşa, ar fi riscat să aibă necazuri şi mai mari. S-ar fi putut ca poliţistul să se întoarcă şi s-o amendeze. Ba chiar s-o mai ia şi la întrebări.

– N-a fost mare lucru, spuse ea, aruncând o privire înapoi, spre pat.

Kathy era culcată cu faţa la perete. Nu i se vedea decât ceafa, cu părul şaten-închis.

– Băieţelul meu e răcit rău, şi eram foarte grăbită să-l aduc înăuntru.

Văzu cum ochii lui Toomey cercetau încăperea. Parcă i-ar fi putut citi gândurile. N-o credea. Plătise cu bani gheaţă pentru două nopţi. Managerul simţea că era ceva suspect. Poate că auzea ţiuitul respiraţiei lui Kathy.

Da, *o auzise.*

– Poate-ar fi mai bine să-l duceţi pe fiul dumneavoastră la urgenţă, la Cape Cod Hospital, îi sugeră el. Şi nevastă-mea are mereu atacuri de astmă după câte un acces de brônşită, şi după cum sună, pare să fie şi el în pragul unui atac de astmă.

– La asta mă gândeam şi eu, spuse Angie. Mă puteţi îndruma cum să ajung la spital?

– E la zece minute de-aici, îi spuse Toomey. Vă duc eu bucuros, cu maşina mea.

– Nu, nu... E-n regulă. O să... o să treacă mama mea pe-aici, în jurul orei unu. Atunci va veni ea cu noi.

– Înţeleg... În cazul acesta, doamnă Hagen, v-aş sugera să duceţi cât mai repede copilul la un doctor.

– Fiţi sigur că aşa am să fac. Vă mulţumesc mult. Sunteţi foarte amabil. Şi nu vă faceţi griji pentru scaunul din

maşină. Vreau să zic, oricum era vechi... Înţelegeţi dumneavoastră ce vreau să spun...

– Înţeleg ce vreţi să spuneţi, doamnă Hagen. Nu v-a furat nimeni nimic. Dar ofiţerul Tyron mi-a spus că acum aveţi un scaun de maşină.

Toomey nu se osteni să-şi ascundă sarcasmul din ton, în timp ce închidea uşa camerei în urma lui.

Angie o încuie imediat, de două ori. „O să mă pândească", îşi spuse ea. „Ştie că nu aveam scaun în maşină, şi s-a înfuriat fiindcă nu-i convine să se reclame furturi în motelul lui. Şi poliţistul ăla... Şi el mă suspectează. Trebuie să plec de-aici, dar nu ştiu unde să mă duc. N-am cum să-mi transport lucrurile la maşină – şi-ar da seama că vreau să fug. Iar acum, trebuie să las impresia că aş aştepta-o pe maică-mea. Dacă plec imediat, o să-şi dea seama că e ceva necurat la mijloc. Poate că e mai bine să aştept un timp, şi pe urmă să iau fata în braţe şi s-o pun pe bancheta din spate a maşinii... după care o să mă întorc, ca pentru a-mi lua agenda... Din birou, nu poate să vadă decât partea din dreapta a maşinii. Pot să pun o pătură peste valiza cu bani şi s-o bag prin cealaltă parte. Celelalte lucruri am să le las aici, ca să creadă că mă întorc. Dacă mă abordează din nou, am să-i spun că maică-mea a dat telefon şi-am stabilit să ne întâlnim la spital. Dar poate că, dacă am puţin noroc, o să se cazeze cineva sau o să plece vreun client din coşmelia asta, aşa c-am să mă pot strecura afară în timp ce el e ocupat."

În stânga ferestrei se vedea aleea din faţa biroului. Aşteptă astfel patruzeci de minute. Apoi, pe măsură ce Kathy respira tot mai greu şi ţiuia din ce în ce mai zgomotos, se hotărî să desfacă una dintre capsulele de penicilină, s-o dizolve parţial într-o lingură şi s-o forţeze să bea antibioticul.

„Trebuie să scap de ea", îşi spuse, „dar n-am chef să-mi moară în braţe."

Furioasă şi neliniştită, îşi deschise poşeta, scoase flaconul cu capsule, desfăcu una, o turnă într-un pahar din baie, o diluă cu puţină apă şi luă o lingură de plastic de la filtrul de cafea de pe bufet. O scutură pe Kathy, care se foi în somn, apoi deschise ochii şi începu imediat să plângă.

– Mamă, Doamne, arzi ca focul! se răsti Angie. Hai, bea asta.

Kathy scutură din cap, şi imediat ce simţi pe limbă gustul lichidului din lingură îşi strânse buzele.

– Am zis s-o *bei!* strigă Angie.

Reuşi să împingă cu forţa o parte din soluţie în gura fetei, dar Kathy se înecă, iar medicamentul i se prelinse pe obraz. Începu să tuşească, văicărindu-se. Angie înhăţă un prosop şi i-l legă la gură, ca să-i înăbuşe vocea, după care îşi dădu seama că fata putea să se sufoce şi i-l scoase.

– Taci odată! şuieră ea. N-auzi ce-ţi spun? Un sunet să nu mai scoţi, că de nu, uite-acum şi aici te omor. Numai tu eşti de vină pentru toate!

Se uită afară pe fereastră şi văzu că în dreptul biroului parcaseră câteva maşini. „Asta-i ocazia cea mai potrivită!", îşi spuse ea. O luă pe Kathy în braţe, alergă afară, deschise portiera furgonetei şi o legă în scaunul din spate. Apoi, cu mişcări repezi, fugi înapoi în motel, înhăţă valiza învelită în pătură şi poşeta, şi le aruncă în maşină, lângă Kathy. Peste treizeci de secunde, scotea în marşarier furgoneta din spaţiul de parcare.

„Unde să mă duc?" se întrebă. „Oare să plec chiar acum din Cape? Încă nu l-am sunat pe Clint. Nici măcar nu ştie unde sunt. În caz că poliţistul ăla intră la bănuieli şi începe

să mă caute, îmi ştie numărul. Şi tipul de la motel îl ştie. Trebuie să-i spun lui Clint să vină aici cu o maşină de închiriat. E riscant să mai circul cu furgoneta asta. Dar unde să mă duc...?"

Vremea continua să se însenineze, iar soarele după-amiezii strălucea cu putere. La gândul că poliţistul care o pusese să cumpere scaunul putea să apară lângă ea, într-o maşină a poliţiei, începu să blesteme traficul greoi. În capătul Străzii Principale era o porţiune cu sens unic, aşa că fu nevoită să cotească la dreapta. „Trebuie să ies din Hyannis, şi-n caz că poliţistul ăla chiar mă suspectează şi dă alarma, n-aş vrea să mă prindă la vreunul dintre poduri. Am s-o iau pe Route 28", îşi mai spuse ea.

Se uită înapoi spre Kathy. Fata ţinea ochii închişi şi avea capul căzut în piept, dar Angie văzu că respira sacadat, pe gură, iar obrajii îi erau îmbujoraţi. „Trebuie să găsesc un alt motel şi să ne oprim acolo", hotărî ea. „Pe urmă, am să-l sun pe Clint ca să-i spun să vină aici. De vreme ce am lăsat toate lucrurile celelalte în Soundview, băgăciosul ăla de manager probabil o să creadă că ne întoarcem. Cel puţin, până diseară, când va vedea că s-a făcut târziu şi n-am mai apărut."

Patruzeci de minute mai târziu, la scurt timp după ce trecuse de indicatorul spre Chatham, zări un motel potrivit. Avea o inscripţie care se aprindea intermitent, anunţând LOCURI LIBERE, iar alături se afla o braserie.

– „Scoica şi duna", citi Angie numele, cu voce tare. O să meargă.

Ieşi de pe şosea şi opri maşina în locul de parcare de lângă uşa biroului, în aşa fel încât Kathy să nu poată fi văzută dinăuntru.

Recepționerul cu chip măsliniu vorbea la telefon cu iubita lui și abia dacă ridică privirea când îi întinse un formular de cazare. De teamă ca nu cumva polițistul din Hyannis s-o fi dat în urmărire, se hotărî să nu mai folosească numele de Linda Hagen. „Dar, dacă-mi cere să mă legitimez, va trebui să-i arăt ceva", își spuse ea, scoțându-și fără tragere de inimă propriul permis de conducere. Inventă un număr de înmatriculare și-l mâzgăli pe formular. Era convinsă că recepționerul, adâncit în conversație, n-avea să-l verifice.

Omul îi luă banii pentru o noapte de cazare și-i aruncă o cheie. Simțindu-se oarecum mai în siguranță, Angie reveni la furgonetă, o duse în spatele motelului, apoi intră în cameră.

– Tot e mai bine ca în motelul unde-am fost ultima oară, spuse ea cu voce tare, în timp ce ascundea valiza sub pat.

Ieși s-o aducă pe Kathy, care nu se trezi când o luă din scaunul de mașină. „Băi frate, febra asta-i din ce în ce mai mare", își spuse Angie. „Bine măcar că nu refuză aspirina de copii. Probabil crede că-s bomboane. Am s-o trezesc ca să-i mai dau una, acum. Dar înainte de asta, o să-l sun pe Clint."

Acesta răspunse de la primul apel.

– Unde naiba ești? lătră el în receptor. De ce n-ai sunat mai devreme? Pe mine mă trec aici toate sudorile, întrebându-mă dacă nu ești în pușcărie.

– Managerul motelului unde-am stat era prea băgăcios. Am plecat de-acolo cât am putut de repede.

– Și-acuma unde ești?

– Pe Cape Cod.

– Ce?

– Mi s-a părut un loc potrivit ca să mă ascund. Și cunosc

drumurile pe-aici. Clint, fata e foarte bolnavă, iar polițistul ăla de care-ți spuneam, cel ce m-a pus să cumpăr scaunul de mașină, a notat numărul furgonetei. Bănuiește ceva, știu sigur. M-am temut să nu fiu oprită la pod, dacă-ncercam să plec de pe Cape. Acum stau la alt motel. E pe Route 28, într-un oraș numit Chatham. Mi-ai spus că veneai aici când erai mic. Cred că știi despre ce vorbesc...

– Da, știu unde e. Ascultă, stai acolo. Am să zbor până la Boston, și pe urmă o să închiriez o mașină. Acum e trei și jumătate. Cred c-am să ajung acolo pe la nouă, nouă jumate.

– Te-ai debarasat de leagăn?

– L-am demontat și l-am pus în garaj. N-am furgoneta la mine, ca să-l duc de-aici. Dar nu pentru leagăn îmi fac eu griji acum. Știi ce figură mi-ai făcut, nu? N-am putut să plec, fiindcă ăsta-i singurul telefon unde puteai să mă găsești. Nu mai am decât optzeci de parai și cartea de credit. Iar acum, ai atras atenția sticleților de-acolo, iar vânzătoarea aia de unde ai cumpărat hainele pentru plozi – cu cartea mea de credit – a mirosit că ceva nu era-n regulă, și-a venit să-și bage nasu' pe-aici.

– De ce să vină acolo? întrebă Angie cu voce temătoare.

– Cică voia să înlocuiască două tricouri, da' mie mi-a făcut impresia că venise doar ca să iscodească. De-asta trebuie să plec de-aici cât mai repede. Iar tu să rămâi pe loc, până ajung acolo. Ai priceput?

„Eu stau aici cu toate bagajele făcute, speriat la gândul că a pus mâna pe ea și pe puștoaică vreun polițist, ca să nu mai vorbesc și de valiza plină de bani", își spuse el în continuare. „Bine le-a mai încurcat pe toate. Abia *aștept* să dau cu ochii de ea."

– Mda. Clint, îmi pare rău că l-am împușcat pe Lucas.

Vreau să zic, m-am gândit doar că mi-ar fi plăcut să avem un copil, şi tot milionul numai pentru noi. Ştiu că era prietenul tău.

Clint nu-i spuse că se temea ca FBI-ul să nu înceapă să-l caute, după ce vor afla că-n urmă cu ani de zile stătuse în aceeaşi celulă cu Lucas, în Attica. Sub numele de Clint Downes, era în siguranţă. Dar dacă-i verificau vreodată amprentele, ar fi descoperit imediat că nu exista niciun Clint Downes.

– Lasă-l încolo pe Lucas. Cum se numeşte motelul?

– „Scoica şi duna". Nu ţi se pare cam siropos? Te iubesc, băi Clintule, băi...

– Bine, bine. Ce face puştoaica?

– E bolnavă rău, da' rău de *tot*. Are febră mare.

– Dă-i nişte aspirină.

– Clint, nu vreau să-mi bat capul cu ea. N-o mai suport.

– Singură ai găsit răspunsul. O s-o lăsăm în furgonetă, după ce ne dăm la fund undeva. În caz că n-ai observat, e multă apă pe-aici.

– OK... OK... Clint, nu ştiu ce m-aş face fără tine. Jur pe Dumnezeu. Eşti aşa de deştept, Clint... Lucas credea că era mai deştept ca tine, da' nu era. Abia aştept să ajungi aici.

– Ştiu. Tu şi cu mine. Noi doi. Aşa e normal.

Închise telefonul.

– Iar dacă şi tu crezi asta, eşti şi mai proastă decât mi-am închipuit, încheie el cu voce tare.

66

Mie tot nu-mi vine să cred că Kelly e efectiv în contact cu sora ei, zise Tony Realto, înainte ca el şi căpitanul Gunther să iasă din casă, la ora trei. Dar cred că ne poate spune ceva despre oamenii cu care a fost, sau unde le-au ţinut – ceva care să ne ajute. De-asta trebuie să asculte cineva tot ce zice, şi pe urmă să-i pună întrebări, dacă spune ceva ce-ar putea să aibă legătură cu răpirea.

– Măcar acceptaţi că e posibil ca şi Kathy să fie în viaţă? îl întrebă insistent Margaret.

– Doamnă Frawley, din acest moment, vom continua investigaţiile bazându-ne nu pe *probabilitatea* ci pe *premisa* că e vie. Totuşi, nu vreau să se ştie acest lucru. Avantajul nostru constă în faptul că persoana la care se află îşi închipuie că o credem moartă.

După plecarea lor, Kelly se culcă în living, lângă păpuşi. Steve îi puse o pernă sub cap şi o acoperi, după care el şi Margaret se aşezară turceşte lângă ea.

– Uneori, ea şi Kathy vorbesc în somn, îi explică doctoriţa Harris lui Walter Carlson.

Sylvia şi Carlson erau încă la masa din sufragerie.

– Doamnă doctor Harris, spuse încet Carlson. Eu sunt un sceptic, dar asta nu înseamnă că purtarea lui Kelly nu ne-a zguduit pe toţi. V-am mai întrebat şi înainte, dar acum voi formula întrebarea altfel. Ştiu că aţi început să credeţi că gemenele sunt în contact una cu alta, dar nu e posibil ca tot ceea ce spune şi face Kelly să pornească de la propriile ei

amintiri despre ce li s-a întâmplat în zilele când au fost sechestrate?

– Kelly avea o vânătaie pe braţ, când a fost dusă la spital, după ce fusese găsită, spuse simplu Sylvia Harris. Când am văzut-o, am spus că era rezultatul unei ciupituri puternice şi că ştiu din experienţă că femeile sunt cele care aplică astfel de pedepse. Ieri după-amiază, Kelly a început să ţipe. Steve a crezut că-şi lovise braţul de masa din hol. Margaret a considerat că reacţiona faţă de o durere suferită de Kathy. Atunci, Margaret a plecat grăbită s-o caute pe vânzătoarea de la magazin. Domnule Carlson, Kelly are o altă vânătaie urâtă, una nouă, care în mod sigur e rezultatul unei ciupeli suferite de Kathy ieri. Dumneavoastră credeţi ce vreţi.

Datorită strămoşilor săi suedezi, ca şi antrenamentului de la FBI, Walter Carlson ştia să-şi controleze emoţiile.

– Dacă e aşa cum spuneţi..., începu el, vorbind rar.

– Aşa *este*.

– ... atunci, Kathy ar putea să fi încăput pe mâna unei femei violente.

– Mă bucur că recunoaşteţi acest lucru. Dar la fel de serios este că e *grav* bolnavă. Amintiţi-vă ce făcea Kelly cu păpuşa lui Kathy. O tratează ca şi cum ar avea febră. De-asta i-a pus o compresă umedă pe frunte. Şi Margaret procedează la fel uneori, dacă una dintre gemene are temperatură.

– Una dintre gemene? Vreţi să spuneţi că nu se îmbolnăvesc amândouă în acelaşi timp?

– Sunt două fiinţe omeneşti distincte. Acestea fiind zise, trebuie să vă spun că azi-noapte Kelly a tuşit frecvent, dar nu e răcită. Şi nu are niciun alt motiv să tuşească, în afară de identificarea cu Kathy. Mă tem îngrozitor că sora ei e grav bolnavă.

– Doamnă doctor Sylvia...

Ridicară privirile spre Margaret, care tocmai intrase în sufragerie.

– A spus Kelly ceva? întrebă Sylvia Harris, neliniştită.

– Nu, dar aş dori să staţi lângă ea, împreună cu Steve. Domnule agent Carlson – Walter, vreau să zic... Vrei să mă duci cu maşina la magazinul de unde am cumpărat rochiile pentru ziua fetelor? M-am tot gândit. Ieri, când am plecat de-acolo, eram pe jumătate scoasă din minţi, ştiind că cineva o lovise pe Kathy, dar *trebuie* să vorbesc cu vânzătoarea aceea care m-a servit. Ştiu că i se păruse ceva suspect la femeia care a cumpărat haine pentru gemeni chiar înainte ca eu să ajung acolo. Ieri, vânzătoarea avea liber, dar azi, dacă nu e acolo şi vii şi tu cu mine, nu vor mai refuza să ne dea numărul ei de telefon şi adresa.

Carlson se ridică. Recunoştea expresia de pe faţa lui Margaret. Era aceea a unei persoane conştiente de misiunea care îi revenea.

– Să mergem, spuse el. Puţin îmi pasă unde e vânzătoarea – o vom găsi şi vom sta de vorbă.

67

Pied Piper îl sunase pe Clint din jumătate în jumătate de oră. La cincisprezece minute după telefonul lui Angie, încercă din nou.

– Ai mai primit vreo veste de la ea? îl întrebă.

– E la Cape Cod, răspunse Clint. Am să zbor până la Boston, şi de-acolo voi închiria o maşină.

– Unde e?

– Se ascunde într-un motel din Chatham. A avut deja o discuţie cu un copoi.

– Ce motel?

– Se numeşte „Scoica şi duna".

– Şi ce-ai să faci când vei ajunge acolo?

– Ce crezi? Ascultă, taximetristul claxonează. Nu poate trece de poartă.

– Atunci, aşa rămâne. Succes, Clint.

Pied Piper întrerupse legătura, aşteptă, apoi formă numărul unui serviciu privat de transporturi aeriene.

– Am nevoie de un avion care să plece într-o oră de la Teterboro, pentru a ateriza la aeroportul cel mai apropiat de Chatham, pe Cape Cod, ceru el.

68

Toată ziua, Elsie Stone nu apucase să arunce o privire peste un ziar. La cei şaizeci şi patru de ani ai ei, lucra la un McDonald's de lângă Cape Cod Mall, o slujbă care nu-i lăsa timp pentru lectură, iar în această sâmbătă alergase până acasă la fiica sa, în Yarmouth, ca să-şi ia nepoata în vârstă de şase ani. Cum îi plăcea lui Elsie să spună, ea şi Debby erau „mai apropiate ca două boabe într-o păstaie", şi avea oricând grijă de ea, cu mare plăcere.

Elsie urmărise cu interes răpirea gemenelor Frawley. Gândul că cineva ar fi răpit-o pe Debby, iar apoi ar fi ucis-o, era pur şi simplu prea îngrozitor pentru a-l lăsa să-i treacă

prin minte. Cel puţin, soţii Frawley îşi primiseră *una* dintre fete înapoi, îşi spunea ea – dar, o, Doamne sfinte, ce groaznic trebuie să fi fost pentru ei!

Acum, o adusese pe Debby înapoi în casa ei din Hyannis şi coceau fursecuri.

– Ce mai face prietena ta închipuită? întrebă Elsie, în timp ce Debby lua cu lingura aluatul umplut cu bucăţele de ciocolată şi-l punea în tipsie.

– O, Nana, ai uitat? Nu mai am o prietenă închipuită. O aveam doar când eram mică, spuse fetiţa clătinând din cap, cu o mişcare care-i făcu părul castaniu-deschis să se unduiască pe umeri.

– A, da, exact, zâmbi Elsie, cu ochii încreţindu-i-se la colţuri. Cred că m-am gândit la prietena ta închipuită fiindcă azi a fost un băieţel în restaurantul unde lucrez eu. Îl chema Stevie şi are o prietenă închipuită pe nume Kathy.

– Din asta am să fac un fursec foarte mare! anunţă Debby.

„Atâta despre interesul pentru prietenii imaginari", îşi spuse Elsie. „Curios, cum nu-mi mai iese din minte băieţelul ăla. Maică-sa era destul de grăbită. Nu l-a lăsat să mănânce pe bietul copil mai mult de câteva îmbucături."

Când puseră tava în cuptor, spuse:

– Bine, Debs, în timp ce aşteptăm, Nana o să stea jos câteva minute, ca să citească ziarul. Între timp tu o să colorezi următoarea pagină din cartea ta cu păpuşa Barbie.

Elsie se aşeză în fotoliu şi deschise ziarul. Pe prima pagină apăruse o continuare a articolelor despre gemenele Frawley. FBI-UL A DECLANŞAT O AMPLĂ ACŢIUNE DE CĂUTARE A RĂPITORILOR, anunţa titlul. O fotografie a gemenelor, în faţă cu tortul de ziua lor, aduse lacrimi în ochii

lui Elsie. Începu să citească articolul. Familia stătea izolată. FBI-ul confirmase că scrisoarea lăsată înaintea sinuciderii de omul cunoscut ca Lucas Wohl conţinea mărturisirea lui că o omorâse fără să vrea pe Kathy. După amprente, Wohl fusese identificat ca fiind Jimmy Nelson, un infractor condamnat care ispăşise o condamnare de şase ani în Attica, pentru o serie de spargeri.

Clătinând din cap, Elsie închise ziarul. Reveni cu ochii spre prima pagină şi spre fotografia gemenelor. „Kathy şi Kelly la împlinirea vârstei de trei ani", se spunea în textul explicativ al acesteia.

„Ce-o fi...?" se întrebă Elsie, privind lung fotografia, în timp ce încerca să-şi dea seama ce anume din ea i se părea atât de familiar.

Chiar atunci, soneria cuptorului sună. Debby lăsă să cadă pe masă creionul cu care colora şi ridică privirea din cartea cu Barbie.

– Nana, Nana, sunt gata fursecurile! strigă ea, alergând la bucătărie.

Elsie lăsă ziarul să alunece pe podea şi se ridică s-o urmeze.

69

După ce ieşi din casa Frawley, căpitanul Jed Gunther se duse direct la secţia de poliţie din Ridgefield. Mai impresionat de ceea ce văzuse decât îi lăsase să creadă pe soţii Frawley şi agenţii FBI, îşi reaminti că avea serioase

reticenţe în ce priveşte limba gemenilor sau telepatia dintre aceştia. După părerea lui, Kelly nu făcea decât să dea curs amintirilor despre propriile ei experienţe cu răpitorii, şi nimic mai mult.

De asemenea, acum avea ferma convingere că, atunci când Kelly fusese lăsată în maşină, lângă cadavrul lui Lucas Wohl, sora ei mai era în viaţă.

Parcă în faţa secţiei de poliţie şi trecu grăbit prin ploaia care nu mai înceta, traversând trotuarul spre uşa din faţă. „Cerul se va însenina la începutul după-amiezii", îşi spuse el sarcastic, amintindu-şi de buletinul meteorologic. „Mie-mi spui...?"

Sergentul de serviciu îi confirmă că Martinson era în biroul lui, apoi formă numărul de interior. Gunther ridică receptorul.

– Marty, Jed sunt. Tocmai am plecat de la Frawley şi aş vrea să te văd pentru două minute.

– Sigur, Jed. Intră.

Cei doi ofiţeri, care acum aveau treizeci şi şase de ani, fuseseră prieteni încă de la grădiniţă. În colegiu, hotărâseră independent unul de celălalt să îmbrăţişeze o carieră în domeniul aplicării legii. Calităţile de lideri pe care le aveau îi ajutaseră să avanseze rapid – Marty în departamentul poliţiei din Ridgefield, iar Jed, la poliţia statului Connecticut.

De-a lungul anilor, văzuseră multe tragedii, inclusiv acele accidente cumplite soldate cu victime foarte tinere, dar aceasta era prima răpire pentru răscumpărare cu care se confrunta fiecare dintre ei. Din noaptea când se primise apelul telefonic de la familia Frawley, departamentele lor conlucraseră strâns cu FBI-ul. Faptul că până acum nu

găsiseră nicio pistă care să-i ajute la rezolvarea cazului îi marca profund pe amândoi.

Jed îi strânse mâna lui Martinson şi se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de birou. Era mai înalt cu trei degete şi avea părul des şi negru în vreme ce Martinson începuse deja să chelească şi să încărunţească prematur. Totuşi, un observator atent le-ar fi putut recunoaşte trăsăturile comune. Amândoi emanau inteligenţă şi încredere în forţele proprii.

– Ce e nou la familia Frawley? întrebă Martinson.

Jed Gunther povesti pe scurt ce se mai întâmplase în ultima vreme, încheind cu cuvintele:

– Ştii cât de suspectă e confesiunea lui Wohl. Acum sunt absolut convins că marţi dimineaţă, când am găsit-o pe sora ei în maşină, Kathy mai era în viaţă. Azi, în timp ce mă aflam în casă, am mai aruncat o privire prin jur. E clar că la răpire au participat două persoane.

– Şi eu cred acelaşi lucru, fu Martinson de acord. În living nu existau perdele sau draperii, numai nişte jaluzele coborâte parţial. Dacă se uitau pe fereastră, ar fi putut-o vedea pe babysitter cum stătea pe canapea, vorbind la telefonul celular. Încuietoarea aia veche de la uşa bucătăriei putea fi deschisă cu o carte de credit. Scara din spate e lângă uşă, aşa că puteau urca destul de repede la etaj. Se pune întrebarea dacă au făcut-o pe una dintre fetiţe să plângă pentru a o atrage pe guvernantă la etaj, sau nu. Eu cred că aşa s-a întâmplat.

Gunther dădu din cap.

– La fel văd şi eu lucrurile. Au stins lumina din holul de la etaj şi au adormit fata cu cloroform. S-ar putea să fi purtat măşti, pentru a nu fi recunoscuţi. N-ar fi riscat să umble prea mult pe la etaj, ca să vadă în ce cameră erau copiii. Probabil cunoşteau casa, aşa că s-ar putea ca unul dintre ei

să mai fi fost acolo, înainte de seara aceea. Problema e: *când* a pătruns unul din răpitori în casă? continuă el. Soţii Frawley au cumpărat-o de la agenţia imobiliară după moartea bătrânei doamne Cunningham, motiv pentru care au şi primit-o la un asemenea preţ.

– Dar probabil că a trebuit să fie supusă unei inspecţii, înainte de încheierea contractului de vânzare-cumpărare, sublinie Martinson.

– De-asta am şi venit aici, zise Gunther. Am citit rapoartele, dar vreau să le revedem împreună. Voi cunoaşteţi oraşul ăsta ca pe buzunarul vostru. Credeţi că există *vreo* şansă să fi fost cineva în casă şi să-i studieze topografia, înainte de mutarea familiei Frawley? Sus e un coridor lung, cu podele care scârţâie. Uşile celor trei dormitoare pe care familia nu le foloseşte stau tot timpul închise. Balamalele scârţâie şi ele. Răpitorii trebuie să fi ştiut că gemenele erau într-una dintre cele două camere de la capătul holului.

– Am vorbit cu inspectorul imobiliar, spuse încet Martinson. Locuieşte aici de treizeci de ani. În prezenţa lui, n-a intrat nimeni. Cu două zile înainte să se mute familia Frawley, agentul a trimis o firmă locală de servicii pentru o curăţenie generală. E o firmă de familie, pentru care pot să pun mâna-n foc.

– Şi Franklin Bailey? El a fost implicat în vreun fel în toată povestea asta?

– Nu ştiu ce cred agenţii federali, dar după părerea mea este exclus. Din câte-am auzit, bietul om mai are puţin şi face un atac de cord.

Jed se ridică.

– Eu mă întorc la birou, să văd dacă nu găsesc în dosarele noastre ceva ce ne-a scăpat din vedere. Marty, îţi

mai spun încă o dată că nu cred în telepatie, dar mai ţii minte cum tuşea Kathy când am auzit-o, de pe banda aia? Dacă mai *este* în viaţă, e grav bolnavă, iar ceea ce mă sperie e că aşa-zisa scrisoare a sinucigaşului se poate transforma într-o profeţie autoîmplinită. S-ar putea să nu *vrea* s-o omoare, dar e foarte probabil că n-au s-o ducă la doctor. Poza ei a apărut în toate ziarele din ţară. Şi, fără îngrijiri medicale, mă tem că nu mai are mult de trăit.

70

La Aeroportul La Guardia, Clint îi ceru şoferului să-l lase la poarta pentru Continental Airlines. Dacă agenţii federali erau pe urmele lui, n-ar fi vrut să afle că fusese lăsat la intrarea navetelor, ceea ce ar fi îndreptăţit presupunerea că se îndrepta fie spre Boston, fie spre Washington.

Plăti taxiul cu cartea de credit. Chiar în timp ce şoferul descărca suma, îşi făcu griji la gândul că Angie cumpărase mai multe lucruri cu acel card înainte de a pleca, şi că i-l golise de toţi banii. În cazul acesta, ar fi trebuit să dea toţi cei optzeci de dolari pe care-i mai avea în buzunare, până la ultimul cent.

Dar tranzacţia se încheie fără probleme. Clint oftă uşurat.

Furia sa împotriva lui Angie creştea, asemenea bubuiturilor dinaintea unei erupţii vulcanice. Dac-ar fi lăsat ambele fete în maşină şi împărţeau milionul pe din două, acum Lucas şi-ar fi văzut de treaba lui cu limuzina,

plimbându-l pe Bailey ca de obicei. Şi, până săptămâna viitoare, Clint şi Angie ar fi plecat pentru a-şi lua în primire slujba aia falsă din Florida, fără ca nimeni să bănuiască nimic.

Nu numai că-l omorâse pe Lucas, dar îi mai şi compromisese acoperirea. Cât de curând aveau să-l ajungă din urmă pe vechiul coleg de celulă care se dăduse la fund? se întrebă el. *Foarte* curând. Clint ştia cum gândeau agenţii federali. Şi pe urmă, Angie, proastă cum era, cumpărase hainele pentru fete de pe cartea lui de credit, şi până şi idioata aia de vânzătoare avusese destulă minte ca să se prindă că ceva era în neregulă.

Ducându-şi în mână geanta în care pusese doar două cămăşi, ceva lenjerie de corp, şosete, periuţa de dinţi şi trusa de bărbierit, Clint intră în terminal, apoi ieşi din nou şi aşteptă autobuzul care avea să-l ducă la poarta de intrare pentru naveta U.S. Airways. Acolo, cumpără un bilet electronic. Următorul avion pentru Boston decola la şase seara, ceea ce însemna că mai avea de aşteptat patruzeci de minute. Nu mâncase de prânz, aşa că se întoarse la barul unui service şi comandă un hotdog, cartofi prăjiţi şi cafea. I-ar fi plăcut şi un scotch, dar plăcerea asta şi-o rezervă pentru mai târziu, ca răsplată.

Când sosi mâncarea, muşcă lacom din hotdog şi luă o gură de cafea amară. Doar în urmă cu zece nopţi el şi Lucas stătuseră la masa din casa de serviciu, în faţa unei sticle de scotch, felicitându-se pentru modul în care îşi încheiaseră treaba?

Angie, îşi spuse el, şi din nou fu cuprins de un val de furie mocnită. Avusese deja un schimb de replici cu un poliţist de pe Cape, iar acela îi luase numărul furgonetei. „Ce ştiu eu, poate că o caută chiar acum!" Mâncă repede, se uită la

nota de plată şi trânti pe tejghea câteva bancnote vechi de un dolar, lăsându-i bufetierei un bacşiş de treizeci şi opt de cenţi. Apoi se ridică de pe scaun. Geaca i se ridicase pe burtă în timp ce şedea, aşa că şi-o trase în jos, pe când îşi târşea picioarele spre poarta avionului de Boston.

Cu o privire dispreţuitoare, Rosita, studenta în anul trei care-l servise, îl urmări cum se îndepărta. Încă mai avea muştar pe mutra aia buhăită, îşi spuse ea. „Măi frate, n-aş suporta să ştiu că unu' ca ăsta s-ar întoarce acasă la mine, după o zi de lucru. Ce şleampăt e! Ei, mă rog", îşi mai spuse ea ridicând din umeri, „măcar n-ai de ce să-ţi faci griji c-ar fi terorist. Un individ mai inofensiv decât jegosul ăsta, nici că se poate."

71

Alan Hart, managerul de seară al motelului Soundview din Hyannis, intră de serviciu la ora şapte. Primul lucru pe care-l făcu David Toomey, managerul motelului, fu să-l informeze despre furtul scaunului de maşină pe care Linda Hagen, femeia de la A-49, i-l raportase ofiţerului Tyron.

– Sunt sigur că mintea, spuse Toomey. Aş putea să jur că nici n-a avut vreodată un scaun de maşină. Al, întâmplător te-ai uitat la furgoneta ei când s-a cazat, aseară?

– Mda, m-am uitat, îi răspunse Hart, cu o expresie încruntată pe chipul său uscăţiv. Întotdeauna observ atent vehiculul, ştii bine. De-asta am şi instalat lampa aia nouă, afară. Bruneta aia slăbănoagă s-a cazat la un moment dat

după miezul nopții. I-am văzut clar mașina, și nici măcar nu m-am prins că avea și un copil. Probabil dormea pe bancheta din spate, da' sigur nu era într-un scaun de mașină.

– M-am enervat rău de tot când a trecut pe-aici Sam Tyron, spuse răstit Toomey. Voia să știe dacă am avut și alte cazuri de furt. După plecarea lui, am vorbit cu Hagen aia. Are un băiețel, nu mai mare de trei sau patru ani, din câte am putut să văd. I-am zis să-l ducă la spital. Scotea un țiuit astmatic îngrozitor.

– Și l-a dus?

– Nu știu. Cică o aștepta pe maică-sa, să meargă împreună la spital.

– Are camera plătită până mâine-dimineață. A plătit cash, dintr-un teanc de hârtii de douăzeci. M-am gândit că poate are întâlnire cu vreun amant aici, și ea finanța toată șusta. A venit înapoi cu copilul? întrebă Hart.

– N-aș crede. Poate o să bat la ușă ca să mă interesez de el.

– Chiar crezi că e ceva în neregulă cu ea?

– Mă doare-n cot de ea, Al. Cred doar că nu-și dă seama cât de bolnav e puștiul ăla. Dacă nu-i în cameră, am să-mi văd de drum. Dar am să trec și pe la secția de poliție, ca să le spun că de la noi nu s-a furat *nimic* azi-noapte.

– OK. O să fiu atent să văd dacă apare.

David Toomey ieși, o luă la dreapta și merse până la camera de la parter cu inscripția A-49 pe marginea ușii. Vedea clar că dincolo de jaluzelele trase nu ardea nicio lumină. Bătu la ușă, așteptă, și după o scurtă ezitare își scoase propria cheie, descuie ușa, o deschise, aprinse lumina și intră în cameră.

Se vedea clar că Linda Hagen plănuia să se întoarcă.

Pe jos zăcea o valiză deschisă, cu nişte haine femeieşti îndesate în ea. Văzu pe pat o jachetă de copil care-l făcu să se încrunte, contrariat. Şi după-amiază fusese în acelaşi loc. Era posibil să nu i-o fi pus băieţelului, când îl scosese din cameră? Poate că-l învelise doar cu pătura. Se uită în debara şi văzu că pătura de rezervă lipsea. Dădu din cap. Ghicise bine.

Aruncă o privire scurtă în baie şi găsi o serie de articole de toaletă şi machiaj împrăştiate pe marginile chiuvetei. „Are de gând să se întoarcă", îşi spuse el iar. „Poate c-au internat copilul în spital. Sper că da. Acum eu am să mă duc."

În timp ce pornea înapoi spre uşă, îi atrase atenţia un obiect de pe jos. Se aplecă să-l examineze şi văzu că era o bancnotă de douăzeci de dolari.

Dincolo de bancnotă, marginea cuverturii portocalii cu maro de pe pat era ridicată. Când îngenunche ca s-o îndrepte, Toomey făcu ochii mari. Sub pat erau împrăştiate cel puţin o duzină de hârtii de-un pol. Fără să le atingă, se ridică încet. „Femeia aia e cam sărită de pe fix", îşi spuse el. „Precis şi-a ţinut banii într-o sacoşă sub pat, şi nu şi-a dat seama că-i căzuseră din ei."

Clătinând din cap, se duse la uşă, stinse lumina şi plecă. Toată ziua umblase de colo-colo şi abia aştepta să ajungă acasă. „La secţia de poliţie e suficient doar să dau un telefon", îşi spuse el, după care se hotărî totuşi să se ducă până acolo. „Mai bine să scrie clar că la motelul meu nu s-a furat nimic, şi dacă pe urmă vor s-o salte pe Hagen aia fiindcă a mințit un ofiţer, n-au decât."

72

Lila a plecat mai devreme azi, le explică Joan Howell, directoarea magazinului Abby's Discount, lui Margaret Frawley şi agentului Carlson. În pauza de masă, a ieşit să facă nişte cumpărături. Când s-a întors, avea părul ud leoarcă; am întrebat-o ce treabă se dovedise atât de presantă, şi mi-a spus că era doar o prostie. Dar a plecat mai devreme, fiindcă o pătrunsese frigul şi se temea să nu se fi îmbolnăvit.

Simţind că-i venea să urle, Margaret strânse din buze. Tocmai suportase întrebările pline de compasiune ale lui Howell despre starea sa în acea zi, şi condoleanţele pentru pierderea lui Kathy.

Walter Carlson se legitimase deja, iar când Joan Howell se întrerupse ca să-şi tragă respiraţia, interveni:

– Doamnă Howell, am nevoie de numărul telefonului celular al doamnei Jackson, de telefonul ei de-acasă şi de adresa ei.

Howell păru fâstâcită. Se uită prin jur. Raionul era plin de cumpărători, ca în orice după-amiază de sâmbătă. Îşi dădu seama că cei din apropiere îi priveau fără să-şi ascundă curiozitatea.

– Desigur, spuse ea. Sper că Lila n-are niciun necaz. E cea mai bună fată pe care aţi putea-o întâlni vreodată. Isteaţă! Ambiţioasă! Eu îi tot zic: „Lila, să nu-ndrăzneşti să-ţi deschizi propriul tău magazin, c-o să ne pierdem toţi clienţii, m-auzi ce-ţi spun?"

Fu de-ajuns să privească expresiile întipărite pe feţele lui Margaret Frawley şi Walter Carlson pentru a renunţa la

alte comentarii despre viitorul promițător al Lilei.

– Veniți până la mine în birou, vă rog.

Încăperea, după cum observă Walter Carlson, era suficient de mare pentru a adăposti doar un birou, un scaun și câteva dulapuri cu acte. O femeie căruntă, trecută de șaizeci de ani, ridică privirea peste ochelarii de citit cocoțați pe vârful nasului.

– Jean, dă-i, te rog, doamnei Frawley adresa și numerele de telefon ale Lilei, îi ceru Joan Howell, pe un ton care-i dădea de înțeles că ar trebui să se grăbească.

Când observă expresia tăioasă de pe fața lui Margaret, Jean Wagner renunță să-i mai împărtășească bucuria că o regăsiseră pe una dintre gemene, și regretul pentru soarta celeilalte.

– Vi le scriu imediat, se oferi ea.

Încercând să nu-i smulgă hârtia din mâini, Margaret murmură un „mulțumesc" scurt și ieși împreună cu Carlson.

– Ce-a fost asta? o întrebă Jean Wagner pe Joan Howell.

– Ăla care-a venit cu doamna Frawley era agent FBI. Nu s-a deranjat să-mi dea nicio explicație. Dar ieri, când a venit aici doamna Frawley, așa de tulburată, a spus ceva despre niște hăinuțe pentru gemeni pe care le vânduse Lila, și că femeia care le cumpărase nu părea să le știe măsurile. Nu știu de ce e așa de important pentru ei amănuntul ăsta. Între noi fie vorba, cred că sărmana Margaret Frawley ar trebui să se culce și să ia un calmant, ca să uite de durere până va fi în stare să-i facă față. De-asta avem și un grup de sprijin la biserică. Când a murit mama, mi-a fost de mare ajutor. Altfel, nu știu cum aș fi scos-o la capăt.

În spatele lui Howell, Jean Wagner ridică ochii spre cer. Mama lui Howell avusese nouăzeci și șase de ani și o

scosese pe Joan din minți, înainte ca Domnul să se îndure și s-o cheme la el. Dar și mai mult o surprindea restul lucrurilor pe care le auzise.

„Lila bănuia că era ceva în neregulă cu femeia aia", își spuse Jean. „I-am făcut rost de adresa ei, de la compania de cărți de credit. Mi-o și amintesc: doamna Clint Downes, Orchard Avenue, numărul 100, Danbury."

Howell deschisese ușa și tocmai ieșea. Wagner vru s-o strige, dar se opri. „Lila o să le spună cine e femeia aia", conchise ea. „Joan e tot mai prost dispusă. N-o să-i convină că am încălcat regulamentul, ca să obțin adresa pentru Lila. Mai bine să-mi văd de treburile mele."

73

Angie o pusese pe Kathy pe o pernă, pe duşumeaua din baie. Apoi, astupase gura de scurgere a căzii şi deschisese duşul la maximum, făcând mica încăpere să se umple cu aburi. Reuşise s-o determine pe Kathy să mestece şi să înghită încă două aspirine pentru copii, cu aromă de portocale.

Cu fiecare minut care trecea, devenea din ce în ce mai nervoasă.

– Să nu-ndrăzneşti să-mi mori aicea! o ameninţă ea. Vreau să zic, numai asta mi-ar mai lipsi, încă un tip băgăreţ de la hotel să-mi bată la uşă, şi tu să nu mai respiri. Ce-aş mai vrea să pot băga în tine puţină penicilină din aia...

Pe de altă parte, se întrebă dacă nu cumva Kathy o fi

alergică la penicilină. Pe braţe şi pe piept începuseră să-i apară o mulţime de pete roşii. Cu întârzire, Angie îşi amintea acum că un tip cu care trăise odată avusese alergie la penicilină. Şi el se umplea de pete roşii, ori de câte ori o lua.

– Of, of, la fel s-o fi întâmplând şi cu tine? se întrebă Angie. Am fost tare neinspirată să venim la Cape Cod. Am uitat că, dacă e vreo problemă, nu există decât două poduri pe care să pot pleca, iar acum s-ar putea să mă pândească acolo. Fir-ar să fie de Old Cape Cod...!

Kathy nu deschise ochii. Îi era tot mai greu să respire. O striga pe mami. Voia să fie acasă. În mintea ei, o vedea pe Kelly. Aceasta şedea pe jos, cu păpuşile lor. O auzi pe Kelly întrebând-o unde era.

Deşi nu avea voie să-i vorbească, îşi mişcă buzele şi rosti în şoaptă:

– La Cape Cod.

Kelly se trezise, dar nu voia să se ridice de pe podeaua din living. Sylvia Harris aduse o tavă cu lapte şi fursecuri şi o puse pe masa de jucărie în jurul căreia stăteau ursuleţii pe scaune, dar Kelly nu-i dădu atenţie. Aşezat turceşte pe covor, de cealaltă parte a mesei, Steve nu se clintise din loc.

– Doamnă doctor Sylvia, rupse el tăcerea, vă mai amintiţi când s-au născut – Margaret a trebuit să-şi facă cezariană, iar dintre degetul mare de la mâna dreaptă a lui Kelly şi cel de la mâna stângă a lui Kathy a trebuit să se taie o mică membrană?

– Da, Steve, îmi amintesc. De fapt, au fost nu numai gemene univiteline, ci chiar siameze.

– N-aş vrea să cred că...

Făcu o scurtă pauză.

– Înţelegeţi ce vreau să spun. Dar acum, chiar şi cei de

la FBI iau în calcul posibilitatea supraviețuirii lui Kathy. Dumnezeule, numai de-am ști unde e, unde s-o căutăm... Credeți că e posibil ca Kelly să știe?

Kelly își ridică privirea.

– Dar *știu*.

Cu un gest de avertisment, Sylvia Harris ridică o mână spre Steve.

– Unde e, Kelly? întrebă ea încet, fără ca tonul să-i trădeze nicio emoție.

– Kathy e în Cape Cod. Tocmai mi-a spus asta.

– Azi-dimineață, când Margaret era în pat cu Kelly, s-a referit la momentul de aseară când n-a mai știut ce făcea, și a spus că, atunci când a văzut indicatorul spre Cape Cod, și-a dat seama că trebuia să se întoarcă, îi șopti Sylvia lui Steve. Atunci a auzit Kelly despre Cape Cod.

Pe Kelly o cuprinse o criză de tuse însoțită de senzația de sufocare. Sylvia o apucă de brațe, o culcă peste genunchi și o plesni ușor între omoplați.

Când Kelly începu să plângă, doctorița o întoarse și o strânse la piept.

– O, iubito, îmi pare rău, spuse ea pe un ton liniștitor. Mi-a fost teamă să nu fi luat ceva în gurită și să te înec...

– Vreau acasă..., suspina Kelly. O vreau pe mami...

74

Agentul Carlson sună la ușa modestei case a Lilei Jackson din Danbury. Pe parcursul drumului cu mașina, încercase s-o găsească la telefon, dar postul fix suna ocupat,

iar la mobil nu răspundea. „Cel puțin, știm că e cineva în casă", spusese el, încercând s-o încurajeze pe Margaret, în timp ce străbăteau distanța de trei mile cu o viteză ce depășea cu mult limita legală.

– *Trebuie* să fie acasă, zise Margaret, auzind pași ce se apropiau de ușă, după care șopti: Doamne, numai de ne-ar putea spune ceva!

Le deschise mama Lilei. Zâmbetul ei cordial dispăru, când văzu pe verandă doi străini. Dintr-o mișcare rapidă, închise parțial ușa și puse lanțul de siguranță.

Înainte ca femeia să poată vorbi, Carlson își scoase legitimația de agent FBI și i-o întinse ca s-o vadă.

– Sunt agentul Walter Carlson, se prezentă el scurt. Dumneaei este Margaret Frawley, mama gemenelor care au fost răpite. Fiica dumneavoastră, Lila, i-a vândut rochiile pentru ziua lor. Acum venim de la Abby's Discount. Doamna Howell ne-a spus că Lila a plecat mai devreme azi, pentru că nu se simțea bine. *Trebuie* să vorbim cu ea.

Lanțul fu scos, iar mama Lilei se scuză, bâlbâindu-se încurcată:

– Îmi pare rău... În vremurile noastre, niciodată nu știi cine-ți intră-n casă. Poftiți, vă rog, înăuntru... Lila s-a întins puțin pe canapea, în cabinet. Intrați, vă rog.

„Trebuie să ne poată spune ceva de folos!" își zise din nou Margaret. „Doamne sfinte, Te rog, Te rog, Te rog!" Își zări propria față în oglinda de vizavi de ușă, în micul hol. Mai devreme, pe parcursul aceleiași zile, își strânsese părul, dar vântul i-l despletise, iar acum șuvițele desprinse îi cădeau pe ceafă. Cearcănele vinete de sub ochii ei contrastau cu tenul palid, iar chipul îi era marcat de oboseală. Un nerv de lângă colțul gurii îi făcea obrazul să tresalte spasmodic. Își

muşcase atât de des buza de jos, încât acum era umflată şi crăpată.

„Nici nu-i de mirare că a vrut să-ncuie uşa când m-a văzut", îşi spuse ea, dar nu se mai gândi la felul cum arăta, când intră în cabinet şi o văzu pe femeia care stătea înfofolită pe canapea.

Lila avea pe ea halatul ei favorit cu căptuşeală de lână, iar pe deasupra se învelise cu pătura. Îşi ţinea picioarele întinse pe un scăunel şi sorbea dintr-un ceai fierbinte. Ridică privirea şi o recunoscu imediat pe Margaret.

– Doamnă Frawley!

Se aplecă grăbită să pună pe măsuţa de cafea ceaşca pe care o ţinea în mână.

– Vă rog, nu vă ridicaţi, o opri Margaret. Îmi pare rău că dau buzna aşa, dar trebuie să vă vorbesc. E în legătură cu un lucru pe care l-aţi spus când am cumpărat rochiile pentru ziua de naştere a gemenelor mele.

– Lila mi-a vorbit şi mie despre asta! interveni doamna Jackson. De fapt, chiar voia să se ducă la poliţie, dar prietenul meu Jim Gilbert, un om care ştie ce vorbeşte, i-a spus că nu era cazul.

– Domnişoară Jackson, ce voiaţi să le spuneţi poliţiştilor?

Tonul autoritar al lui Walter Carlson impunea un răspuns neîntârziat şi sincer.

Lila îşi plimbă privirea de la el la Margaret. În ochii femeii se citea speranţa. Ştiind că avea s-o dezamăgească, îi răspunse direct lui Carlson:

– Aşa cum i-am spus şi doamnei Frawley în seara aceea, tocmai vândusem nişte costumaşe unei femei care le dorea pentru gemenii ei de trei ani, dar spunea că nu ştia ce mărime

să cumpere. După răpire, am căutat să-i aflu numele, dar așa cum v-a zis mama mea, Jim, care a fost detectiv aici, în Danbury, și acum e pensionar, a considerat că nu merită osteneala.

O privi pe Margaret.

– Azi-dimineață, când am auzit că ieri ați trecut pe la magazin să mă căutați, m-am hotărât să mă duc să vorbesc cu femeia aia, în pauza de masă.

– Știți unde e? întrebă Margaret, privind-o surprinsă.

„Directoarea magazinului ne-a spus că Lila avusese de rezolvat o problemă ce părea importantă, dar a reieșit că era doar o prostie", își aminti Carlson.

– Se numește Angie. Locuiește împreună cu îngrijitorul de la clubul country, într-o casă din incinta clubului. Am inventat o poveste – i-am spus că două dintre tricourile pe care i le-am vândut erau cu defecte. Dar îngrijitorul mi-a spus că Angie lucrează ca babysitter și a fost angajată să se ducă în Wisconsin, cu o femeie care avea doi copii. Mi-a spus că nu sunt cu adevărat gemeni, ci doar foarte apropiați ca vârstă. Mama acestora venea s-o ia pe Angie cu mașina, când și-a dat seama că uitase acasă o valiză și a sunat-o pe Angie ca să-i spună să se ducă până la magazin și să cumpere niște lucruri de care aveau nevoie. De-asta nu era sigură de mărime, înțelegeți...

Margaret rămăsese în picioare. Simțind dintr-odată că i se înmuiau genunchii, se așeză pe scaunul din fața canapelei. „O fundătură", își spuse ea. „Și era singura noastră șansă..."

Închise ochii și, pentru prima dată, începu să-și piardă speranța că avea s-o găsească pe Kathy înainte de a fi prea târziu.

Walter Carlson, însă, nu era pe deplin satisfăcut.

– Aţi văzut vreun semn că în casa aceea fuseseră nişte copii, domnişoară Jackson?

Lila clătină din cap.

– E o locuinţă foarte mică: un living, cu o zonă de sufragerie în stânga, despărţită de bucătărie printr-un perete înalt până la jumătate. Uşa spre dormitor rămăsese deschisă. Sunt sigură că acel Clint era singur acolo. Am avut impresia că femeia pentru care lucra Angie ca babysitter o luase cu maşina de-acasă şi plecase mai departe.

– Şi acest Clint vi s-a părut cumva nervos? continuă Carlson.

– Jim Gilbert îi cunoaşte, şi pe îngrijitor, şi pe prietena lui, interveni mama Lilei. De aceea a zis s-o lăsăm baltă.

„N-are niciun rost", îşi spuse Margaret. Speranţele i se năruiseră. Simţea cum tensiunea din trup începea să-i fie înlocuită de o durere surdă. „Vreau să mă duc acasă", îşi spuse ea. „Vreau să stau cu Kelly."

Între timp, Lila îi răspunse lui Carlson la întrebare:

– Nu, n-aş zice că acel Clint, sau cum l-o fi chemând, era nervos. E drept, transpira foarte tare, dar am presupus că e genul de individ masiv, care asudă din abundenţă.

Pe faţă i se citea dezgustul.

– Prietena lui ar trebui să-i cumpere un deodorant. Puţea îngrozitor.

Margaret o privi lung.

– Ce-aţi spus...?

Lila păru stânjenită.

– Doamnă Frawley, vă rog să mă iertaţi. N-am vrut să par nepoliticoasă. Mi-aş dori aşa de mult să vă fi putut ajuta...

– Dar m-aţi ajutat! strigă Margaret, luminându-se dintr-o dată la faţă. M-aţi ajutat!

Sări de pe scaun, se întoarse spre Carlson şi văzu imediat că şi el era conştient de importanţa acelui comentariu făcut într-o doară de Lila.

Singurul indiciu oferit de Trish Logan, guvernanta, în legătură cu omul care o atacase pe la spate era că-i lăsase impresia unui individ masiv, care mirosea a transpiraţie.

75

Deşi se grăbea să ajungă la Cape Cod, Pied Piper pierdu câteva minute pentru a găsi un pulover cu glugă pe care-l purta pe sub jachetă, precum şi o pereche de ochelari negri vechi care-i acopereau jumătate din faţă. Ajunse cu maşina la aeroport, o parcă şi intră în micul terminal, unde îl aştepta un pilot. Schimbară doar câteva cuvinte. Află că avionul său era pe pistă. Aşa cum ceruse, la aeroportul din Chatham îl aştepta o maşină cu o hartă a zonei. Pilotul urma să-l aştepte în aceeaşi seară, pentru a-l aduce înapoi.

Peste numai o oră, Pied Piper cobora din avion. Era şapte seara. Aerul uscat şi surprinzător de răcoros de pe Cape şi cerul plin de stele îl nelinişteau. Se aşteptase să găsească acelaşi cer acoperit şi aceeaşi ploaie ce cădea în regiunea New Yorkului. Dar, cel puţin când ajunse la maşină, văzu că era exact tipul de care avea nevoie, un sedan negru de mărime medie, care nu sărea în ochi printre toate autovehiculele de

pe drum. Studiind harta, constată că motelul „Scoica şi duna", de pe Route 28, părea să fie destul de aproape.

„Mai am la dispoziţie cel puţin o oră, poate mai mult", îşi spuse el. „Clint s-ar putea să fi luat naveta Delta la cinci şi jumătate. Dacă nu, poate veni cu cursa U.A. Air Flight de la şase. Probabil că acum e la Boston, de unde închiriază o maşină. Pilotul a spus că drumul de la Chatham la Boston ar trebui să dureze cam o oră şi jumătate. Am să parchez pe undeva pe lângă motel şi-am să-l aştept acolo."

Când vorbise la telefon cu Clint, voise să-i ceară numărul de înmatriculare al furgonetei, dar ştia că asta i-ar fi dat lui Clint de bănuit. Lucas spusese despre aceasta că era veche şi cam hodorogită. Evident, avea număr de Connecticut. N-ar fi trebuit să-i fie prea greu s-o găsească în parcarea motelului, presupuse el.

Întrucât Lucas i-i descrisese pe Clint şi Angie în termeni cam disprețuitori, Pied Piper, care nu-l cunoscuse pe niciunul dintre ei, se întreba acum dacă nu cumva îşi asumase un risc inutil, venind aici în loc de a-l lăsa pe Clint să le lichideze pe Angie şi Kathy. Ei, şi ce dacă lua el milionul de dolari? „Dar dacă mor toţi trei, am să pot dormi şi eu liniştit", îşi spuse. „Lucas ştia cine sunt. Ele nu ştiu. Dar cum pot fi sigur că nu i-a spus lui Clint? N-am chef să-nceapă să mă caute, după ce-o să-şi toace partea din răscumpărare. S-ar putea să-şi închipuie că ar fi cazul să împart cu el şi celelalte şapte milioane de dolari."

Traficul de pe Route 28 era mai intens decât se aşteptase. „Cred că la Cape e ca în multe alte staţiuni estivale de vacanţă", îşi spuse el. „Tot mai mulţi oameni locuiesc aici tot anul."

Cui îi pasă?

Zări firma mare a motelului „Scoica şi duna" cu inscripţia LOCURI LIBERE dedesubt. Exteriorul era din placaj alb, cu obloane verzi. Părea un motel obişnuit, identic cu toate celelalte care se înşirau de-a lungul celor mai multe şosele importante. Văzu că, după indicatorul de la intrare, aleea se bifurca. O parte trecea pe sub copertina din faţa biroului, iar cealaltă o ocolea. Coti la dreapta de pe Route 28 şi porni pe aleea care evita biroul. Nedorind să atragă atenţia, îşi continuă drumul cu o viteză moderată, privind încoace şi-ncolo, în căutarea furgonetei. Era aproape sigur că nu se afla în faţa motelului, pe Route 28. Ocoli până în spate, unde erau parcate mult mai multe maşini, cel mai probabil aparţinând clienţilor care aveau camere la etaj. Într-un fel, era chiar mai bine aşa, îşi spuse el. După ce va găsi furgoneta va căuta un spaţiu de parcare în preajma ei.

Dacă Angie avea cât de cât minte, nu parcase prea aproape de clădire. Datorită luminilor de lângă intrare se puteau vedea cu uşurinţă numerele maşinilor staţionate acolo. Pied Piper reduse viteza, studiind autovehiculele pe lângă care trecea.

În sfârşit, o zări pe cea care aproape sigur era a ei – o furgonetă bleumarin, veche de cel puţin zece, doisprezece ani, cu număr de Connecticut. Pe rândul alăturat, la vreo cinci maşini distanţă, era un loc gol. Pied Piper parcă acolo, coborî din sedan şi se apropie de furgonetă pentru a o cerceta mai îndeaproape. Era lumină suficientă ca să vadă scaunul pentru copii, în spate.

Se uită la ceas. Avea timp destul, şi-i era foame. Alături se afla o braserie. De ce nu? îşi spuse el, în timp ce-şi scotea ochelarii negri din buzunar pentru a şi-i pune pe nas, după

care o luă spre parcare. Când ajunse în faţa braseriei, văzu că era plină. „Cu atât mai bine", îşi zise el. Singurul scaun liber era la tejghea, lângă zona pentru servit mâncăruri la pachet. Se aşeză şi, în timp cu întindea mâna după listă, femeia care stătea în picioare alături începu să comande: un hamburger, o cafea neagră şi un şerbet de portocale.

Pied Piper întoarse brusc capul, însă chiar înainte de a o vedea pe femeia slabă, cu păr şaten sârmos, îi recunoscu vocea aspră.

Îşi ascunse faţa în spatele listei. Ştia că nu se înşelase. Era Angie.

76

Biroul firmei A-One Reliable Cleaning Service se afla în subsolul casei lui Stan Shafter. La o oră după schimbul de replici cu Jed Gunther, Marty Martinson se hotărî să mai aibă o discuţie cu Shafter. Revăzuse declaraţiile date de cei doi fii ai lui Stan şi de femeile angajate de multă vreme care făcuseră curăţenia în casa Frawley, ştergând praful, măturând, spălând şi lustruind totul, cu o zi înainte ca familia să se instaleze în noua locuinţă. Cu toţii declaraseră că în casă nu mai intrase nimeni, cât timp se aflaseră ei acolo.

Când recitise declaraţiile angajaţilor lui Shafter, pe Marty îl frapase o omisiune. În niciuna dintre ele nu se menţionase că Stan trecuse pe-acolo în timpul curăţeniei, şi totuşi el spunea că-şi făcuse inspecţia obişnuită. Dacă nu i-au menţionat vizita, nu cumva era posibil să fi uitat, la fel de

involuntar, şi de altcineva? Merita, cu siguranţă, să poarte o discuţie între patru ochi, conchisese Marty.

Stan Shafter îi răspunse el însuşi la uşă. Scund, dar bine clădit, spre şaizeci de ani, cu un păr bogat, roşu ca morcovul, şi ochi căprui plini de viaţă, lăsa impresia că ar fi tot timpul grăbit. Marty observă că purta vestonul gros, de oraş. Fie pleca, fie tocmai se întorsese acasă.

La vederea vizitatorului, ridică din sprâncene.

– Vino, Marty... sau ar fi mai bine să spun „căpitane"?

– Merge şi „Marty", Stan. Aş vrea să-mi rezervi doar două minute din timpul tău, dacă nu te grăbeşti foarte tare.

– Acu' trei minute m-am întors, şi nu mai plec pe ziua de azi. Sonya mi-a lăsat un bilet în care-mi spunea că telefonul de la birou a sunat toată după-amiaza, aşa că trebuie să sun la mesageria vocală şi să-mi ascult mesajele.

În timp ce Marty îl urma în jos pe scară, respiră uşurat la gândul că soţia lui Stan era plecată. Era o mare guralivă şi o bârfitoare clasa-ntâi, aşa că probabil l-ar fi bombardat cu întrebări despre anchetă.

Pereţii biroului din subsol erau acoperiţi cu lemn de brad, amintindu-i lui Marty de camera de recreere a bunicii sale. Planşeta mare din spatele biroului lui Shafter era plină cu caricaturi care surprindeau momente din timpul curăţeniei în diverse case.

– Am făcut rost de unele noi, Marty, îi spuse Shafter. Foarte comice. Aruncă şi tu o privire.

– Nu acum, răspunse Marty. Stan, trebuie să vorbesc cu tine despre casa Frawley.

– Bine, dar băieţii voştri ne-au verificat pe toţi, după răpire.

– Ştiu că aşa a fost, dar încă mai sunt unele detalii de

clarificat. Ne ocupăm de fiecare nepotrivire, oricât de măruntă, care ne-ar putea pune pe urma răpitorilor. Înțelegi ce vreau să zic...

– Da, înțeleg perfect, dar sper că nu insinuezi că vreunul dintre oamenii mei te-ar fi mințit.

Tonul arțăgos al lui Stan și felul cum își umflase dintr-odată pieptul în timp ce se îndrepta în scaun, îi aminteau lui Marty de un cocoș întărâtat.

– Nu, Stan, nu-i suspectez pe oamenii tăi, se grăbi Marty să-l asigure. Și s-ar putea ca și asta să nu fie decât încă una dintre numeroasele piste care nu ne-au dus nicăieri. După părerea noastră, cineva a prospectat casa și a aflat dinainte în care dormitor aveau să stea gemenele. După cum știi, casa e mult mai mare decât arată văzută de afară. Are cinci dormitoare, oricare dintre ele fiind potrivit pentru fetițe, și totuși cineva a știut *exact* unde să se ducă. Familia Frawley s-a mutat a doua zi după ce oamenii tăi au făcut curățenia. Margaret Frawley ne-a spus că înainte de răpire n-a intrat în casă niciun străin. Ne îndoim că ar fi avut cineva curaj să încerce să comită răpirea la nimereală.

– Vrei să spui...

– Vreau să spun că cineva a știut cu precizie unde să se ducă la etaj. Cred că oamenii tăi n-ar fi mințit niciodată intenționat, dar pe de altă parte, în declarația ta, ai spus că spre seară ai trecut pe-acolo în inspecție. Niciunul dintre ei nu a menționat asta.

– Probabil au crezut că-i întrebai numai dacă n-a venit vreun străin. Pe mine mă consideră membru al echipei. Du-te și vorbește cu oricare dintre ei. Se vor întoarce aici curând, ca să-și ia mașinile.

– Ştia vreunul dintre voi care cameră fusese rezervată pentru copii?

– Toţi ştiam. Părinţii urmau să vină în aceeaşi seară ca s-o zugrăvească. În camera mare din fund fuseseră îngrămădite cutiile cu vopsea albastră, iar într-un colţ era rezemată mocheta albă, făcută sul. Aduseseră până şi câteva jucării şi un cal de lemn.

– N-ai discutat cu nimeni despre asta, Stan?

– Eu, nu – numai Sonya. O ştii pe nevastă-mea, Marty. Ar putea lucra ca detectiv pentru tine. A fost în casa aia cu ani în urmă, când bătrâna doamnă Cunningham a organizat acolo nu ştiu ce acţiune de binefacere. A încercat să mă convingă s-o cumpăr, când a murit doamna Cunningham. I-am zis să-şi mute gândul.

Zâmbi indulgent.

– Sonya a devenit foarte agitată când a aflat că acolo vor locui nişte gemene identice. Voia să ştie în ce cameră urmau să stea, sau dacă aveau camere separate, şi dacă părinţii puseseră tapet cu Cenuşăreasa pentru ele, fiindcă ea aşa ar fi făcut. I-am spus că gemenele aveau să doarmă în camera cea mare din colţul din spate, şi că urma să fie zugrăvită în albastru-deschis ca al cerului, şi cu o mochetă albă. Şi pe urmă, am adăugat: „Sonya, şi acum lasă-mă să beau şi eu în linişte o bere cu Clint."

– Clint?

– Clint Downes. Îngrijitorul de la Danbury Country Club. Îl cunosc de ani de zile. În fiecare sezon facem acolo o curăţenie generală, înainte de deschiderea clubului. Întâmplător, când m-am întors de la casa Frawley, Clint era aici, şi l-am invitat să rămână la o bere.

Marty se ridică, întinzând mâna să-şi ia pălăria.

– Ei, dacă-ţi mai vine ceva în minte, să-mi dai un telefon, Stan. De acord?

– Sigur. Mă uit la nepoţii noştri şi încerc să-mi închipui că unul dintre ei s-ar pierde pentru totdeauna. N-aş putea să suport.

– Te înţeleg.

Marty păşi pe primele câteva trepte, apoi se întoarse.

– Stan, tipul ăsta, Downes... Ştii cumva unde locuieşte?

– Mda, în casa de serviciu din incinta clubului.

– Şi vine regulat pe la tine?

– Nu. Voia să-mi spună că acceptase o slujbă în Florida şi avea să plece curând. Se gândise că poate cunosc pe cineva care ar dori să preia postul de la clubul de golf, râse Stan. Ştiu că Sonya poate obosi aproape pe oricine, dar Clint a fost destul de politicos ca să se prefacă interesat sincer de ceea ce-i spuneam despre casa Frawley.

– OK. La revedere.

După ce reveni în maşină, pornind înapoi spre secţie, Marty se gândi la ceea ce-i spusese Shafter. „Danbury nu e în jurisdicţia mea, dar cred c-am să-l sun pe Carlson să-i pasez informaţia asta", hotărî el. „Probabil că tot o fundătură e, dar dacă tot ne agăţăm cu toţii de câte un fir de păr, de ce să nu-l verifice şi pe individul ăsta?"

77

Sâmbătă seara, îmbrăcaţi în haine de stradă şi încercând să se piardă printre zecile de pasageri, agenţii Sean Walsh şi Damon Philburn stăteau în salonul de preluare a

bagajelor de la terminalul de sosiri internaţionale al Newark Liberty Airport.

Amândoi aveau expresiile exasperate ale unor călători care, după un zbor lung, abia aşteaptă să-şi vadă valizele răsturnându-se pe carusel. De fapt, se uitau la un bărbat între două vârste, slab la faţă, care-şi aştepta bagajul. Când acesta se aplecă şi luă de pe carusel o valiză neagră fără niciun semn distinctiv, îl încadrară imediat.

– FBI-ul, se prezentă Walsh. Cum preferi, vii de bunăvoie, sau faci o scenă?

Fără să răspundă, omul dădu din cap şi porni împreună cu ei. Îl conduseră spre un birou dintr-o zonă privată a terminalului, unde alţi agenţi îl păzeau pe Danny Hamilton, un tânăr de douăzeci de ani speriat care purta uniforma unui mânuitor de bagaje.

Când omul adus de Walsh şi Philburn îl văzu pe Hamilton cu cătuşele la mâini, deveni pământiu la chip şi izbucni:

– Nu spun nimic. Vreau un avocat.

Walsh puse valiza pe o masă şi deschise cataramele. Aşeză în ordine pe un scaun pantalonii, lenjeria şi cămăşile împăturite, apoi scoase un cuţit de buzunar şi tăie marginile fundului fals al valizei. Când îl smulse, ieşi la iveală conţinutul ascuns al bagajului: mai multe pachete mari cu pudră albă.

Sean Walsh îi zâmbi curierului:

– Da, o să ai nevoie de un avocat.

Lui Walsh şi Philburn nu le venea să creadă ce întorsătură luaseră evenimentele. Veniseră acolo să stea de vorbă cu colegii lui Richard Mason în speranţa că vor obţine vreo informaţie care i-ar fi putut pune în legătură cu răpirea.

Începuseră să discute cu Hamilton şi simţiseră imediat că era neobişnuit de nervos.

Când îl presaseră, acesta negase că ar fi avut cunoştinţă despre răpire, dar apoi cedase şi recunoscuse că ştia că Richie Mason lua în primire transporturi de cocaină, la aeroport. Le spusese că Richie îi dăduse câte cinci sute de dolari de trei sau patru ori, ca să-şi ţină gura. Şi le mai spusese că în aceeaşi după-amiază Richie îl sunase ca să-l anunţe că sosea un transport, dar el nu putea veni să-l recepţioneze.

Richie îi spusese lui Hamilton să se întâlnească la carusel cu curierul. Conform descrierii lui Richie, avea să-l recunoască fiindcă-l mai văzuse la aeroport, împreună cu el. Îl mai instruise pe Hamilton să rostească parola *„home free"*, după care curierul avea să ştie că-i putea da liniştit valiza cu cocaina. Hamilton mai declara că Richie îi ordonase să ascundă valiza la el în apartament, aşteptând să-l contacteze în următoarele câteva zile, ca să-i spună cum avea să intre în posesia valizei.

Telefonul celular al lui Sean Walsh sună. Agentul îl deschise şi ascultă, apoi se întoarse spre Philburn:

– Mason nu e în apartamentul din Clifton. Cred că a întins-o.

78

Margaret, s-ar putea să fie încă o fundătură, o preveni agentul Carlson în timp ce plecau de la locuinţa Lilei Jackson, spre casa îngrijitorului unde locuia Clint Downes.

– Nu e o fundătură, insistă Margaret. Singura impresie

clară pe care a avut-o Trish înainte de a-şi pierde cunoştinţa a fost aceea a mirosului de transpiraţie de pe trupul unui om foarte solid. Am ştiut că dacă vorbeam cu vânzătoarea aia îmi va putea spune un lucru care să ne fie de folos. De ce n-am făcut-o mai devreme?

– Cei de la birou îl verifică acum pe Downes, spuse Carlson, în timp ce trecea prin centrul oraşului Danbury, îndreptându-se spre club. Vom afla curând dacă a avut vreodată probleme. Dar trebuie să-ţi dai seama că, dacă nu e acasă, nu avem niciun temei legal ca să intrăm. Nu vreau să aştept ca unul dintre agenţii noştri să ajungă aici, aşa că voi cere să trimită acolo o maşină a poliţiei din Danbury.

Margaret nu răspunse. „De ce mi-a luat atât de mult ca să mă întorc şi să vorbesc cu Lila?", îşi reproşa ea. „Unde-i femeia aia, Angie? Oare Kathy o fi cu ea?"

Deasupra, cerul se înseninа în sfârşit, vântul puternic al după-amiezii târzii împrăştiind norii. Dar era ora cinci, şi începuse să se întunece. În timpul drumului spre clubul de golf, Margaret dădu telefon acasă şi află de la doctoriţa Harris că Kelly adormise din nou. Apoi, Sylvia îi spuse că fata părea să comunice cu sora ei, adăugând că mai avusese un acces puternic de tuse.

Lila Jackson îi spusese lui Carlson că trebuia să-şi parcheze maşina la poarta drumului de serviciu. Când coborâră din maşină, agentul îi ordonă lui Margaret să aştepte acolo.

– Dacă individul ăsta are vreo legătură cu răpirea, s-ar putea să fie periculos.

– Walter, insistă Margaret, dacă acest om e aici, am să vorbesc cu el. Doar dacă nu cumva plănuieşti să mă opreşti cu forţa, ar fi mai bine să accepţi ideea asta.

În spatele lor opri o maşină a poliţiei din care coborâră imediat doi ofiţeri, unul având galoane de sergent pe mânecă. Ascultară scurta informare a lui Carlson despre hainele cumpărate de la Abby's Discount şi despre faptul că impresia pe care guvernanta şi-o formase despre unul dintre răpitori în noaptea aceea coincidea cu descrierea lui Clint făcută de vânzătoare – masiv şi mirosind a transpiraţie.

Asemenea lui Carlson, încercară s-o convingă pe Margaret să aştepte în maşină – dar, când aceasta nici nu vru s-audă, îi spuseră că atunci trebuia măcar să stea mai în urmă, până se asigurau că nu întâmpinau nicio rezistenţă din partea lui Clint Downes şi acesta avea să-i primească în casă şi să le răspundă la întrebări.

În timp ce se apropiau de uşă, îşi dădură seama cu toţii că aceste măsuri de prevedere se dovediseră inutile. Clădirea era cufundată în întuneric. Prin uşa deschisă a garajului se vedea că înăuntru nu se afla niciun autovehicul. Dezamăgită, Margaret privi cum poliţiştii mergeau de la o fereastră la alta, luminând în interior cu lanternele. „A fost aici în după-amiaza asta, pe la ora unu", îşi spuse ea. „N-au trecut decât patru ore de atunci. Oare s-a speriat de Lila? Unde s-o fi dus? Şi femeia aia, Angie, unde e şi ea?"

Se duse la garaj şi aprinse lumina. Înăuntru, pe partea dreaptă, văzu leagănul pe care Clint îl demontase, rezemând piesele de perete. Îi atrase atenţia dimensiunea saltelei. Era aproape de două ori mai mare decât salteaua unui pătuţ normal pentru copii. Fusese cumpărată fiindcă cineva ştiuse că aveau să doarmă doi copii pe ea? În timp ce agentul FBI şi cei doi ofiţeri de la poliţia din Danbury veneau în grabă dinspre casă, Margaret îşi apropie faţa de saltea. Mirosul slab, dar inconfundabil de vapori Vick's îi umplu nările.

Se răsuci pe călcâie şi răcni la cei trei poliţişti:

– Aici au fost! Aici le-au ţinut! Unde au plecat? Trebuie să aflăm unde au dus-o pe Kathy!

79

La Aeroportul Logan, Clint se duse direct spre zona unde se aflau agenţiile de închiriat maşini. Pe deplin conştient de faptul că, dacă Angie golise de fonduri cardul, risca să nu poată închiria niciun autovehicul, studie cu atenţie tarifele înainte de a alege cel mai ieftin serviciu şi cea mai ieftină maşină.

„Am un milion de dolari cash", îşi spus el, „iar dacă nu-mi acceptă cardul pentru o închiriere, va trebui să fur o maşină ca să ajung în Cape."

Dar nu întâmpină nicio dificultate.

– Aveţi o hartă a statului Maine? îl întrebă el pe funcţionar.

– Acolo e, îi arătă acesta spre un raft pe care se aflau mai multe hărţi.

Clint băgă în buzunar copia chitanţei de închiriere şi se îndreptă spre raft. Atent să stea astfel încât funcţionarul să nu vadă ce alegea, luă o hartă a localităţii Cape Cod şi şi-o îndesă sub haină.

Peste douăzeci de minute, se înghesuia la volanul unei maşini mici şi ieftine. Aprinse plafoniera şi studie harta. Distanţa era cam cât şi-o amintea şi el – circa o oră şi jumătate

cu maşina, de la Boston. „N-ar trebui să fie un trafic prea aglomerat, în perioada asta a anului", îşi spuse.

Porni maşina. Angie ţinea minte că-i spusese că mai fusese la Cape, în trecut. „Nimic nu uită", îşi zise el. „Nu i-am spus însă că venisem fiindcă aveam o treabă, cu Lucas. Lucas adusese încoace un barosan cu maşina, în weekend, după care a trebuit să stea într-un hotel şi să-l aştepte. Astfel, a avut ocazia să cerceteze în amănunt locurile. Ne-am întors peste două luni şi am pus ochii pe o casă din Osterville", îşi amintea Clint. „Un cartier şic, da' n-am găsit aşa de multe lucruri pe cât se aştepta Lucas. În plus, mie mi-a revenit o nimica toată. De-asta am şi cerut să facem jumi-juma, pentru treaba de-acum."

Clint ieşi cu maşina din aeroport. Harta indicase că trebuia s-o ia la stânga, prin Tunelul Ted Williams, apoi să se uite după indicatoarele spre Cape Cod. „Dacă am înţeles bine, Route 3 mă duce direct la Sagamore Bridge", reflectă el. „Apoi, harta zice s-o iau pe Mid-Cape Highway, până la Route 137, care mă va duce la Route 28."

Se bucura că în Boston cerul era senin. Aşa, putea să urmeze mai uşor indicatoarele rutiere. Pe de altă parte, vremea bună îi putea crea probleme mai târziu – dar nu atât de grave încât să nu le poată rezolva. Oare să se oprească undeva şi să-i telefoneze lui Angie? se întrebă. S-o anunţe că urma să ajungă acolo pe la vreo nouă şi jumătate?

Încă o dată, o blestemă pentru că luase telefoanele celulare cu ea.

La câteva minute după ce ieşise din tunel, zări indicatorul spre Cape Cod. „Poate e mai bine că n-am telefon", medită Clint. „Cât e ea de nebună, Angie nu-i totuşi proastă. S-ar putea să-i treacă prin minte că-i e mai uşor să

scape singură de puştoaică şi s-o şteargă iar cu banii, decât să mă aştepte pe mine."

Acest gând îl făcu să apese şi mai tare pedala de accelerație.

80

În weekenduri, când putea să plece, Geoffrey Sussex Banks trăgea câte o fugă din Bel-Air până la casa lui din Palm Springs, California. Dar în sâmbăta aceea, după ce stătuse toată ziua în Los Angeles, seara, când se întorsese acasă de la o partidă de golf, aflase de la menajeră că-l aştepta un agent FBI.

– Mi-a dat cartea lui de vizită, domnule. Uitați-o.

Şi, în timp ce i-o întindea, adăugă:

– Îmi pare rău...

– Îți mulțumesc, Conchita.

Îi angajase pe Conchita şi Manuel cu ani în urmă, imediat după ce se căsătorise cu Theresa. Cei doi o adorau pe Theresa şi, peste opt luni, când aflaseră că aştepta doi gemeni, fuseseră în culmea fericirii. La scurt timp după aceea, când Theresa dispăruse, trăiseră cu speranța că, într-o zi, vor auzi o cheie răsucindu-se în broască şi o vor vedea din nou în prag. „Şi poate că a născut copiii şi pur şi simplu a uitat trecutul, după care dintr-odată şi-a reamintit iar totul şi s-a întors acasă, iar băieții erau cu ea." Aşa se ruga mereu Conchita. Acum, însă, Conchita ştia că dacă venise FBI-ul, nu voiau decât să pună alte întrebări despre dispariția Theresei

sau, mai rău, să confirme că, după atâția ani, i se găsiseră rămășițele pământești.

Geoff se pregăti pentru vestea cea proastă și porni pe culoar, spre bibliotecă.

Dominick Telesco lucra la cartierul general al FBI din Los Angeles. Era agent de zece ani și citise adesea în pagina de afaceri a ziarului *Los Angeles Times* articole despre Geoffrey Sussex Banks, chipeșul bancher internațional, filantrop și membru al înaltei societăți a cărui soție tânără și gravidă dispăruse în drum spre petrecerea cu cadouri pentru viitorii ei copii, cu șaisprezece ani în urmă.

Telesco știa că Banks avea aproape cincizeci de ani. „Asta înseamnă că avea în jur de treizeci și doi de ani, ca mine acum, când i-a dispărut soția", își spuse el în timp ce se uita pe fereastră, spre terenul de golf. „Mă întreb de ce nu s-o fi recăsătorit niciodată. Cred că toate femeile aleargă cu limba scoasă după el."

– Domnul Telesco?

Oarecum jenat că nu-l auzise pe Banks intrând în cameră, agentul se întoarse repede.

– Domnule Banks, vă rog să mă scuzați. Tocmai mă uitam cum un jucător reușea o lovitură fabuloasă, și nu v-am auzit intrând pe ușă.

– Pariez că știu cine e, zâmbi ușor Banks. Majoritatea membrilor noștri au mari probleme cu traseul de șaisprezece găuri. Numai unul sau doi au ajuns să-l controleze bine. Vă rog să luați loc.

O clipă, cei doi se studiară. Telesco avea păr șaten-închis și ochi căprui, era slab, și purta costum cu dungi subțiri și cravată, Banks purta o cămașă și o pereche de pantaloni de golf. Trăsăturile sale de patrician erau ușor arse de soare.

Părul, de un blond-închis în care apăruseră numeroase şuviţe argintii, începuse să se rărească.

Pentru agentul Telesco era evident că, măcar la prima vedere, Banks confirma afirmaţiile potrivit cărora avea acea rară combinaţie de autoritate şi curtoazie.

– E ceva în legătură cu soţia mea? întrebă Banks, trecând direct la subiect.

– Da, domnule, răspunse Telesso, deşi ceea ce m-a adus aici este, de fapt, o posibilă legătură între ea şi un alt caz. Poate aţi citit despre răpirea gemenelor Frawley, din Connecticut?

– Desigur. Am înţeles că una dintre gemene s-a întors acasă.

– Într-adevăr.

Telesco nu-i împărtăşi vestea că, prin cadrul Biroului, circula teoria că s-ar fi putut ca şi cea de-a doua soră geamănă să mai fie în viaţă.

– Domnule Banks, ştiţi că Norman Bond, primul bărbat al soţiei dumneavoastră, face parte din consiliul de administraţie al C.F.G.&Y., şi că acel consiliu de administraţie a votat ca firma să plătească banii de răscumpărare ceruţi de răpitorii gemenelor Frawley?

– Ştiu că Norman Bond face parte din consiliul de administraţie al C.F.G.&Y.

Telesco sesiză furia din glasul lui Banks.

– Domnule Banks, Norman Bond l-a angajat pe tatăl gemenelor, Steve Frawley, într-o funcţie de la C.F.G.&Y. în împrejurări destul de neobişnuite. Principalii candidaţi pentru acel post erau alţi trei specialişti de nivel mediu, şi totuşi a fost ales Frawley. De remarcat că Steve Frawley este tatăl unor surori gemene identice, şi locuieşte în Ridgefield, Con-

necticut. Norman Bond şi soţia lui locuiau tot în Ridgefield, Connecticut, când ea a născut doi gemeni identici.

Bronzul lui Geoff Banks nu putu masca paloarea care îi acoperi faţa.

– Sugeraţi că Bond ar putea avea vreo legătură cu răpirea surorilor Frawley?

– Având în vedere suspiciunile pe care le-aţi exprimat în legătură cu dispariţia soţiei dumneavoastră, credeţi că Norman Bond ar fi capabil să pună la cale şi să execute o răpire?

– Norman Bond e un om rău, spuse sec Banks. Sunt absolut sigur că a fost răspunzător de dispariţia soţiei mele. Se ştie că a fost îngrozitor de gelos, când a aflat că iar era însărcinată, şi tot cu gemeni. Când a dispărut, viaţa mea a intrat într-un con de umbră şi nimic nu se va schimba până când nu voi afla ce anume s-a întâmplat cu ea.

– Am investigat cazul, domnule. Nu există nici cea mai mică dovadă care să ateste legătura lui Norman Bond cu dispariţia soţiei dumneavoastră. Există martori care l-au văzut în noaptea aceea la New York.

– Martori care au *crezut* că l-au văzut în noaptea aceea la New York, precizează Banks, sau poate că a plătit pe cineva ca să facă treaba în locul lui. Am spus-o şi o repet: indiferent ce i s-a întâmplat Theresei, el e vinovatul.

– Am vorbit cu el săptămâna trecută. Cu acea ocazie, Bond s-a referit la soţia dumneavoastră ca la „răposata mea soţie" Ne întrebăm dacă a fost doar o scăpare, sau poate ceva mai grav, care să-l incrimineze.

– „*Răposata* lui soţie"! exclamă Banks. Uitaţi-vă peste însemnările pe care le-aţi făcut. În toţi anii care au trecut de atunci, omul ăsta le-a spus tuturor că era convins că Theresa

mai trăia, şi că n-a vrut decât să scape de mine. Nici măcar o dată nu s-a referit la ea ca şi cum ar fi fost moartă. Şi mă întrebaţi dacă e capabil să-i răpească pe copiii cuiva care are viaţa pe care şi-o dorise el? *Ba bine că nu!*

Revenind în maşină, Dominick Telesco se uită la ceas. Pe Coasta de Est era şapte şi ceva. Îl sună pe Angus Sommers, la biroul din New York, şi-i relată conversaţia pe care o avusese cu Banks.

– Cred că n-ar fi rău să-l punem pe Bond sub urmărire permanentă, propuse el.

– Ai dreptate, fu Sommers de acord.

81

Lila Jackson ne-a spus că garajul era gol, îi informă agentul Carlson pe ofiţerii de la poliţia din Danbury. Ne-a mai spus şi că Downes primise un telefon de la un individ numit Gus, chiar în timp ce ea era în casă. Intenţionase să declare poliţiei că avea unele suspiciuni, dar un detectiv de-ai dumneavoastră care a ieşit la pensie, Jim Gilbert, a împiedicat-o să treacă la fapte. Susţinea că-i cunoştea pe Downes şi prietena lui. Poate că acest Gus e cel care a trecut să-l ia pe Downes, mai devreme. Poate că Gilbert ştie cine e Gus.

Margaret nu-şi putea lua ochii de la leagănul demontat. „Acolo le-au ţinut pe fetiţele mele", îşi spunea ea. „Laturile astea sunt aşa de înalte... e ca o cuşcă! În dimineaţa când monseniorul a oficiat slujba pentru Kathy, Kelly a pomenit

de leagănul cel mare. Trebuie să mă duc acasă şi s-o iau la întrebări. Ea e singura care ne poate spune unde este Kathy acum."

82

Pied Piper puse lista de bucate deoparte şi coborî de pe taburet. Trebuia să afle în ce cameră locuia Angie la motel. Când ochii curioşi ai barmanului îi întâlniră privirea, îşi scoase din buzunar telefonul mobil, îl deschise şi simulă că răspundea. Nu suporta să atragă atenţia asupra lui. Ieşi, prefăcându-se că asculta cu atenţie.

Stătea în umbra de lângă zid, când Angie ieşi, cu o pungă de mâncare în mână. Fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta, traversă grăbită parcarea şi trecu peste bordura care o despărţea de incinta motelului. Urmărind-o cu privirea, Pied Piper observă că Angie încerca să ajungă cât mai repede înapoi în motel. „Pe Clint nu-l aşteaptă decât peste o oră şi jumătate", calculă el, „şi poate crede că ascunzătoarea asta e sigură."

Spre satisfacţia lui, Angie deschise uşa unei camere de la parter. „Uşor de ţinut sub supraveghere", îşi spuse. Oare să se întoarcă în braserie ca să mănânce şi el ceva? „Nu, mai bine să-i urmez exemplul şi să iau o gustare la pachet." Era şapte şi douăzeci. Cu puţin noroc, Clint urma să ajungă acolo între opt treizeci şi nouă.

Jaluzelele de la fereastra camerei lui Angie erau trase complet. Pied Piper îşi ridică gulerul canadienei. Cu gluga

pe cap şi ochelarii de soare pe nas, trecu încet pe lângă fereastră, ezitând doar până când auzi vaietul repetat, cu sughiţuri, al unui copil care era clar că plângea de multă vreme.

Reveni grăbit în braserie, comandă un hamburger şi o cafea, le luă şi trecu din nou prin dreptul camerei lui Angie. Nu era sigur că mai auzea copilul, dar sonorul unei reluări cu *Dragul de Raymond* îl asigură că Angie încă se mai afla acolo, aşteptând sosirea lui Clint.

Totul mergea conform planului.

83

Gus Svenson stătea pe locul său obişnuit din Danbury Pub, când îl încadrară doi oameni.

– FBI, se prezentă unul dintre ei. Hai, scoală.

Gus ajunsese la a treia bere.

– Faceţi mişto de mine.

– Nu facem niciun mişto.

Tony Realto îl privi pe barman.

– Fă-i nota.

Peste cinci minute, Gus se afla în secţia de poliţie din Danbury.

– Ce-aveţi cu mine? întrebă el.

„Tre' să mă limpezesc la cap", îşi spuse. „Ăştia-s nebuni."

– Unde s-a dus Clint Downes? se răsti Realto.

– De unde să ştiu eu?

– I-ai dat telefon azi după-amiază, pe la unu şi-un sfert.

– Sunteţi sonaţi la cap. La unu şi-un sfert reparam o ţeavă în casa primarului. Daţi-i telefon şi întrebaţi-l, dacă nu mă credeţi. Era şi el de faţă.

Agenţii Realto şi Carlson schimbară o privire. „Nu minte", păreau să-şi spună.

– De ce s-ar fi prefăcut Clint că vorbea cu tine? se interesă Carlson.

– Întrebaţi-l pe *el*. Poate nu voia ca gagică-sa să ştie că l-a sunat altă tipă.

– Gagică-sa, adică Angie? întrebă Realto.

– Mda, ţăcănita aia.

– Când l-ai văzut ultima oară pe Clint?

– Păi, staţi să văd... Azi e sâmbătă... Aseară, am luat cina cu el.

– A fost şi Angie cu voi?

– Nnţ. Era plecată să vadă de-un copil.

– Şi pe ea când ai văzut-o ultima oară?

– Clint şi cu mine ne-am mai dus să luăm două beri şi un burger şi joi seara. Când am trecut să-l iau, Angie era-n casă. Îngrijea de un copil, Stevie-l chema.

– L-ai văzut? întrebă repede Carlson, fără să-şi poată ascunde emoţia.

– Mda, da' nu prea mult. Era acoperit cu o pătură. Doar ceafa i-am văzut-o.

– Ai văzut şi ce culoare de păr avea?

– Şaten-închis. Scurt.

Telefonul celular al lui Carlson începu să sune. Pe display scria că era de la secţia de poliţie din Ridgefield.

– Walt, începu Marty Martinson, de două ore tot voiam să-ţi vorbesc, da' am avut o urgenţă. Un accident de circulaţie

grav, cu niște adolescenți; din fericire, au să scape cu viață. Am un nume pe care voiam să ți-l transmit, în cazul Frawley. Probabil e tot o pierdere de vreme, dar am să-ți spun de ce merită să-l verifici.

Chiar înainte ca Martinson să continue, agentul Carlson fu sigur că numele pe care urma să-l audă era al lui Clint Downes.

De cealaltă parte a mesei, Gus Svenson, care părea să se fi trezit brusc din beție, îi spunea lui Tony Realto:

– Nu mai ieșisem la cină cu Clint de luni de zile. Și pe urmă, m-am întâlnit cu Angie la farmacie. Cumpăra o droaie de chestii, cum ar fi un vaporizator și sirop de tuse pentru un copil pe care-l îngrijea și care era bolnav. Și am...

În timp ce agenții îl ascultau, Gus le înșiră de bunăvoie tot ce-și mai amintea de ultimele lui întâlniri cu Clint și Angie.

– Miercuri seara, l-am sunat pe Clint ca să-i propun să mergem la vreo două beri, da' Angie a zis că se dusese să se uite la o mașină nouă. Ea avea grijă de niște copii care plângeau așa de tare, că n-am apucat să stăm mult de vorbă.

– Avea grijă de *niște copii?* se răsti Realto.

– Nu, am greșit, crezusem c-am auzit doi, da' nu puteam fi sigur. Când am întrebat-o, mi-a închis telefonul.

– Să ne înțelegem. Ultima oară când ai văzut-o pe Angie a fost joi seară, iar cu Clint te-ai întâlnit aseară?

– Mda. L-am luat cu mașina, și pe urmă tot eu l-am adus – zicea că n-avea cu ce să mai circule. Vânduse furgoneta, iar Angie era în Wisconsin.

– Și l-ai crezut?

– Păi, ce treabă am eu? De un' să știu eu de ce a vândut o mașină înainte să-și ia alta?

– Ești convins că furgoneta nu era acolo aseară?

– Jur pe Dumnezeul meu. Da' joi seara când am venit să-l iau, am văzut-o în garaj, iar Angie era şi ea acasă, cu copilul pe care-l îngrijea.

– OK. Nu te mişca de-aici, Gus. Venim imediat.

Agenţii ieşiră din birou, oprindu-se pe coridor.

– Ce părere ai, Walt? întrebă Realto.

– Angie trebuie să fi plecat cu Kathy în furgonetă. Fie au împărţit banii pe din două şi s-au despărţit, fie şi-au dat întâlnire undeva.

– La fel mă gândesc şi eu.

Reveniră în camera unde-i aştepta Gus.

– Ascultă, Gus, întâmplător Clint avea mulţi bani la el, când v-aţi dus în oraş?

– Nnţ. M-a lăsat pe mine să plătesc, în ambele seri.

– Mai cunoşti pe cineva care l-ar fi putut lua cu maşina, azi?

– Nu.

Sergentul de la poliţia din Danbury care vizitase casa de la clubul de golf făcuse şi el investigaţii. Intră în birou tocmai la timp ca să audă ultima întrebare.

– Clint Downes s-a dus cu Danbury Taxi până la Aeroportul La Guardia, unde a coborât la poarta pentru Continental Airlines, anunţă el. A ajuns acolo pe la trei jumate.

„Acum două ore, doar", îşi spuse Walter Carlson. „Laţul se strânge, dar oare destul de repede ca să-l prindem până nu va fi prea târziu pentru Kathy?"

84

La secția de poliție din Hyannis, sergentul de birou, Ari Schwartz, asculta cu răbdare protestele furioase ale lui David Toomey care susținea că în parcarea motelului său nu se comisese niciun furt.

– De peste treizeci de ani lucrez la Soundview, declara el vehement, și n-am să permit ca escroaca aia, care nici măcar nu e în stare să îngrijească un copil bolnav, să-l mintă pe Sam Tyron că i s-a furat un scaun de mașină pe care nu-l avusese vreodată.

Sergentul îl cunoștea bine pe Toomey și-l simpatiza.

– Dave, nu te repezi, îi spuse el pe un ton liniștitor. Am să vorbesc eu cu Sam. Zici că administratorul care a fost de serviciu astă-noapte jură că femeia aia n-avea niciun scaun pentru copii în mașină?

– Absolut.

– O să avem grijă să consemnăm adevărul.

Mai îmbunat de această promisiune, Toomey se întoarse să plece, apoi ezită.

– Sunt foarte îngrijorat pentru băiețașul ăla. Era bolnav rău. Nu vrei să dai telefon la spital și să vezi dacă l-au internat, sau măcar l-au tratat la urgență? Îl cheamă Stevie, iar pe maică-sa, Linda Hagen. Aș putea suna și eu, da' tu ai mai multă autoritate.

Schwartz nu lăsă să i se vadă iritarea. Era frumos din partea lui Dave Toomey că-și făcea griji pentru copil, dar pe de altă parte ar fi fost cam greu să se intereseze de el. Era posibil ca mama copilului să-l fi dus la oricare dintre clinicile

de urgență de pe Cape. Ar fi putut să-i spună lui Dave acest lucru, totuși dădu telefon la spital.

Acolo nu fusese internat niciun copil cu acel nume.

Oricât de nerăbdător era să ajungă acasă, Toomey încă nu se îndura să plece.

– E ceva ce mă sâcâie la ea, spuse el, vorbind mai mult de unul singur. Dacă ar fi fost nepotu-meu, fiică-mea și-ar fi ieșit din minți de îngrijorare...

Apoi ridică din umeri.

– Mai bine să-mi văd de propriile mele treburi. Mersi, sergent.

La patru mile distanță, Elsie Stone răsucea cheia în ușa casei sale albe de lemn. O dusese pe Debby înapoi acasă, în Yarmouth, dar refuzase invitația de a lua cina cu fiica și ginerele ei. „Îmi simt vârsta", spusese ea veselă. „Mai bine mă duc acasă, îmi încălzesc o supă de legume și mă ospătez cu ea în timp ce citesc ziarul și mă uit la știri."

„Nu că știrile ar fi un spectacol dintre cele mai plăcute", își spuse ea acum, în timp ce aprindea lumina din antreu. „Dar, oricât m-ar durea inima din cauza acelei răpiri, vreau totuși să văd dacă mai au mult până să-i prindă pe oamenii ăia îngrozitori."

Își agăță mantoul în cuier și se duse direct în cabinet, ca să dea drumul la televizor. Prezentatorul actualităților de la ora șase tocmai spunea:

– Am aflat din surse demne de încredere că FBI-ul acționează acum pornind de la premisa că micuța Kathy Frawley ar mai putea fi în viață.

– O, Domnul fie lăudat! se rugă Elsie cu voce tare. Doamne, ajută-le s-o găsească pe mielușica aia!

Dând sonorul televizorului mai tare, ca să nu-i scape nicio vorbă, intră în bucătărie. În timp ce-și turna supa de legume preparată în casă într-o farfurie pe care o introduse apoi în cuptorul cu microunde, își dădu seama că prin minte i se perinda la nesfârșit numele „Kathy".

– Kathy... Kathy... Kathy...

„Ce să fie asta?" se întrebă ea.

85

Afost acolo! striga Margaret, în timp ce Steve o ținea strâns în brațe. Am văzut leagănul în care le-au ținut pe amândouă. Salteaua mirosea a Vick's, la fel ca pijamaua lui Kelly, când ne-a fost adusă înapoi. În toate acele zile, au fost atât de aproape de noi, Steve, atât de aproape... Femeia aia care-a cumpărat hainele în aceeași seară când am cumpărat eu rochiile pentru ziua lor e cea care o ține acum pe Kathy prizonieră. Iar Kathy e bolnavă. E bolnavă. *E bolnavă!*

Ken Lynch, un polițist boboc din Danbury, o adusese pe Margaret cu mașina acasă și constata cu surprindere că strada era plină de auhovehicule ale mass-media. Ținând-o de cot, o condusese grăbit în casă, pe lângă Steve, care le ținea ușa deschisă. Acum, cu un sentiment de neputință, păși prin arcadă și intră în living. Acolo, se opri și se întoarse.

„Asta trebuie să fie camera în care vorbea la telefon

guvernanta, când a auzit-o pe una dintre gemene plângând", îşi spuse el.

Apoi, în timp ce se uita în jur, observând toate detaliile şi reţinându-le pentru a i le putea descrie soţiei lui, văzu păpuşile puse pe jos, în mijlocul încăperii. Două păpuşi identice, acoperite cu aceeaşi pătură, atingându-şi degetele. În faţa şemineului, o masă cu scaune de jucărie era pregătită pentru un ceai. La masă stăteau aşezaţi doi ursuleţi identici, faţă-n faţă.

– Mami, mami!

Strigătul agitat se auzise de la etaj, urmat imediat de un tropăit de picioare ce coborau în grabă treptele neacoperite. Lynch o văzu pe Kelly cum se arunca în braţele lui Margaret. Deşi se simţea stingherit, fiindcă le tulbura intimitatea, nu-şi putea lua ochii de la faţa chinuită a mamei, în timp ce-şi strângea fiica la piept.

„Asta cred că-i pediatra care stă cu ei", reflectă el, la vederea unei femei mai vârstnice, cu păr argintiu, care cobora de asemenea scara.

Margaret o puse pe Kelly jos şi îngenunche lângă ea, ţinându-i mâinile pe umeri.

– Kelly, o întrebă ea încet, iar ai vorbit cu Kathy?

Fetiţa dădu din cap.

– Vrea să vină acasă.

– Ştiu, iubito, ştiu că vrea să vină acasă. Şi eu vreau să vină acasă, la fel de mult ca tine. Ştii unde e? Ţi-a spus cumva?

– Da, mami. I-am spus şi lui tati. Şi doamnei doctor Sylvia i-am spus. Şi ţie ţi-am spus. Kathy e-n Cape Cod.

Margaret făcu ochii mari, apoi clătină din cap.

– O, iubito, nu mai ţii minte, azi-dimineaţă când erai

în pat cu mine, eu am fost cea care-a vorbit despre Cape Cod. De-acolo ai auzit. Poate Kathy ţi-a spus că e în alt loc. Nu poţi s-o întrebi acum?

– Acum lui Kathy îi e foarte somn.

Brusc, Kelly se întoarse şi trecu pe lângă ofiţerul Lynch. Se aşează pe jos, lângă păpuşi. În timp ce o privea încremenit, Lynch o auzi spunând:

– *Eşti de atâta vreme la Cape Cod...*

Apoi, deşi îşi încordă auzul, nu mai putu desluşi nimic din şuşotelile ei.

86

Hamburgerul şi cafeaua o făcuseră pe Angie să se simtă mai bine. „Nici nu-mi dădusem seama ce foame mi-era", îşi spuse ea nemulţumită, în timp ce stătea în singurul fotoliu comod din camera de motel, fără s-o ia în seamă pe Kathy. Şerbetul pe care i-l dăduse era neatins, iar fata zăcea în pat cu ochii închişi.

„A trebuit s-o trag cu forţa afară de la McDonald's, fiindcă ospătăriţa aia bătrână şi băgăcioasă a intrat în vorbă cu ea", îşi spuse Angie, retrăind în minte ziua aceea dificilă. „„Cum te cheamă, băieţel?" „Mă cheamă Kathy... Mă cheamă Stevie..." „A, păi şi nepoata mea are o prietenă închipuită..." Şi-n tot timpul ăla, pe masă era o poză cu gemenele. Pe toţi sfinţii, dacă bătrâna aia se uita mai atentă, ar fi zbierat să vină poliţia.

„La ce oră o s-ajungă Clint aici?" se întrebă ea. „Pe la

nouă, cel mai devreme. Părea supărat. Ar fi trebuit să-i las niște bani. Da' o să-i treacă lui. Am făcut o greșeală când am folosit cartea de credit ca să cumpăr chestiile alea de la Abby's Discount. Mai bine plăteam cu banii pe care mi-i dăduse Lucas. Ei, în fine, acum e prea târziu ca să-mi mai fac griji pentru asta. N-ar trebui să mai am nicio problemă, până apare Clint aici. Probabil o să se debaraseze de mașina aia pe care a-nchiriat-o, și pe urmă o să fure alta, ca să plecăm cu ea din Cape Cod. Și atunci o s-avem un milion de dolari numai pentru noi. *Un milion de dolari!* Am să-mi fac un tratament de înfrumusețare", își spuse Angie, în timp ce întindea mâna spre telecomanda televizorului. Aruncă o privire spre pat. „Și gata cu ideea măreață de a avea și eu un copil al meu. Prea multe bătăi de cap."

87

Diversele agenții răspunzătoare de aplicarea legii își înființaseră un post de comandă în sediul FBI din Danbury. Agenții Tony Realto și Walter Carlson, împreună cu căpitanul Jed Gunther și șeful poliției din Danbury, se aflau în sala de conferințe.

– Acum suntem siguri că Lucas Wohl și Clint Downes au fost colegi de celulă în Attica, spuse Realto. Amândoi și-au călcat cuvântul imediat ce au fost eliberați din închisoare, și-au luat identități false și, cumva, au reușit să stea ascunși atâția ani. În prezent știm cum a fost folosită

cartea de credit a lui Bailey ca să angajeze maşina de la Excel. Lucas îi cunoştea numărul, fiindcă-l dusese adesea pe Bailey cu maşina, iar Bailey îl plătea cu cartea de credit.

Realto se lăsase de fumat la vârsta de nouăsprezece ani, însă acum constată că jinduia după o ţigară.

– Din câte zice Gus Svenson, Angie trăia cu Downes de şapte sau opt ani, continuă el. Din păcate, nicăieri în casă nu există nicio fotografie a vreunuia dintre ei. Aş putea să pariez că Downes nu mai seamănă nici pe departe cu vechea lui poză de la dosar. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să dăm presei descrierile şi portretele-robot ale amândurora.

– De undeva se scurg informaţii, spuse Carlson. Circulă deja zvonul despre posibila supravieţuire a lui Kathy. Ce facem, comentăm sau nu?

– Încă nu. Mă tem că, dacă avansăm ideea că s-ar putea să fie vie, o condamnăm la moarte. Probabil Clint şi Angie bănuiesc că-i căutăm, şi dacă-şi dau seama că fiecare poliţist din Statele Unite studiază feţele tuturor copiilor de trei ani pe care-i vede, s-ar putea să intre în panică şi să se hotărască să scape de fetiţă. Atâta vreme cât ştiu că o credem moartă, s-ar putea să încerce să călătorească lăsând impresia că alcătuiesc o familie.

– Margaret Frawley jură că gemenele comunică între ele, spuse Carlson. Speram să primesc o veste de la ea. Dacă Kelly spunea ceva semnificativ, ştiu că m-ar fi sunat. Ofiţerul care a dus-o acasă mai e pe-aici?

– Ken Lynch trebuie să fi fost, spuse şeful poliţiei din Danbury. Ştiu că s-a întors de pe teren.

Ridică receptorul telefonului de pe birou.

– Transmite-i lui Lynch să vină încoace.

Peste cincisprezece minute, Lynch intră în birou.

– Pot să jur că Kelly e în contact cu sora ei, le spuse el scurt. Am fost de faţă când a afirmat că e la Cape Cod.

88

Traficul de pe Sagamore Bridge era descongestionat. În timp ce traversa Cape Cod Canal, Clint conducea tot mai nerăbdător, uitându-se mereu la vitezometru ca să se asigure că nu depăşea viteza legală. Ştia că scăpase ca prin urechile acului de un poliţist pe Route 3, când atinsese şaptezeci de mile pe oră într-o zonă în care limita era de cincizeci şi cinci.

Se uită la ceas. Era exact ora opt. „Mai am încă patruzeci de minute cel puţin, până să ajung acolo", îşi spuse el. Deschise radioul tocmai la timp ca să audă glasul surescitat al prezentatorului de ştiri spunând:

„Continuă să se răspândească zvonurile că mărturisirea sinucigaşului despre moartea lui Kathy Frawley n-ar corespunde realităţii. Deşi nici nu confirmă, nici nu infirmă realitatea zvonurilor, autorităţile tocmai au dat publicităţii numele a doi suspecţi implicaţi în răpirea gemenelor Frawley."

Clint simţi că începea să-i şiroiască sudoarea pe trup.

„S-a emis un mandat în patru puncte de arestare a unui fost deţinut numit Ralph Hudson, alias Clint Downes. Acesta a lucrat în ultima vreme ca îngrijitor la Danbury Country Club, Connecticut. În acelaşi mandat este menţionată şi concubina sa, Angie Ames. Despre Downes se spune că a fost văzut ultima oară pe la orele cinci şi ceva după-amiază

când a coborât din taxi la Aeroportul La Guardia. Femeia, Angie Ames, nu a mai fost văzută de joi seara. Se presupune că circulă cu o furgonetă Chevy maro-închis, veche de doisprezece ani, cu număr de Connecticut..."

„N-o să le ia prea mult ca să-mi dea de urmă până la navetă", îşi spuse înnebunit Clint. „Pe urmă, au să ajungă la agenţia de închirieri şi vor obţine descrierea maşinii. Trebuie să scap de ea cât mai repede."

Ieşi de pe pod, înscriindu-se pe Mid-Cape Highway. „Cel puţin, am avut destulă minte să-i cer tipului de la închirieri o hartă a statului Maine", mai reflectă el. „Aşa, s-ar putea să mai câştig puţin timp. Trebuie să gândesc rapid. Ce e de făcut? Trebuie să-mi asum riscul de a rămâne pe şosea", hotărî Clint. „Cu cât ajung mai aproape de Chatham, cu atât mai bine. Dacă poliţia bănuieşte că sunt pe Cape, au să mă caute în moteluri – dacă n-or fi şi început deja", mai adăugă el, posomorât.

Cerceta cu atenţie drumul la fiecare intersecţie, căutând maşini de poliţie. Când ajunse la Exit 5, spre Centerville, peisajul îi deveni mai familiar. „Aici am dat lovitura aia", îşi aminti el. „Exit 8, Dennis/Yarmouth." Avu impresia că drumul nu se mai termina până să ajungă la Exit 11, Harwich/Brewster, unde coti pe Route 137. „Aproape am ajuns", îşi zise, încercând să se încurajeze singur. „E timpul să mă debarasez de maşină." În sfârşit, zări ceea ce căuta – un multiplex cu parcarea aglomerată.

Zece minute mai târziu, după ce-şi parcă maşina cu două rânduri mai în spate, văzu cum doi adolescenţi coborau dintr-un sedan economic şi intrau în holul cinematografului. Coborî din maşina închiriată şi-i urmări până la casă, oprindu-se

într-un colţ de unde-i văzu cum se aşezau la coadă. Aşteptă până când plasatoarea le rupse biletele, apoi îi privi dispărând pe un coridor, înainte de a reveni afară. „Nici măcar nu s-au deranjat să încuie portiera", constată el, în timp ce apăsa pe clanţa maşinii. „Mai simplu de-atât nici că se putea."

Se aşeză la volan şi se asigură că nu era nimeni prin apropiere.

Apoi se aplecă sub bord şi, cu mişcări agile, îndelung exersate, făcu contactul între două fire. La auzul zgomotului făcut de motorul care pornise, avu prima senzaţie de uşurare de când auzise buletinul de ştiri. Aprinse farurile, băgă în viteză şi începu ultima etapă a drumului spre Chatham.

89

De ce e Kelly aşa de tăcută, Sylvia? întrebă Margaret, îngrijorată.

Kelly şedea pe genunchii lui Steve, cu ochii închişi.

– Din cauza reacţiei, Margaret, zise Sylvia Harris încercând să pară cât mai convingătoare. Şi-n plus, are alergie la ceva...

Întinse mâna şi ridică mâneca tricoului fetiţei, după care îşi muşcă buzele. Vânătaia se închidea la culoare, dar nu asta voise să vadă Margaret, ci micile pete roşii de pe braţul lui Kelly.

Margaret le privi lung, apoi se uită când la doctoriţa Harris, când la Steve.

– Kelly nu face alergii, spuse ea. E una din puţinele diferenţe dintre ea şi Kathy. Ar fi posibil ca reacţia alergică să fie a lui Kathy?

Tonul ei insistent cerea un răspuns imediat.

– Marg, Sylvia şi cu mine am discutat despre asta, replică Steve. Credem că e posibilă o reacţie alergică a lui Kathy faţă de ceva ce-a primit, poate vreun medicament.

– Doar nu vrei să spui... nu *penicilină?* Sylvia, mai ţii minte când Kathy a făcut o alergie atât de puternică până şi la picăturile de penicilină pe care i le-ai administrat pentru testare? I-au apărut pete roşii şi i s-a umflat braţul. Ai spus că, dacă-i făceai o injecţie cu penicilină, ai fi riscat s-o omori.

– Margaret, pur şi simplu nu ştim, încercă Sylvia Harris să-şi ascundă propria anxietate. Uneori, chiar şi prea multă aspirină poate provoca o reacţie alergică.

Margaret ajunsese la limită – sau poate o şi depăşise. Iar acum, o frământa o grijă nouă, una prea înfricoşătoare ca să se poată gândi, măcar, la ea. Kelly devenea din ce în ce mai agitată. Era posibil ca funcţiile vitale ale celor două fetiţe să fie atât de strâns întrepătrunse încât, dacă lui Kathy i se întâmpla ceva, şi Kelly să aibă aceleaşi reacţii?

Sylvia discutase deja cu Steve despre această posibilitate îngrozitoare. Acum, îşi dădea seama că la acelaşi lucru se gândea şi Margaret, care şedea lângă soţul ei, pe canapeaua din living. Întinse braţele şi o luă pe Kelly din poala lui.

– Iubito, o imploră ea, vorbeşte cu Kathy. Întreab-o unde e. Spune-i că mami şi tati o iubesc.

Kelly deschise ochii.

– Nu mă aude, răspunse ea, cu o voce somnoroasă.

– De ce, Kelly? întrebă Steve. De ce nu te aude?

– Nu se mai poate trezi, oftă fata, în timp ce se ghemuia în poziție fetală, în brațele lui Margaret, și adormea la loc.

90

Cocoșat peste volan, Pied Piper asculta radioul. Bomba zilei, repetată din câteva în câteva minute, era aceea că micuța Kathy Frawley putea să mai fie în viață. Erau căutați doi suspecți, un fost pușcăriaș pe nume Clint Downes și prietena lui, Angie Ames, despre care se presupunea că se deplasa cu o furgonetă Chevrolet maro-închis, veche de doisprezece ani, cu număr de Connecticut.

După ce primul moment de panică trecu, Pied Piper trecu în revistă opțiunile pe care le avea. Putea să meargă cu mașina la aeroport și să se întoarcă acasă cu avionul, ceea ce probabil ar fi fost cel mai inteligent lucru. Dar exista riscul ca Lucas să-i fi dezvăluit identitatea sa lui Clint Downes. „Dacă federalii îl arestează pe Clint, o să le dea numele meu pentru a obține o sentință mai ușoară", își spuse el. „Și nu îmi pot asuma riscul ăsta."

În parcarea motelului începuseră să sosească și să plece mașini. „Cu puțin noroc, am să-l văd pe Clint înainte de a ajunge prea aproape de camera lui Angie", își spuse Pied Piper. „Trebuie să vorbesc cu el mai întâi."

O oră mai târziu, răbdarea îi fu răsplătită. Un sedan trecu încet împrejurul parkingului, străbătând un culoar, apoi și pe celălalt, după care intră în spațiul liber de lângă furgoneta lui Angie. Coborî un individ masiv. Într-o clipă, Pied Piper

se dădu jos din maşină şi ajunse lângă Clint. Acesta se răsuci pe călcâie, ducându-şi mâna la buzunarul hainei.

– Nu ai nevoie de pistol, spuse Pied Piper. Am venit aici ca să te ajut. Planul tău o să dea greş. Nu poţi circula cu furgoneta asta.

Văzu cum surpriza întipărită pe faţa lui Clint cedă locul înţelegerii.

– Eşti Pied Piper.

– Exact.

– După toate pericolele prin care-am trecut, era şi timpul să te întâlnesc. Cine eşti?

„N-are habar", îşi dădu seama Pied Piper, „iar acum e prea târziu. Trebuie să merg până la capăt."

– E acolo, zise el, arătând spre camera lui Angie. Va trebui să-i spui că am venit aici ca să vă ajut. Cu ce maşină umbli?

– Una cu autoservire. Proprietarii ei sunt încă la cinema. Încă două ore de-acum încolo, sunt în siguranţă.

– Atunci, urcă-le-n maşină, pe ea şi fata, şi du-le de-aici. Fă pentru ele toate aranjamentele pe care le găseşti de cuviinţă. Eu am să vin după voi, şi pe urmă vă iau cu avionul meu. Am să vă las în Canada.

Clint dădu din cap.

– Ea a stricat totul.

– Ba n-a stricat nimic, deocamdată, îl asigură Pied Piper. Numai scoate-o de-aici până nu e prea târziu.

91

Şoferul de taxi care-l dusese pe Clint până la Aeroportul La Guardia se afla în secţia de poliţie din Danbury.

– Tipul pe care l-am luat de la intrarea de serviciu în clubul country avea o geantă foarte mică, le spuse el agenţilor FBI şi şefului poliţiei. A plătit cu cartea de credit. Mi-a mai dat şi un mic bacşiş. Dacă avea bani, eu sigur nu i-am văzut.

– Angie trebuie să fi luat cu ea banii de răscumpărare, în furgonetă, îi zise Carlson lui Realto. Probabil plănuiesc să se întâlnească.

Realto dădu din cap.

– N-a spus unde se ducea? insistă Carlson.

Îi mai pusese şoferului şi înainte întrebarea asta, dar încă mai spera, deşi nejustificat, că putea obţine un răspuns folositor.

– Mi-a zis doar să-l las la poarta pentru Continental. Atât a spus.

– A vorbit cu cineva pe mobil?

– Nu. Iar mie mi-a spus doar unde să-l duc.

– În regulă. Îţi mulţumim.

Frustrat, Walter Carlson se uită la ceas. „După ce l-a vizitat Lila Jackson, Clint a ştiut că nu mai era decât o chestiune de timp până să ajungem la el", îşi spuse. Oare avea întâlnire cu Angie, la aeroport? Sau a luat alt taxi, poate până la Kennedy, pentru ca de-acolo să-şi ia zborul peste graniţă? Şi cu Kathy cum rămâne?

Carlson ştia că Ron Allen, agentul FBI însărcinat cu

operaţiunile Biroului pe aeroporturile La Guardia şi J.F.K., conducea investigaţiile în ambele locuri. Dacă Downes se înregistrase ca pasager al oricărui avion care decola de-acolo, sigur avea să afle curând.

Peste un sfert de oră, primi un telefon de la Allen.

– Downes a luat naveta de la ora şase, spre Boston, anunţă acesta scurt. Le-am ordonat oamenilor noştri să-l caute la Logan.

92

Trebuie să încercăm s-o ţinem trează, spuse Sylvia Harris, fără a se mai osteni să-şi ascundă neliniştea din voce. Pune-o jos, Margaret. Ia-o de mână. Şi tu, Steve. Plimbaţi-vă cu ea între voi.

Cu buzele albite de frică, Margaret se supuse.

– Hai, Kelly, o îndemnă ea. Hai să facem o plimbare împreună, cu Kathy, cu tati şi cu mine. Vino, iubito.

– Nu... pot... Ba nu... nu vreau...

Vocea fetiţei era somnoroasă.

– Kelly, trebuie să-i spui lui Kathy că e nevoie ca şi ea să se trezească, insistă doctoriţa Harris.

Lui Kelly îi cădea capul în piept, dar începu să-l scuture, în semn de protest.

– Nu... nu... nu mai vreau... Pleacă, Mona.

– Kelly, ce e?

„Doamne, ajută-mă!" se rugă Margaret. „Ajută-mă că

pot vorbi cu Kathy. Femeia aia, Angie, trebuie să fie cea pe care Kelly o numea Mona."

– Kelly, ce-i face Mona lui Kathy? întrebă ea disperată.

Împleticindu-se între părinţii ei, care aproape că o duceau pe sus, Kelly şopti:

– Mona cântă.

Cu o voce tremurătoare, intonă în falset:

– *No... more... old Cape Cod...*

93

Mă tem că vor crede că nu-s decât una dintre acele persoane dornice să-şi vadă numele în ziar, îi mărturisi Elsie Stone fiicei sale.

Ţinea într-o mână receptorul, iar în cealaltă, ultimul număr din *Cape Cod Times*. Pe ecranul televizorului erau mereu arătate fotografii ale gemenelor Frawley.

– Femeia mi-a spus că era băiat, dar sunt convinsă că e fată. Şi, Suzie, martor mi-e Dumnezeu, jur că fata aia era Kathy Frawley. Vreau să zic, avea o glugă pe cap, şi i se vedea puţin din părul şaten-închis, dar dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că era ceva în neregulă cu părul ăla. Înţelegi ce vreau să zic, ca atunci când vezi un păr vopsit prost, cum îl are şi unchiul tău, Ray. Iar când am întrebat-o cum o cheamă, a zis Kathy, şi am văzut cum femeia s-a uitat urât la ea, iar fata s-a speriat şi a spus că numele ei e Stevie.

– Mamă, o întrerupse Suzie, eşti sigură că nu te ambalezi de pomană?

Îşi privi soţul, ridicând din meri. Aşteptaseră cu cina

până târziu, după ce o culcaseră pe Debby. Iar acum, pulpa de miel din farfurie se răcea, iar Vince, soţul ei, îşi ducea mâna la gât, cu un gest care îi dădea de înţeles să scurteze conversaţia.

Vince ţinea sincer la soacra lui, dar spunea că Elsie obişnuia să se repete.

– N-aş vrea să mă fac de râs, dar dacă...

– Mamă, am să-ţi spun eu ce să faci, şi pe urmă închid şi mă aşez la masă până nu face Vin un atac de inimă. Sună la poliţia din Barnstable. Spune-le *exact* tot ce mi-ai spus şi mie, şi pe urmă lasă totul în seama lor. Te iubesc, mamă. Debby s-a simţit minunat azi la tine, iar fursecurile pe care le-a adus acasă sunt nemaipomenite. La revedere, mamă.

Elsie Stone rămase cu receptorul în mână, în timp ce se gândea ce să facă. „Oare să sun la acel hot-line al poliţiei?", se întrebă ea. „Probabil că la numărul ăla primesc multe apeluri de la tot felul de farseuri."

– Dacă nu doriţi să daţi un telefon, vă rugăm să închideţi.

Sunetul monoton al vocii înregistrate fu catalizatorul care-o făcu să se hotărască.

– Aş dori să dau un telefon, spuse ea.

Apăsă pe butonul *Off*, aşteptă un moment, apoi apăsă iar pe *Talk* şi formă numărul de la informaţii.

Când o altă voce înregistrată îi ceru să spună oraşul şi statul, Elsie zise grăbită:

– Barnstable, Massachusetts.

– Barnstable, Massachusetts, am reţinut bine? întrebă vocea mecanică.

Conştientă de faptul că era foarte important să vorbească cât mai repede cu persoanele avizate în cazul Frawley, Elsie răspunse răstit:

– Da, aşa e, şi pentru numele lui Dumnezeu, de ce trebuie să-mi pierd vremea cu dumneata?

– E vorba de o firmă? întrebă vocea computerizată.

– Departamentul Poliţiei din Barnstable.

– Departamentul Poliţiei din Barnstable, am reţinut bine?

– Da, da, da!

După o pauză, un glas omenesc o întrebă:

– Aveţi o urgenţă, doamnă?

– Daţi-mi secţia de poliţie.

– Imediat.

– Poliţia Barnstable, la telefon sergent Schwartz.

– Domnule sergent, numele meu este Elsie Stone. Sunt chelneriţă la McDonald's, lângă mall. Sunt aproape sigură că am văzut-o acolo pe Kathy Frawley, azi-dimineaţă, şi aş vrea să vă spun de ce...

După care începu să povestească întâmplările din timpul dimineţii.

La secţia de poliţie tocmai fuseseră trecute în revistă ultimele ştiri din cazul Frawley. Acum, în timp ce o asculta, sergentul Schwartz compara povestea lui Elsie Stone cu relatarea lui David Toomey despre furtul inexistent de la Soundview Motel.

– Fata a spus că o chema Kathy, după care s-a corectat şi a zis că numele ei e Stevie? vru el să se asigure.

– Da. Şi gândul ăsta m-a sâcâit toată ziua, până când am privit cu atenţie poza din ziar, cu fetiţele alea drăguţe, şi le-am văzut iar fotografia la televizor. E aceeaşi faţă. Jur pe

sufletul meu nemuritor că era aceeaşi faţă, şi a spus c-o cheamă Kathy. Sper numai să nu credeţi că-mi arde de glume.

– Nu, doamnă Stone, nu cred că glumiţi. Sun chiar acum la FBI. Vă rog să rămâneţi la aparat. S-ar putea ca agentul respectiv să vrea să vorbească cu dumneavoastră.

94

*W*alter, aici Steve Frawley. Kathy e în Cape Cod. Acolo trebuie s-o căutaţi.

– Steve, tocmai voiam să te sun. Ştim că Downes a luat naveta până la Boston, dar când a închiriat o maşină, a cerut o hartă a statului Maine.

– Lasă-l încolo de Maine. Kelly de ieri tot încearcă să ne spună despre Kathy că e în Cape Cod. Ceea ce ne-a scăpat e că nu spune doar „Cape Cod". Chiar încerca să fredoneze cântecul ăla, *Old Cape Cod.* Femeia aia pe care gemenele o numesc „Mona" i-l cântă acum lui Kathy. Crede-mă. *Te rog,* crede-mă.

– Steve, nu te ambala. O să le spunem băieţilor noştri să trimită la Cape un mandat special, da', ştim că acum o oră jumate Clint Downes a venit la ghişeul agenţiei de închirieri de la Aeroportul Logan şi a cerut o hartă a statului Maine. Am aflat mai multe şi despre prietena lui, Angie. A crescut în Maine. Bănuim că s-o fi ascunzând acolo, la nişte prieteni...

– Nu, Kathy e în Cape!

– Stai o clipă, Steve. Trebuie să răspund la un telefon.

Carlson îl lăsă pe Steve să aştepte, răspunse la celălalt

apel, apoi ascultă în tăcere un minut. După ce închise, reveni la convorbirea cu Frawley.

– Steve, s-ar putea să ai dreptate. Avem o martoră oculară care susţine că a văzut-o pe Kathy azi-dimineaţă într-un McDonald's din Hyannis. Deocamdată, ne concentrăm cercetările în zona aia. Un avion al FBI o să vină să ne ia într-un sfert de oră.

– Venim şi noi.

După ce închise telefonul, Steve se repezi înapoi în living, unde Margaret şi doctoriţa Harris o sileau pe Kelly să se plimbe de-a lungul camerei, ţinând-o între ele.

– Kathy a fost văzută la Cape Cod, azi-dimineaţă, spuse el. O să zburăm cu un avion până acolo chiar acum.

95

Eşti aici în Old Cape Cod, cântă Angie, aruncându-şi braţele pe după gâtul lui Clint. *Băiete, mi-a fost dor de tine.*

– Chiar aşa?

Clint voi s-o împingă la o parte, dar îşi aminti la timp că nu trebuia să-i dea de bănuit. Aşa că o îmbrăţişă şi el.

– Şi ghici cui i-a fost dor de tine, păsărică cântătoare?

– Clint, ştiu că te-ai supărat pe mine pentru că am plecat cu banii, dar mi-a fost teamă ca nu cumva cineva să facă legătura între tine şi Lucas, şi mi-am zis că e mai bine să mă dau la fund.

– Nu-i nimic, nu-i nimic. Numai că trebuie să plecăm de-aici cât mai repede. Ai ascultat radioul?

– Nu, m-am uitat la *Dragul de Raymond.* I-am mai dat fetiţei puţin sirop de tuse, şi în sfârşit a adormit din nou.

Clint aruncă o privire spre Kathy, care zăcea pe pat, încălţată doar cu un pantof, şi cu părul transpirat lipit în jurul feţei. Nu se putu abţine să spună:

– Dacă procedam aşa cum ne-am înţeles, fata asta ar fi fost acum acasă. Iar noi eram în drum spre Florida, cu juma' de milion, fără s-avem toată ţara pe urme.

Nu văzu expresia de pe chipul ei. Altfel, ar fi înţeles că femeia tocmai îşi dăduse seama ce greşeală făcuse anunţându-l unde se afla.

– Ce te face să crezi că ne caută toată ţara? îl întrebă ea.

– Ascultă şi tu radioul. Mută de pe un canal pe altul. Dă-le-ncolo de reluări. Ai ajuns o vedetă, fetiţo. Îţi convine sau nu, toată lumea numai de tine vorbeşte.

Apăsând pe butonul telecomenzii, Angie închise televizorul.

– Şi atunci ce crezi c-ar trebui să facem?

– Am o maşină sigură. Plecăm de-aici şi abandonăm fata undeva unde n-o s-o găsească nimeni. Pe urmă, fugim amândoi din Cape.

– Dar parcă era vorba să scăpăm şi de fată, *şi* de furgonetă.

– Furgoneta o lăsăm aici.

„M-am cazat în motelul ăsta cu numele meu real", îşi spuse Angie. „Dacă sunt pe urmele noastre, vor ajunge aici destul de curând. Dar Clint nu trebuie să ştie. Îmi dau seama că mă minte. Îi e ciudă, iar când ciufutului ăstuia de Clint îi e ciudă, nu te mai înţelegi cu el. Vrea să scape de mine."

– Clint, iubitule, spuse ea. Poliţistul ăla din Hyannis a notat numărul furgonetei. La ora asta, toţi poliţiştii din Cape ştiu că azi după-amiază am fost în Hyannis. Dacă-şi închipuie că mai sunt prin zonă, au să caute furgoneta. Şi dacă o găsesc în parcarea asta, îşi vor da seama că nu puteam să ajungem foarte departe. Am lucrat la un debarcader, la nici cinci minute distanţă de-aici, şi ştiu că-n perioada asta a anului e închis. Pot să duc furgoneta pe ponton, cu fata înăuntru, şi pe urmă să sar din mers şi să las maşina să meargă până-n capăt şi să cadă. Apa e destul de adâncă pentru ca s-o acopere. Luni de zile n-au s-o găsească. Vino, iubitule, pierdem timpul.

Îl privi pe Clint cum se uita nesigur spre fereastră. Brusc, îşi dădu seama că afară mai era cineva, aşteptând să vină după ei. Clint nu venise acolo ca să fugă împreună cu ea, ci ca s-o omoare.

– Clint, ştii bine că pot citi în tine ca într-o carte, îi spuse ea pe un ton învăluitor. Eşti supărat pe mine fiindcă l-am lichidat pe Lucas şi pe urmă am plecat. Poate că ai dreptate, poate că nu. Dar spune-mi ceva: Pied Piper a venit şi el aici, cu tine?

Îşi dădu seama după expresia de pe chipul lui că avea dreptate. Clint vru să vorbească, dar ea îl opri.

– Nu-mi răspunde, fiindcă ştiu deja. L-ai văzut?

– Mda.

– Ştii cine e?

– Nu, dar mi se pare cunoscut, ca şi cum l-aş mai fi văzut undeva. Totuşi, nu ştiu de unde să-l iau... Trebuie să mă mai gândesc.

– Deci, ai putea să-l identifici?

– Mda.

– Şi chiar crezi că acum, după ce l-ai văzut, o să te lase

să mai trăieşti? Ei bine, am să-ţi spun eu – n-o să te lase! Pariez că ţi-a spus să te descotoroseşti de mine şi de puştoaică, după care voi doi o să vă aveţi ca fraţii. N-o să fie aşa, ascultă-mă ce-ţi spun. Mult mai bine o să-ţi meargă dacă ai încredere-n mine. O să plecăm de-aici – pe bune că da! – şi vom avea cu o juma' de milion de dolari mai mult decât dacă-l lăsam în viaţă pe Lucas. Pe urmă, când ne prindem cine-i tipul ăsta, o să-i amintim că ni se cuvine o parte mai mare din bani. Că de nu...

Văzu cum furia dispărea de pe chipul lui Clint. „Întotdeauna am putut să-l joc pe degete", îşi spuse ea. „E aşa de prost... Dar, după ce se dumireşte cine-i tipul ăsta, o să fim aranjaţi pe viaţă."

– Iubitule, reluă ea. Ia valiza. Pune-o în maşina cu care ai venit. Dar, stai o clipă... Ai închiriat-o pe numele tău?

– Nu, dar acum, că ne caută, vor putea lua urma cărţii de credit, până la agenţia de închirieri. Am avut destulă minte. Am cerut o hartă a statului Maine, şi am schimbat maşinile la un cinematograf.

– Bravo ţie. OK, eu iau fata, tu ia banii. Să plecăm de-aici. Pied Piper o să vină după noi?

– Mda. Crede că am să mă urc în maşina lui şi-am să merg cu el până undeva unde-l aşteaptă un avion.

– Şi când colo, completă Angie, după ce aruncăm furgoneta în apă, o să plecăm amândoi cu maşina ta. Doar nu crezi c-o să ne urmărească, riscând să-l oprească poliţia, nu? După aceea, noi plecăm din Cape, schimbăm din nou maşinile şi nu ne mai oprim până-n Canada. Iar de-acolo, luăm un avion şi dispărem.

Clint stătu un moment pe gânduri, apoi dădu din cap.

– În regulă. Ia puştoaica în braţe.

Când Angie o ridică pe Kathy, Clint observă că unul dintre pantofi îi căzuse din picior. „Ei, şi?", îşi spuse el. „Oricum n-o să mai aibă nevoie de ei."

Trei minute mai târziu, la nouă şi treizeci şi cinci, cu Kathy învelită într-o pătură şi culcată pe jos, Angie scoase furgoneta din parcarea motelului „Scoica şi duna". Clint o urma cu maşina furată. Imediat în urma lui, fără să ştie că Angie şi Clint se asociaseră din nou, venea Pied Piper. „De ce s-a urcat cu fata în furgoneta aia? se întrebă. „Dar valiza e la el, iar banii trebuie să fie înăuntru."

– De-acum, totul sau nimic, spuse el cu voce tare, încheind acea procesiune a morţii.

96

Ofiţerul Sam Tyron ajunse la motelul Soundview după douăsprezece minute de când primise un telefon scurt de la Departamentul Poliţiei Barnstable. Pe drum într-acolo, îşi reproşase furios că nu-şi urmase instinctul, cercetând-o mai în amănunt pe femeia pe care o oprise fiindcă nu avea scaun pentru copil în maşină.

„Mi-a trecut prin minte chiar şi că nu semăna prea mult cu fotografia de pe permisul de conducere", îşi spuse – deşi nu intenţiona să le împărtăşească superiorilor şi această mică informaţie.

Când sosi, motelul forfotea de poliţişti. Descoperirea

faptului că a doua dintre surorile gemene Frawley nu numai că era încă în viaţă, dar mai şi fusese reperată în Hyannis, atrăsese acolo toată conducerea poliţiei. Comandanţii se îngrămădiseră în camera unde locuise femeia ce se cazase sub numele de Linda Hagen. Bancnotele de douăzeci de dolari risipite sub pat indicau clar că într-adevăr pe-acolo trecuse răpitoarea. Kathy Frawley zăcuse pe acelaşi pat cu doar câteva ore în urmă.

Surescitat, David Toomey răspunsese la un apel al administratorului din tura de noapte şi revenise la motel.

– Fata aia e foarte grav bolnavă, îi preveni el. Puteţi fi siguri că n-a văzut-o niciun doctor. Tuşea şi se sufoca, şi-ar fi trebuit să fie dusă la urgenţă. Faceţi bine şi găsiţi-o cât mai repede, altfel va fi prea târziu. Vreau să zic că...

– Când ai văzut-o ultima oară? îl întrerupe şeful poliţiei din Barnstable.

– Să tot fi fost vreo douăşpe jumate. Nu ştiu la ce oră au plecat.

„Au trecut de-atunci şapte ore şi jumătate", îşi spuse Steve. „De-acum, ar putea să fie deja în Canada."

Şeful luă şi el în calcul această posibilitate, după care adăugă:

– Totuşi, pentru eventualitatea că mai e aici, vom trimite un mesaj la toate motelurile din Cape, să se uite după ea. Poliţia de stat va amplasa baraje rutiere la poduri.

97

În timp ce Margaret făcea eforturi de a o menţine pe Kelly trează, toţi cei din avion tăceau. Fetiţa, cu ochii închişi, zăcea în braţele mamei sale. Cu capul rezemat de inima acesteia, complet letargică, reacţiona tot mai slab la orice stimuli.

Agenţii Carlson şi Realto erau şi ei în acelaşi avion. Ţineau legătura cu cartierul general al FBI-ului din Boston. Colegii lor se aflau deja la Cape, ca să continue ancheta. O maşină a FBI-ului avea să-i aştepte la aeroport şi să-i ducă la sediul poliţiei din Hyannis, care urma să devină centrul de comandă al investigaţiilor. Înainte de a se îmbarca în avion, cei doi agenţi conveniseră discret că într-adevăr asistaseră la comunicarea dintre Kelly şi Kathy. Mai credeau şi că, judecând după modul în care se comporta Kelly acum, putea fi prea târziu ca să-i mai salveze sora geamănă.

În avion erau opt pasageri. Carlson şi Realto stăteau unul lângă altul, adânciţi în gânduri amare pentru că-l scăpaseră pe Clint Downes cu o diferenţă de numai câteva ore. Chiar dacă Angie era la Cape în dimineaţa aceea, probabil că îşi dăduse întâlnire cu el în Maine, îşi spunea Carlson. Avea sens. Clint luase o hartă a statului Maine, de la agenţia de închiriat maşini. Iar Angie crescuse acolo.

Realto se gândea ce-ar fi făcut dacă s-ar fi aflat în situaţia lui Clint şi a lui Angie. „Aş scăpa de furgonetă şi de maşina închiriată, şi aş mai scăpa şi de fată", conchise el. „Căutată de toată poliţia din ţară, Kathy e un factor de risc prea mare. Numai dac-ar fi atât de omenoşi încât s-o lase într-un loc unde să poată fi găsită repede. Dar aşa ar exista

un loc precis de unde am începe să-i urmărim", conchise el mohorât. „Ceva îmi spune că indivizii ăştia sunt prea disperaţi şi prea răi ca să mai aibă în ei o fărâmă de omenie."

98

„Toţi copoii din Cape caută furgoneta asta", îşi spuse Angie, muşcându-şi buza, în timp ce conducea nervoasă pe Route 28 din Chatham. „Dar debarcaderul e imediat după intrarea în oraşul Harwich, şi după ce aruncăm rabla asta, o să scăpăm de griji. Mamă, şi când mă gândesc că mi-am dorit puştoaica asta. În ce mizerie am intrat până la urmă, din cauza ei. Nici nu-l acuz pe Clint că s-a înfuriat pe mine."

Aruncă o privire spre cer, observând că stelele fuseseră acoperite de nori. „Da' repede se mai schimbă vremea aici", îşi spuse ea. „Ce să-i faci, aşa e-n nord. Şi s-ar putea să fie mai bine aşa. Da' stai, că acum trebuie să fiu atentă la cotitura aia..."

Cu nervii întinşi la maximum, pentru că din minut în minut se aştepta să audă o sirenă a poliţiei, Angie încetini, fără tragere de inimă. „Aici trebuie să fie", îşi spuse. „Mda, nu asta, următoarea."

O clipă mai târziu, cu un oftat de uşurare, coti la stânga de pe Route 28, pe drumul şerpuitor care ducea spre Nantucket Sound. Majoritatea caselor de pe marginea drumului erau ascunse vederii în spatele vegetaţiei înalte. Cele pe care le distingea erau cufundate în întuneric. „Probabil sunt închise pe timp de iarnă", îşi zise ea. „E un

loc foarte bun ca să aruncăm furgoneta. Sper ca şi Clint să-şi dea seama de asta."

Trecu de ultima cotitură, cu Clint imediat în urma ei. „Pied Piper nu va avea curaj să vină prea aproape", presupuse Angie. „Şi-o fi dat seama că e ceva de capul meu."

Debarcaderul era drept în faţă, iar Angie tocmai se pregătea să înscrie furgoneta pe ponton, când auzi un claxon slab din spatele ei.

„Tâmpitul de Clint! De ce naiba claxonează acum?" se întrebă ea.

Opri furgoneta şi, lividă de furie, îl privi cum se dădea jos din maşina furată şi venea în fugă spre ea. Deschise portiera.

– Ce, vrei s-o pupi pe puştoaică înainte de despărţire? îl întrebă pe un ton răstit.

Mirosul acru de transpiraţie fu ultimul lucru pe care şi-l mai aminti, când pumnul lui Clint zbură prin spaţiul dintre ei, făcând-o să-şi piardă cunoştinţa. În timp ce Angie se prăbuşea peste volan, Clint băgă furgoneta în viteză şi apăsă pedala de acceleraţie. Închise portiera tocmai când autovehiculul porni pe ponton. Îl privi cum ajunse în capăt, unde se clătină o clipă, apoi se răsturnă, făcându-se nevăzut.

99

Phil King, recepţionerul de la motelul „Scoica şi duna", nu-şi desprindea ochii de pe ceas. Ieşea din schimb la ora zece seara şi abia aştepta să plece. Îşi petrecuse tot timpul

liber din ziua aceea încercând să se împace cu prietena lui, cu care se certase, şi în cele din urmă stabiliseră să se întâlnească la barul „Stridia Obraznică", ca să bea ceva în linişte. Mai avea până atunci doar zece minute, remarcă el nerăbdător.

În spatele biroului se afla un televizor mic, ca să ţină de urât celor care lucrau în schimbul de noapte. Amintindu-şi că Celtics jucau cu Nets în Boston, Phil deschise aparatul, pentru a afla scorul meciului.

La televizor se transmitea o ediţie specială a actualităţilor. Poliţia confirmase că micuţa Kathy Frawley fusese văzută cu siguranţă în Cape, în dimineaţa aceea. Răpitoarea ei, Angie Ames, conducea o furgonetă Chevy maro-închis, veche de doisprezece ani, cu număr de Connecticut. Crainicul comunică numărul.

Phil King nu-l auzi. Se holba cu gura căscată spre ecran. Angie Ames, îşi spuse el. *Angie Ames!* Cu o mână tremurătoare, înşfăcă receptorul şi formă 911.

Când îi răspunse dispecera, strigă:

– Angie Ames stă aici! Angie Ames stă aici! I-am văzut furgoneta ieşind de la noi din parcare acum zece minute!

100

Clint privi cum furgoneta dispărea, după care, cu o satisfacţie sumbră, reveni în maşina furată şi o întoarse cu o sută optzeci de grade. Prinse în lumina farurilor expresia surprinsă de pe faţa lui Pied Piper, care venea pe jos spre el.

„Exact cum m-am aşteptat", îşi spuse, „are un pistol. Sigur, avea să împartă banii cu mine. Mai mult ca sigur. Aş putea să trec peste el, da' ar fi prea uşor. Mai bine să mă joc puţin cu el."

Îşi continuă drumul spre Pied Piper, după care privi încântat cum acesta scăpa pistolul din mână, sărind din faţa maşinii. „Şi acum, să mă cărăbănesc din Cape", hotărî Clint, „da' mai întâi trebuie să scap şi de maşina asta. Puştii ăia au să iasă de la film în mai puţin de-o oră, şi atunci poliţia o să înceapă să le caute maşina."

Merse mai departe, cu viteză, pe drumul liniştit, până ajunse la Route 28. Bănuia că Pied Piper avea să încerce să-l urmărească, dar ştia că avea un avantaj prea mare. „O să bănuiască el că mă îndrept spre pod", conchise, dar ce altceva putea face? Era calea cea mai bună. Coti la stânga. Pe Mid-Cape Highway ar fi ajuns mai repede, dar preferă să rămână pe Route 28. „Probabil că, de-acum, au aflat c-am zburat la Boston şi am închiriat o maşină. Mă întreb dac-au căzut în cursa pe care le-am întins-o când am cerut harta statului Maine."

Deschise radioul tocmai la timp pentru a auzi un crainic agitat anunţând că, fără nicio îndoială, Kathy Frawley fusese văzută în Hyannis, împreună cu răpitoarea ei, Angie Ames, care mai folosea şi numele de Linda Hagen. Se amplasau baraje rutiere.

Clint strânse volanul în mâini. „Trebuie să scap de aici cât mai repede", hotărî el. „Nu mai pot să pierd vremea." Valiza cu bani era pe podea, în faţa banchetei din spate. Gândul la ceea ce putea face cu un milion de dolari îl ajută să-şi alunge panica, în timp ce trecea prin South Dennis, apoi prin Yarmouth, pentru a ajunge în sfârşit la periferia

oraşului Hyannis. „Încă douăzeci de minute şi am ajuns la pod", îşi spuse.

Sunetul unei sirene a poliţiei îl făcu să se crispeze. „Nu pot veni după mine, nu merg prea repede", încercă el să se asigure, apoi se uită cu gura căscată cum o maşină de poliţie cotea în faţa lui, silindu-l să oprească, în timp ce alta frâna în spate.

– Jos din maşină cu mâinile sus!

Ordinul se auzise din megafonul maşinii oprite în spatele lui.

Clint simţi şiroaie de transpiraţie curgându-i pe obraji, în timp ce deschidea portiera şi cobora, cu braţele sale groase ridicate deasupra capului.

Doi poliţişti, cu pistoalele scoase, se apropiară de el.

– Ai avut ghinion, spuse unul dintre ei, pe un ton amical. Puştilor nu le-a plăcut filmul şi au plecat la jumătate. Eşti arestat pentru furt de autovehicul.

Celălalt poliţist îi lumină chipul cu lanterna, şi tresări. Clint ştiu că-l compara cu descrierea pe care poliţia, fără îndoială, o primise deja.

– Eşti Clint Downes, afirmă cu convingere poliţistul, apoi îl întrebă furios: Unde-i fetiţa, băi nemernicule? Unde-i Kathy Frawley?

101

Margaret, Steve, doctoriţa Harris şi Kelly se aflau în biroul şefului poliţiei, când sosi vestea că Angie Ames se cazase sub numele ei real la un motel din Chatham, iar

recepționerul îi văzuse furgoneta plecând cu doar zece minute în urmă.

– Era și Kathy în mașină? întrebă în șoaptă Margaret.

– Nu știe... Dar pe pat s-a găsit un pantof de copil, iar perna avea o adâncitură. Pare foarte probabil să fi fost culcată acolo.

Doctorița Harris o ținea pe Kelly în brațe. Dintr-odată, începu s-o scuture.

– Kelly, trezește-te! îi ceru ea. Kelly, trebuie să te trezești.

Ridică privirea spre șeful poliției.

– Aduceți-i imediat un inhalator! strigă.

102

Pied Piper privise cum mașinile poliției blocaseră autovehiculul furat de Clint. „Nu-mi știe numele, dar imediat ce mă va descrie, FBI-ul o să descindă la mine-n prag", își zise. „Și când mă gândesc că nici nu era nevoie să vin până aici – Lucas nu-i spusese cine sunt..."

Își reprimă valul de furie care-i făcea mâinile să tremure atât de tare, încât abia mai putea ține volanul. „Am șapte milioane de dolari, mai puțin comisionul băncii, care mă așteaptă în Elveția. Pașaportul e în buzunar. Trebuie să iau prima cursă peste ocean. Voi cere ca avionul să mă ducă în Canada. Clint s-ar putea să nu mă dea de gol imediat, de

vreme ce ştie că se poate folosi de mine la negocieri. Eu sunt asul lui din mânecă."

Cu gura uscată şi cu un nod în gât din pricina spaimei, Pied Piper coti de pe Route 28 North. Încă înainte ca Downes, cu cătuşele la mâini, să fie condus spre maşina de poliţie, Pied Piper se afla deja pe Route 28 South, îndreptându-se spre Aeroportul Chatham.

103

Ştim că prietena ta a plecat de la motelul „Scoica şi duna" acum douăzeci de minute. Kathy Frawley era cu ea?

– Nu ştiu despre ce vorbiţi, răspunse Clint, cu un glas monoton.

– Ba ştii foarte bine despre ce vorbim! îl repezi agentul FBI Frank Reeves, de la biroul din Boston, care-l chestiona împreună cu Realto, Carlson şi şeful poliţiei din Barnstable, în camera de interogatoriu a secţiei de poliţie Barnstable. Kathy e în furgoneta aia?

– Citiţi-mi drepturile şi gata. Vreau un avocat.

– Clint, ascultă-mă, îl îndemnă Carlson. Credem că fata e grav bolnavă. Dacă moare, o să ai două capete de acuzare pentru crimă. Ştim că amicul tău, Lucas, nu s-a sinucis.

– Lucas?

– Clint, casa aia din Danbury trebuie să fie plină de ADN-ul gemenelor. Prietenul tău, Gus, ne-a spus c-a auzit

doi copii plângând, când a vorbit la telefon cu Angie. Angie a plătit cu cardul tău hainele pe care le-a cumpărat pentru gemene. Un polițist din Barnstable a văzut-o azi-dimineață, cu Kathy. Și o ospătăriță de la McDonald's le-a văzut. Avem toate probele necesare. Singura ta șansă de a mai obține circumstanțe atenuante e să cooperezi cu noi de-acum încolo.

Un zgomot dincolo de ușă îi făcu pe toți să se întoarcă brusc. Apoi auziră glasul sergentului de la intrare:

– Doamnă Frawley, îmi pare rău, dar nu puteți intra acolo...

– Trebuie să intru. Acolo e omul care mi-a răpit copiii.

Reeves, Realto și Carlson schimbară o privire.

– Lăsați-o să intre! strigă Reeves.

Ușa se dădu de perete, iar Margaret năvăli înăuntru, cu ochii ei albaștri acum negri precum cărbunele, fața palidă ca moartea și părul încâlcit. Se uită în jur, apoi se duse direct la Clint și îngenunche în fața lui.

– Kathy e bolnavă, îi spuse ea, cu o voce tremurătoare. Dacă moare, nu știu dacă Kelly va supraviețui. Pot să-ți iert totul, numai să mă ajuți s-o primesc pe Kathy înapoi, acum. Am să te susțin la proces, îți promit. Îți promit. Te rog.

Clint încercă să-și mute privirea, dar constată că nu și-o poate desprinde de ochii arzători ai lui Margaret. „M-au mâncat fript", își spuse. „Încă n-am să-l denunț pe Pied Piper, da' poate am o altă cale ca să scap de acuzația de crimă."

Așteptă câteva clipe, repetându-și în minte povestea, apoi spuse:

– N-am vrut s-o ținem pe puștoaica ailaltă. Angie a decis s-o păstreze. În noaptea când trebuia să le eliberăm, l-a împușcat pe Lucas și a lăsat scrisoarea aia falsă. E nebună.

Pe urmă, a fugit cu toți banii și nu mi-a spus unde se dusese. Azi m-a sunat și mi-a cerut să ne întâlnim aici. I-am zis c-o să scăpăm de furgonetă și-o să plecăm din Cape cu mașina pe care o furasem eu. Da' n-a ieșit așa.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Realto.

– Angie cunoaște locurile din Cape. Eu nu le prea știu. Mi-a spus de un debarcader, nu departe de motelul ăla, unde putea să ducă furgoneta pe ponton și s-o lase să cadă în apă. Eu veneam în urma ei, da' când a ajuns acolo, nu știu ce-a făcut, că n-a apucat să se dea jos din furgonetă la timp.

– Furgoneta a căzut de pe ponton cu ea înăuntru?

– Mda.

– Kathy era și ea în furgonetă?

– Mda. Angie n-a vrut să-i facă niciun rău... Voiam s-o luăm cu noi... Voiam să avem și noi o familie...

– *O familie! O familie!*

Ușa camerei de interogatoriu rămăsese deschisă. Țipătul sfâșietor al lui Margaret reverberă pe tot coridorul.

Steve, care venea deja să i se alăture, înțelese ce însemna acel zbieret. „O, Doamne", se rugă el, „dă-ne putere să îndurăm..."

În camera de interogatoriu, o văzu pe Margaret zăcând la picioarele unui individ buhăit care nu putea fi decât răpitorul. Veni grăbit, o luă în brațe și se uită la Clint Downes.

– Dac-aș putea pune mâna pe un pistol, te-aș omorî chiar acum.

Imediat ce Downes termină de descris locurile, șeful poliției înhăță receptorul.

– Debarcaderul „Pescărușul", aduceți echipamente de scufundare, ordonă el. Și o șalupă.

Apoi îi privi pe agenţi.

– Sub pontonul ăla e un doc de încărcare, spuse, după care se uită la Margaret şi Steve.

Ultimul lucru pe care-l dorea ar fi fost să le dea speranţe false. Iarna, docul trebuia să fie închis cu un lanţ. Poate, poate, numai printr-un miracol, lanţul împiedicase furgoneta să ajungă în apă complet. Dar fluxul venea repede şi, chiar dacă furgoneta se blocase acolo, partea de jos a docului avea să fie acoperită de ape în douăzeci de minute.

104

„Am pus sub urmărire toate aeroporturile", îşi spuse Realto, în timp ce mergea în maşină cu Reeves, Walter Carlson şi şeful poliţiei din Barnstable pe Route 28, spre Harwich. „Downes susţine că nu el e Pied Piper, dar ni-l poate servi pe tavă, ca monedă de schimb, dacă încearcă cineva să ceară pedeapsa cu moartea pentru el. Şi înclin să-i dau crezare. N-are destulă minte ca să fi pus la cale toată răpirea. Odată ce Pied Piper o să afle că l-am prins pe Downes, îşi va da seama că nu mai e decât o chestiune de timp până când Downes îl va identifica. Are şapte milioane de dolari ascunşi undeva. Singurul lucru pe care-l mai poate face acum e să fugă din ţară până nu e prea târziu.

Lângă el stătea Walter Carlson, neobişnuit de tăcut, cu mâinile împreunate în poală şi privirea îndreptată înainte. Kelly fusese dusă de urgenţă la spitalul din Cape Cod,

împreună cu doctorița Harris, dar Margaret și Steve insistaseră să se urce într-o mașină de poliție și să vină și ei la debarcader. „Aș fi preferat să nu vină", reflectă el. „Să nu fie siliți s-o vadă pe Kathy cum e scoasă dintr-o mașină trasă afară cu macaraua din Nantucket Sound..."

Autovehiculele de pe șosea făceau loc caravanei de mașini ale poliției. După doar nouă minute, coteau de pe Route 28 și o luau pe drumul strâmt care ducea la debarcader.

Poliția statului Massachusetts se afla deja acolo. Prin ceața tot mai deasă, pontonul era luminat de faruri. În depărtare, o șalupă gonea peste valurile tot mai mari.

– Există doar o singură speranță că n-am ajuns prea târziu, spuse șeful O'Brien. Dacă furgoneta a aterizat pe docul de încărcare, și ocupantele nu și-au pierdut viața în cădere...

Nu termină fraza.

Cu un scrâșnet de frâne, prima mașină de poliție opri la jumătatea pontonului. Cei dinăuntru năvăliră pe debarcader și o luară la fugă mai departe, tropăind pe scânduri. La capătul pontonului, se opriră, privind în jos. Partea din spate a furgonetei ieșea din apă, cu roțile agățate de lanțul gros. Dar roțile din față erau deja în apă, iar valurile mari se spărgeau peste capotă. Realto văzu că greutatea celor doi polițiști și echipamentele de tractare care fuseseră aduse pe doc îl făceau să se încline înainte. Sub ochii lor, una dintre roțile dinapoi sări de pe lanț, iar furgoneta se scufundă și mai adânc în apă.

Realto simți că era împins la o parte și, peste o clipă, Steve Frawley ajunse la marginea pontonului. Se uită în jos, după care își scoase haina și sări în apă. Ieși la suprafață lângă furgonetă.

– Luminați interiorul mașinii! strigă Reeves.

Fluxul ridica şi cealaltă roată din spate. „E prea târziu", îşi spuse Realto. „Presiunea apei devine prea puternică. Nu poate să deschidă portiera."

Margaret Frawley venise şi ea în fugă, iar acum stătea la marginea pontonului.

Steve privea în furgonetă.

– Kathy zace pe podea, în spate! strigă el. Iar la volan e aşezată o femeie. Nu se mişcă.

Înnebunit, smuci de portiera din spate şi-şi dădu seama că-i era imposibil s-o deschidă. Îşi trase pumnul înapoi şi lovi în geam, dar nu-l putu sparge. Valurile îl împingeau, îndepărtându-l de furgonetă. Se agăţă de clanţă cu o mână şi lovi de mai multe ori cu pumnul în geam.

Cu un zgomot strident, acesta cedă în sfârşit. Fără să ia în seamă mâna ruptă şi însângerată, Steve dădu la o parte resturile de geam şi-şi vârî înăuntru mai întâi braţele, apoi capul şi umerii.

A doua roată scăpase şi ea din lanţ, iar furgoneta cobora greoi în apă.

Şalupa Pazei de Coastă ajunse la ponton şi, în timp ce se oprea lângă furgoneta scufundată, doi oameni se aplecară şi-l prinseră pe Steve de mijloc şi picioare, trăgându-l la bord. Ţinea strâns în braţe o siluetă mică, învelită într-o pătură. Când Steve se prăbuşi lângă salvatori, furgoneta se înclină şi dispăru în apele agitate.

„A scos-o!", îşi spuse Realto. „A scos-o de-acolo! Numai să nu fi ajuns prea târziu."

– Dă-mi-o mie, dă-mi-o mie!

Ţipătul lui Margaret fu acoperit de sirena ambulanţei care sosea.

105

Mamă, am ascultat la radio. Crainicul spunea despre Kathy că are şanse mari să mai fie în viaţă. Voiam doar să ştii că n-am avut niciun amestec în răpirea fetelor lui Steve. Dumnezeule, doar nu crezi c-aş fi în stare să-i fac una ca asta propriului meu frate? Întotdeauna m-a ajutat când am avut nevoie.

Nervos, Richie Mason se uită în jurul său, prin sala de plecări a Aeroportului Kennedy. Asculta nerăbdător asigurările înlăcrimate ale mamei sale că ştia cum nu se putea mai bine că el nu le-ar fi făcut niciodată nici cel mai mic rău copiilor fratelui său.

– O, Richie, dacă reuşesc s-o salveze pe Kathy, vom veni şi noi, să ne adunăm cu toţii, dragul mamei...

– Te cred, mamă, răspunse el, întrerupând-o. Acum trebuie să plec. Mi s-a oferit o slujbă nouă, foarte convenabilă. Chiar acum îmi iau zborul spre sediul din Oregon al companiei. Uite că ne cheamă la avion. Te iubesc, mamă. Ţinem legătura.

– Pasagerii pentru cursa Continental 102 spre Paris sunt invitaţi la avion, se anunţa prin staţie. Pasagerii de la clasa întâi şi cei care au nevoie de asistenţă...

După ce aruncă o ultimă privire în jur, prin sala de plecări, Mason îşi prezentă biletul şi porni spre avion, pentru a se aşeza pe locul 2B. În ultimul minut, se hotărâse să nu mai ridice ultimul transport de cocaină din Columbia. După ce fusese chestionat de FBI în privinţa fetiţelor dispărute, decisese că sosise momentul să plece din ţară. Noroc că putea

conta pe băiatul ăla, Danny Hamilton, să ia în primire valiza cu cocaină şi s-o ascundă. Încă nu stabilise în care distribuitor putea avea încredere ca s-o preia de la Danny şi să-i dea banii, dar hotărârea asta urma s-o ia mai târziu.

„Mai repede!" îi venea să urle, în timp ce avionul începea să se umple. „Totul e în ordine", încercă el să se asigure. „Cum i-am spus şi mamei, Steve, ca un frate mai mare ce mi-e, mi-a fost întotdeauna de ajutor. Semănăm aşa de bine, că paşaportul lui a făcut adevărate minuni. Mulţumesc, Steve."

Stewardesa ţinuse deja micul discurs dinainte de plecare. „Să mergem, să mergem", spuse el în gând, stând cu capul în piept şi cu pumnii strânşi.

Apoi gura i se uscă, la auzul unor paşi care se apropiau grăbiţi pe culoarul dintre scaune.

– Domnule Mason, vreţi să ne însoţiţi fără să opuneţi rezistenţă? întrebă un glas.

Richie ridică privirea. Lângă el apăruseră doi bărbaţi.

– FBI, spuse unul dintre ei.

Stewardesa tocmai se pregătea să ia paharul lui Richie.

– Cred că vă înşelaţi, protestă ea. Acesta este domnul Steve Frawley, nu e domnul Mason.

– Ştiu că aşa scrie pe lista pasagerilor, spuse amabil agentul FBI, dar, în acest moment, domnul Frawley este în Cape Cod, cu familia.

Richie mai luă o ultimă înghiţitură din scotch-ul de malţ pe care-l ceruse. „S-ar putea ca ăsta să fie ultimul meu scotch, pentru multă, multă vreme", îşi zise el, în timp ce se ridica.

Pasagerii ceilalţi îl priveau lung. Le făcu prietenos cu mâna.

– Călătorie plăcută! le ură el. Îmi pare rău că nu vă pot însoţi.

106

Am reuşit s-o stabilizăm pe Kelly, însă, deşi plămânii ei nu au nimic, încă mai are dificultăţi respiratorii, spuse cu gravitate pediatrul de la terapie intensivă. Kathy, însă, e într-o stare critică. E foarte, foarte bolnavă. Bronşita ei a degenerat în pneumonie, şi e clar că a primit doze masive de medicamente pentru adulţi care i-au afectat sistemul nervos. Aş dori să pot fi mai optimist, dar...

Steve, cu braţele bandajate, stătea împreună cu Margaret, lângă pat. Kathy, aproape de nerecunoscut, cu părul vopsit şaten-închis şi tuns scurt, şi cu masca de oxigen pe faţă, zăcea complet nemişcată. Sistemul de monitorizare a respiraţiei sunase deja alarma de două ori.

Patul lui Kelly se afla ceva mai departe pe acelaşi culoar, în aripa de pediatrie. Doctoriţa Harris era cu ea.

– Trebuie s-o aduceţi imediat pe Kelly aici, ordonă Margaret.

– Doamnă Frawley...

– Imediat, repetă ea. Kathy are nevoie de sora ei.

107

Norman Bond stătuse în apartamentul lui toată ziua de sâmbătă, petrecându-şi o mare parte a timpului şezând pe canapea, cu privirea spre East River şi urmărind la televizor ultimele ştiri despre răpirea gemenelor Frawley.

„De ce l-am angajat pe Frawley?" se tot întreba el. „Oare fiindcă voiam să-mi închipui că pot s-o iau de la început, că pot să dau timpul înapoi şi să fiu iar în Ridgefield, cu Theresa? Voiam să-mi imaginez că gemenii noştri supravieţuiseră? Acum ar fi avut douăzeci şi unu de ani. Ăştia cred că sunt implicat în răpire. Ce prost am fost, să spun despre Theresa «răposata mea soţie»...! Tot timpul am avut grijă să vorbesc ca şi cum aş fi crezut că mai era în viaţă şi că-l părăsise şi pe Banks, la fel cum m-a părăsit pe mine."

De când îl interogaseră agenţii FBI, Bond nu şi-o mai putuse alunga pe Theresa din minte – nici măcar un minut. Înainte de a o ucide, fosta lui soţie îl rugase să-i cruţe viaţa, măcar pentru gemenii pe care-i aştepta – la fel cum se rugase şi Margaret Frawley pentru întoarcerea fetiţelor ei cu bine.

Poate că cealaltă fată a lui Frawley era încă în viaţă. „Răscumpărarea e totul", îşi spuse Norman. „Cineva se aştepta ca firma s-o plătească."

La ora şapte, îşi turnă o băutură într-un pahar.

„Se crede că un suspect în cazul de răpire a fost reperat în Cape Cod", anunţa un prezentator de ştiri.

„Norman... te rog... nu..."

Weekendurile erau întotdeauna cele mai grele, îşi spuse el.

Renunţase să se mai ducă la muzee. Îl plictiseau. Concertele erau chinuitoare, o adevărată tortură. Când erau căsătoriţi, Theresa îl tachinase în legătură cu firea lui neliniştită. „Norman, vei avea un mare succes în afaceri şi s-ar putea chiar să ajungi un patron al artelor, dar niciodată nu vei înţelege frumuseţea unei sculpturi, a unei picturi sau a unui spectacol de operă."

Norman îşi mai turnă un pahar, apoi sorbi din el în timp ce-şi trecea mâna peste verighetele Theresei pe care le purta pe un lanţ la gât – cea de la el, pe care Theresa o lăsase pe scrin, şi inelul cu diamante pe care i-l dăruise bogătaşul cultivat cu care se căsătorise după aceea. Îşi amintea cât trebuise să se chinuiască pentru a-i scoate verigheta de pe deget. Mâinile ei subţiri se umflaseră din cauza sarcinii.

La opt şi jumătate, se hotărî să facă un duş, să se îmbrace şi să se ducă să ia cina la un restaurant. Cam nesigur pe picioare, se ridică, merse până la debara şi-şi scoase un costum elegant, o cămaşă albă şi una dintre cravatele care potrivit asigurărilor primite din partea vânzătorului de la Paul Stuart se asorta perfect cu costumul.

Patruzeci de minute mai târziu, în timp ce ieşea din blocul unde locuia, aruncă întâmplător o privire peste drum. Doi bărbaţi tocmai coborau dintr-o maşină. Lumina unui felinar căzu pe chipul celui care fusese la volan. Era agentul FBI care venise la biroul lui şi devenise ostil şi bănuitor după ce îi scăpase chestia cu „răposata mea soţie". Cuprins brusc de panică, Norman Bond o luă la fugă cu paşi nesiguri până la colţ şi coti pe Seventy-second Street. Nu văzu maşina care întorcea în U.

Resimți impactul cu camionul ca pe o explozie care-l sfârtecă în bucăți. Fu ridicat în aer, după care trupul îi căzu cu zgomot pe trotuar. Simți gustul sângelui care-i șiroia din gură.

Auzi zarva din jurul lui și vocile care strigau după o ambulanță. Deasupra plutea chipul agentului FBI. „Lanțul cu verighetele Theresei...", își spuse el. „Trebuie să scap de el."

Dar nu putea să-și miște mâna.

Simțea cum cămașa albă i se îmbiba de sânge. „Stridia..." își mai spuse el. „Ții minte cum a căzut din furculiță și tot sosul s-a prelins pe cămașă și cravată?" De obicei, amintirea acelui moment aducea cu sine un val de rușine, dar acum Norman nu mai simți nimic. Absolut nimic.

Buzele lui îi articulară numele:

– Theresa.

Agentul Angus Sommers stătea îngenuncheat lângă Norman Bond. Îi puse un deget pe vena de la gât.

– A murit, spuse el.

108

Agenții Reeves, Carlson și Realto intrară în celula de arest a lui Clint.

– Au scos fetița din mașină, dar s-ar putea să nu scape cu viață, spuse furios Carlson. Amica ta, Angie, e moartă. Au să-i facă autopsia, da' știi ceva? Bănuim că era moartă deja, când a ajuns în apă. Cineva i-a dat un pumn destul de tare ca s-o omoare. Mă întreb cine-o fi fost.

Clint îşi dădu seama că pentru el totul se terminase. Înverşunat, hotărî să nu se ducă la vale singur. „Dacă le spun cine-i Pied Piper, s-ar putea să primesc o sentinţă mai uşoară sau poate că nu, da' *n-am* să putrezesc în puşcărie, în timp ce el trăieşte pe picior mare cuăia şapte milioane de dolari!"

– Nu ştiu cum îl cheamă pe Pied Piper, le declară el agenţilor, da' vă pot spune cum arată. E înalt, cam de un metru optzeci. Păr blond-nisipiu. Mutră distinsă. Patruzeci şi-un pic. Când mi-a cerut s-o lichidez pe Angie, mi-a spus să vin după el până la Aeroportul Chatham, unde-l aştepta un avion.

Făcu o pauză.

– Ia staţi niţel! exclamă el. Da' *ştiu* cine e! Mi se părea mie că l-am mai văzut undeva... E baştanu' ăla de la compania care-a plătit răscumpărarea. A apărut la televizor şi zicea că n-ar fi trebuit s-o plătească.

– Gregg Stanford, spuse Carlson, în timp ce Realto dădea aprobator din cap.

Într-o clipă, Reeves ajunse la telefon.

– Numai de-am reuşi să-l înhăţăm înainte să plece avionul, zise Carlson.

Cu glasul încărcat de furie şi dispreţ, îi mai spuse lui Clint:

– Fă bine şi îngenunchează, lepădătură, şi roagă-te ca fetiţa aia să scape cu viaţă!

109

Gemenele Frawley au fost duse la spitalul din Cape Cod, anunţa crainicul de pe Canalul 5. Starea lui Kathy Frawley e critică. Cadavrul lui Angie Ames, care făcea parte dintre răpitori, a fost recuperat din furgoneta scufundată lângă debarcaderul din Harwich. Complicele ei, Clint Downes, în a cărui locuinţă din Danbury, Connecticut, fuseseră ţinute gemenele, este în arest, la Hyannis. Omul despre care se crede că a fost creierul răpirii, aşa-numitul «Pied Piper», e încă liber."

„N-au spus că sunt în Cape", îşi zise înnebunit Pied Piper, în timp ce stătea în sala de plecări a aeroportului din Chatham, privind ştirile la televizor. „Asta înseamnă că încă nu-mi ştiu semnalmentele. Eu sunt moneda de schimb a lui Clint. O să mă dea pe mâna lor, în schimbul unei sentinţe mai uşoare. Trebuie să ies din ţară imediat."

Dar ploaia torenţială şi ceaţa deasă împiedicau toate avioanele să decoleze. Pilotul îi spusese că spera să nu mai fie consemnaţi la sol multă vreme.

„De ce-am intrat în panică şi mi-a venit ideea smintită cu răpirea asta?" se întrebă el. „Fiindcă mi-era frică, de-aia. Fiindcă mi-era frică să nu mă fi pus Millicent sub urmărire, şi să descopere că mă distram şi cu alte femei. Dacă se hotăra să mă părăsească, rămâneam şi fără slujbă, şi fără niciun ban pe numele meu. Am făcut-o fiindcă am crezut că puteam avea încredere-n Lucas. El ştia să-şi ţină gura. Niciodată nu m-ar fi trădat, oricât de mulţi bani i-ar fi oferit cineva. Şi până la urmă nu m-a dat de gol. Clint habar n-avea cine eram.

Numai de n-aş fi venit la Cape Cod. Acum aş fi fost afară din ţară, cu toate milioanele alea care încă mă mai aşteaptă. Paşaportul îl am... Voi cere să mă ducă în Maldive. Ăia de-acolo nu au acord de extrădare.

Uşa salonului se dădu de perete şi în încăpere năvăliră doi oameni. Unul trecu în spatele lui şi-i ordonă să se ridice în picioare, cu mâinile depărtate de trup. Îl percheziţionă rapid.

– FBI-ul, domnule Stanford, îi spuse celălalt. Ce surpriză! Cu ce treabă la Cape Cod, în seara asta?

Gregg Stanford îl privi drept în ochi.

– Am venit în vizită la o femeie, o prietenă. E o chestiune personală, care nu vă priveşte.

– Întâmplător, o chema Angie?

– Ce tot vorbiţi? protestă Stanford. E scandalos!

– Ştiţi foarte bine despre ce vorbim, replică agentul. În seara asta n-o să mai prindeţi niciun avion, domnule Stanford. Sau, poate ar fi mai bine să vă întreb: preferaţi să vă numim Pied Piper?

110

Kelly, în patul cu rotile şi însoţită de doctoriţa Harris, fu adusă în unitatea de terapie intensivă. La fel ca sora ei, purta o mască de oxigen. Margaret se ridică în picioare.

– Scoateţi-i masca, spuse ea. Am s-o culc în acelaşi pat cu Kathy.

– Margaret, Kathy are pneumonie...

Sylvia Harris renunţă să mai protesteze.

– Faceţi ce vă spun eu, îi zise Margaret sorei. După ce o culc, puteţi să i-o puneţi din nou.

Sora îl privi pe Steve.

– Haideţi, o încurajă şi el.

Margaret o luă în braţe pe Kelly şi, o clipă, o ţinu în dreptul pieptului.

– Kathy are nevoie de tine, puişor, şopti ea. Şi tu ai nevoie de ea.

Sora medicală coborî marginea patului, iar Margaret o puse pe Kelly lângă sora ei geamănă, astfel încât degetele mari de la câte o mână să li se atingă.

„Acolo au fost unite", îşi spuse Sylvia.

Sora îi aplică din nou lui Kelly masca de oxigen.

Rugându-se în tăcere, Margaret, Steve şi Sylvia rămaseră de veghe la căpătâiul lor toată noaptea. Gemenele dormeau adânc, fără să se mişte. Apoi, când pe fereastră intră prima rază de lumină a zorilor, Kathy se foi în somn, îşi mişcă mâna şi-şi împleti degetele cu acelea ale lui Kelly.

Kelly deschise ochii şi întoarse capul să-şi privească sora.

Ochii lui Kathy se deschiseră larg. Privi în jur, de la o persoană la alta, iar buzele începură să i se mişte.

Faţa lui Kelly fu luminată de un zâmbet, în timp ce murmura ceva la urechea lui Kathy.

– Limba gemenelor, spuse încet Steve.

– Ce-ţi spune, Kelly? şopti Margaret.

– Kathy a zis că i-a fost foarte dor de noi, foarte, foarte dor, şi că vrea să meargă acasă.

Epilog

Trei săptămâni mai târziu, Walter Carlson stătea la masa din sufragerie împreună cu Steve şi Margaret, care îl îmbiau cu un al doilea rând de cafea. Pe tot parcursul cinei, se gândise la prima ocazie când îi văzuse, cuplul de tineri arătoşi în haine de seară, care sosind acasă aflaseră că fetiţele lor dispăruseră. În zilele următoare, deveniseră ca două umbre, palizi şi traşi la faţă, agăţându-se unul de altul deznădăjduiţi, cu ochii roşii şi umflaţi.

Acum, Steve avea un aer relaxat şi încrezător. Margaret, care arăta fermecător într-un pulover alb şi pantaloni negri, cu părul revărsat în jurul umerilor şi zâmbetul pe buze, era cu totul altă persoană decât femeia pe jumătate scoasă din minţi care încerca să le dea asigurări că fetiţa ei mai era în viaţă.

Însă chiar şi aşa, Carlson observase cum, în timpul cinei, ochii ei se îndreptau adesea spre living, unde gemenele, în pijamale, dădeau un ceai cu păpuşile şi ursuleţii. „Simte nevoia să se asigure mereu că amândouă sunt aici", îşi spusese el.

Soţii Frawley îl invitaseră la cină pentru a sărbători revenirea la o viaţă normală, cum spunea Margaret. Acum însă, inevitabil, era firesc să le destăinuiască unele dintre

informațiile obținute din mărturisirile lui Gregg Stanford și ale lui Clint Downes.

Nu intenționase să vorbească despre fratele lui Steve după mamă, Richard Mason, dar când Steve menționase vizita pe care le-o făcuseră părinții lui, îl întrebase despre ei.

– Îți dai seama ce greu îi este mamei să știe că Richie iar are necazuri, spuse Steve. Contrabanda cu cocaină e și mai gravă decât escrocheria în care a fost implicat cu ani în urmă. Mama știe ce fel de condamnare îl așteaptă și, ca orice mamă, încearcă să-și dea seama cu ce a greșit, că fiul ei a ajuns așa.

– N-a greșit cu nimic, spuse scurt Carlson. E un măr stricat, pur și simplu.

Apoi, luând o ultimă sorbitură din cafea, adăugă:

– Povestea asta a avut și o parte bună, fiindcă ne-a ajutat să descoperim că Norman Bond și-a omorât fosta soție, pe Theresa. Purta la gât, pe un lanț, verigheta pe care i-o dăduse al doilea soț al ei. Theresa o avusese pe deget, în noaptea când a dispărut. Măcar acum al doilea soț al ei se va liniști. Șaptesprezece ani a tot nutrit speranța că Theresa mai trăia.

Carlson nu se putu abține să arunce o privire spre gemene.

– Seamănă ca două picături de apă, spuse el.

– Nu-i așa? îi dădu dreptate Margaret. Săptămâna trecută am dus-o pe Kathy la frizer, ca să-i înlăture vopseaua aia îngrozitoare, apoi am pus s-o tundă și pe Kelly, așa că acum amândouă au părul scurt ca doi spiriduși. Sunt foarte drăgălașe, nu?

Apoi oftă.

– Mă scol de câte trei ori pe noapte, cel puțin, să văd

de ele, doar ca să mă asigur că-s la locul lor. Avem cel mai modern sistem de alarmă, iar noaptea e pus pe „instant", aşa că dacă se deschide o uşă, face un zgomot de-ar trezi şi morţii. Însă chiar şi cu mijloacele astea de protecţie, tot nu suport să le scap din ochi.

– O să-ţi treacă, o asigură Carlson. Poate va mai ţine o vreme, dar cu timpul, ai să-ţi revii. Fetele cum o duc?

– Kathy încă mai are coşmaruri. Tot spune în somn: „N-o mai vreau pe Mona, n-o mai vreau pe Mona..." Şi pe urmă, mai deunăzi, când ne-am dus la cumpărături, a văzut o femeie slabă, cu păr şaten lung şi neîngrijit, care cred că i-a amintit de Angie. A început să ţipe, şi s-a agăţat de picioarele mele. Pur şi simplu mi s-a frânt inima. Dar doctoriţa Sylvia ne-a recomandat o psihiatră de copii extraordinară, doctoriţa Judith Knowles. Vom duce gemenele la ea o dată pe săptămână. Va dura un timp, dar ne-a asigurat că în cele din urmă au să-şi revină.

– Stanford o să negocieze? se interesă Steve.

– Nu prea are cu ce. A pus la cale răpirea, fiindcă intrase în panică. Se temea că nevastă-sa aflase despre amantele lui şi voia să divorţeze. Dacă o făcea, l-ar fi lăsat fără un chior. În plus, anul trecut, a fost implicat în nişte probleme financiare ale companiei şi-i era frică să nu se afle. Avea nevoie de un fond de rezervă şi, când v-aţi întâlnit la birou şi i-ai arătat fotografiile gemenelor, i-a venit ideea.

– Lucas Wohl şi cu el aveau o relaţie stranie, continuă Carlson. Lucas era şoferul lui de încredere, care-l ducea la amante. Şi pe urmă, într-o zi, când era căsătorit a doua oară, Stanford a venit acasă pe neaşteptate şi l-a găsit pe Lucas umblând la seiful unde nevastă-sa îşi ţinea bijuteriile. I-a spus să le fure liniştit, dar să-i dea şi lui o parte din pradă.

După aia, uneori îi indica locuințe pe care să le jefuiască. Stanford a trăit întotdeauna la limita riscului. S-ar fi putut să scape basma curată, dacă avea destulă încredere în Lucas ca să-şi dea seama că nu-i spusese lui Clint cine era Pied Piper. Îl trecusem în capul listei de suspecți şi-l țineam sub supraveghere, dar nu-l aveam la mână cu nimic. Asta o să-l obsedeze toată viața, în fiecare dimineață când se va trezi în celulă.

– Şi Clint Downes? întrebă Margaret. El a mărturisit?

– E un răpitor şi un ucigaş. Încă mai încearcă să susțină că moartea lui Angie a fost un accident, dar nu-l crede nimeni. O să se ocupe de el tribunalul federal. Sunt sigur că şi-a băut ultima bere la Danbury Pub. N-o să mai iasă din închisoare.

Gemenele îşi terminaseră petrecerea şi veniră în sufragerie. Un moment mai târziu, Kathy stătea zâmbitoare în poala lui Margaret, iar Steve o ridica pe Kelly, care chicotea.

Walter Carlson simți un nod în gât. „Numai de-ar fi întotdeauna aşa", îşi spuse el. „Numai de-aş putea să aduc toți copiii dispăruți înapoi acasă. Numai de-am putea scăpa lumea de toți răpitorii. Bine că măcar de data asta s-a terminat totul cu bine..."

Gemenele purtau pijamale albastre înflorate.

„Două fete în albastru", îşi spuse el. „Două fetițe în albastru..."

– Sfârşit –